

Ikt. sz.: GAB-41/2-2/2018.

Ikt. sz.: KOB-41/2-2/2018.

GAB-2/2018. sz. ülés
(GAB-2/2018-2022. sz. ülés)

KOB-2/2018. sz. ülés
(KOB-2/2018-2022. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Gazdasági bizottságának** és **Kulturális bizottságának**
2018. május 14-én, hétfőn 12 óra 28 perckor
az Országház Tisza Kálmán termében (főemelet 37.)
megtartott együttes üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Az ülés megnyitása, a határozatképesség megállapítása, a napirend elfogadása</i>	6
<i>Dr. Palkovics László innovációért és technológiáért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása</i>	6
<i>Dr. Palkovics László tájékoztatója</i>	7
<i>Kérdések, vélemények</i>	15
<i>Dr. Palkovics László válasza</i>	26
<i>Határozathozatalok</i>	33

Napirendi javaslat

Dr. Palkovics László innovációért és technológiáért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)

Az ülés résztvevői

A Gazdasági bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Bánki Erik (Fidesz), a bizottság elnöke

Hadházy Sándor (Fidesz), a bizottság alelnöke
Manninger Jenő (Fidesz), a bizottság alelnöke
Witzmann Mihály (Fidesz), a bizottság alelnöke
Dr. Latorcai János (KDNP), a bizottság alelnöke
Tóth Csaba (MSZP), a bizottság alelnöke
Bósz Anett (Párbeszéd), a bizottság alelnöke
F Kovács Sándor (Fidesz)
Riz Gábor (Fidesz)
Szatmáry Kristóf (Fidesz)
Törő Gábor (Fidesz)
Volner János (Jobbik)
Molnár Gyula (MSZP)
Székely Sándor (DK)

Helyettesítési megbízást adott

Bencsik János (Fidesz) Hadházy Sándornak (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Dr. Palkó Katalin bizottsági főmunkatárs
Dr. Bósi Ferenc bizottsági munkatárs

A Kulturális bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Dr. Pósan László (Fidesz), a bizottság elnöke

Barcza Attila (Fidesz), a bizottság alelnöke
Dr. Kállai Mária (Fidesz), a bizottság alelnöke
L. Simon László (Fidesz), a bizottság alelnöke
Dr. Vinnai Győző (Fidesz), a bizottság alelnöke
Dúró Dóra (Jobbik), a bizottság alelnöke
Kunhalmi Ágnes (MSZP), a bizottság alelnöke
Dunai Mónika (Fidesz)
Nagy Csaba (Fidesz)
Földi László (KDNP)
Farkas Gergely (Jobbik)
Dr. Hiller István (MSZP)
Gréczy Zsolt (DK)
Szabó Szabolcs (LMP)

A bizottság titkársága részéről

Takács Gabriella bizottsági főmunkatárs

Meghívottak

Hozzászóló

Dr. Palkovics László innovációért és technológiáért felelős miniszterjelölt

Megjelentek

Dr. György László igazgató, vezető közgazdász (Századvég Gazdaságkutató Zrt.)

Kara Ákos államtitkár (Nemzeti Fejlesztési Minisztérium)

Cseresnyés Péter államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium)

(Az ülés kezdetének időpontja: 12 óra 28 perc)

Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirend elfogadása

BÁNKI ERIK (Fidesz), a Gazdasági bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Sok szeretettel köszöntök mindenkit. Megkérem a vendégeket is, hogy foglaljanak helyet, hogy a két bizottság a működését megkezdhesse.

Sok szeretettel köszöntök mindenkit a Gazdasági bizottság és a Kulturális bizottság együttes ülésén, ahol a jelenléti ívet áttekintve megállapítom, hogy mindkét bizottság határozatképes, így az együttes ülés megkezdésének nincs semmilyen akadálya.

Tisztelt Képviselőtársaim! Írásban előre megkapták a mai ülésre vonatkozó napirendi javaslatot, amelyen dr. Palkovics László innovációért és technológiáért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatását fogjuk megejteni. Kérdezem képviselőtársaimat, hogy a napirendi javaslathoz képest van-e kiegészítésük, egyéb javaslatuk. *(Nincs jelzés.)* Nincs.

Amennyiben a napirendet ebben a formában elfogadják, mindkét bizottságot kérem most, hogy együttesen szavazzunk a napirendről! Aki elfogadja, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Ellenvélemény? *(Senki sem jelentkezik.)* Tartózkodás? *(Senki sem jelentkezik.)* Nem volt. Megállapítom, hogy egyhangú döntésével mindkét bizottság a mai ülés napirendjét elfogadta.

Pósán László elnök úrral együttesen fogjuk vezetni az ülést. Az ügyrendi javaslatom az lenne, hogy először a Gazdasági bizottság tagjai tegyék fel a kérdéseiket miniszterjelölt úr felé, utána pedig a Kulturális bizottság tagjai tegyék fel a kérdéseiket, és tekintettel arra, hogy együttes bizottsági ülésen vagyunk, sok képviselő van, és 2 órakor a Gazdasági bizottság egy újabb meghallgatást tart, ezért időkorlátra teszek javaslatot. A javaslat szerint maximum 3 perc áll rendelkezésére minden képviselőnek. Ez egy ügyrendi javaslat. Kérdezem, hogy ki az, aki ezt az ügyrendi javaslatot támogatja. Kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Megállapítom, hogy ez a helyettesítésekkel együtt nálunk tíz szavazat. *(Dr. Pósán László: Nálunk nyolc.)* Tehát tizenkilenc igen szavazat. Ki az, aki nem ért ezzel egyet? *(Szavazás.)* Összesen hat nem szavazat. Van-e, aki tartózkodik? *(Senki sem jelentkezik.)* Nincs. Tehát 18 igen szavazattal, 6 nem szavazat ellenében a bizottságok úgy döntöttek, hogy 3 perces időkorlát áll rendelkezésre minden képviselőnek. Természetesen az eljárási rend szerint minden képviselőnek egy felszólalásra van lehetősége, ahol kérdést tehet fel, illetve véleményt mondhat.

Dr. Palkovics László innovációért és technológiáért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)

A miniszter urat arra kérem, hogy egy expozéval nyissa meg a meghallgatást, utána pedig, amikor a kérdések és vélemények elhangzottak, arra kérem, hogy ezekre adjon választ. Miután alkalmasságról kell döntenünk ezen az együttes bizottsági ülésen, ezért felhívom a képviselőtársaim figyelmét arra, hogy elsősorban a miniszterjelölt személyének alkalmasságáról kell vitatkoznunk, ezzel kapcsolatos kérdéseket lehet feltenni, illetve véleményeket mondani, és a végén mindkét bizottság külön határoz arról, hogy Palkovics László miniszterjelölt urat alkalmasnak tartja-e az innovációért és technológiáért felelős tárca vezetésére. Miniszterjelölt úr, öné a szó!

Dr. Palkovics László tájékoztatója

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ miniszterjelölt: *(Előadását kivetített prezentáció kíséri.)* Köszönöm szépen. Elnök Urak! Képviselő Hölgyek és Urak! Köszönöm a lehetőséget, hogy a két bizottság egyszerre hallgat meg. Ez egy olyan minisztérium, ami eddig nem volt, egy új minisztérium, és ahogy itt próbáltuk az első ábrán jelezni, technológia és innováció, ez szerepel a minisztérium nevében. Ha le akarom egyszerűsíteni, hogy miért hívjuk így a minisztériumot - bár erre még később visszatérnék -: úgy gondoltuk, hogy azt a fajta technológiai kihívást, ami a világ előtt áll és ezen belül Magyarország előtt is áll, mindenképpen megjelenítenénk valamilyen formában. A technológiaváltás a kihívás, az innováció pedig az eszköz, amivel ezt a technológiaváltást, azt gondolom, hogy a társadalmaknak kell tudni kezelni, ezért hívják így ezt a minisztériumot, ezért nem gazdasági minisztérium, nem munkaügyi és egyéb más minisztérium.

Azt gondolom, az 1. ábra nagyjából jelzi azt, hogy miről is van szó. Egy olyanfajta váltás előtt állunk, ahol egy sor olyan ügy jelenik meg a környezetünkben, amit szimbolizál ez a jobb oldalon lévő, éppen rajtra kész, elstartolásra kész, humanoid kinézetű, de egyébként valószínűleg robotszerű, valamilyen lény, ami azt gondolom, jól mutatja, hogy mire kell felkészülnünk.

Röviden ezzel készültem, expozé helyett egy rövid prezentációt tartanék, részben a minisztérium jellegéből adódóan - Technológiai és Innovációs Minisztérium -, és egyéb egyetemi háttérrel, de igyekezni fogok megpróbálni ezt belesűriteni az elkövetkező 30 percbe, hogy ne vegyem ennél jobban igénybe a bizottságok idejét.

Először a globális trendekről szeretnék mondani néhány dolgot, amik meghatározzák az életünket. Az első dolog, amit ki szeretnék emelni, hogy a világon belül van egy erőteljes átrendeződés. Ha megnézzük azt, hogy 2009-ben a világ fejlettebb részének gazdasági milyen módon vettek részt a világkereskedelemben, milyen módon vettek részt egyáltalán a világ gazdaságában, látszik az, hogy szemben az új feltörekvő gazdaságokkal, részben a fejlődés szintje is alacsonyabb volt, de egymáshoz képest is kisebb mértékű.

Ha megnézzük, hogy mi történik 2050-ben, akkor az látszik, hogy 2050-ben azok a feltörekvő gazdaságok, amik ma már ezen az úton vannak, lényegesen meghatározóbb szerepet töltenek be a világgazdaságban, a világkereskedelemben ennek az összes előnyével és az összes hátrányával együtt. Egy dolog biztos: kis országok, mint Magyarország, ehhez valamilyen formában kell hogy tudjanak alkalmazkodni, hiszen a 10 milliós lakosságunkkal, a gazdasági súlyunkkal ezt lényegesen nem tudjuk befolyásolni, de tudunk hozzá alkalmazkodni.

Ha megnézzük azt, hogy mik azok a technológiai területek, amik egyre fokozottabban, egyre erősebben jelennek meg - itt nagyon sok mindenről lehetne beszélni, néhányat emeltem ki -: az egyik a mesterséges intelligencia, ez egy kicsit kapcsolódik ehhez a robothoz, amikor a döntéseket már nem mi hozzuk, hanem bennünket valamilyen módon leképező számítógép, ami egy bizonyos algoritmus szerint hoz döntéseket ma is egyébként már olyan ügyekben, amikben eddig mi döntöttünk. Ma is a banki szoftverek jelentős része a hitelképesség-vizsgálatnál mesterségesintelligencia-alapú, tehát megtanult valamit, látott valamit. Ha megnézzük, a világ legjobb Go-játékosát most már gyakorlatilag minden újonnan fejlesztett mesterségesintelligencia-alapú Go-játék egyszerűen legyőzi. Azt gondoltuk, hogy ez nem lehetséges, de mégis lehetséges, tehát lényegesen változik a világunk.

Megjelent a robotizáció, aminek az egyik következménye az automatizáció. Mi történik akkor, ha egy ilyen alak ott elveszi a munkánkat, vagy elveszi egyáltalán a

munkánkat? Egy dolog biztos, hogy valamilyen viszonyt kell hozzá alakítani. Persze itt azért van egy sor kérdés, amire nagyon részletesen most nem térnék ki. Itt egy dolgot emeltünk ki, a feltétel nélküli alapjövedelem kérdését. Ezzel a kérdéssel kell majd foglalkozunk, ha eljutunk idáig, hiszen lehet, hogy ez azt fogja eredményezni, hogy a munkánkat elvégzi valaki más, tehát nekünk ehhez a helyzethez valamilyen módon alkalmazkodni kell.

A jó hír az, hogy nem minden területen veszi át a technológia, a mesterséges intelligencia a feladatainkat. Ez távolról nem látszik. Az elnök úr ezt ki fogja küldeni, ha valaki meg akarja nézni, nagyon szívesen átadjuk. Ahol fekete színű vonal látszik, azok a munkakörök, ahol tulajdonképpen egy digitális rendszer el tudja végezni ezt a munkát. Ami jó hír, a fehér vonalak, hogy vannak olyan területek, ahol viszont nem fogja tudni átvenni a feladatunkat. Ilyen tipikusan a tanáreberek munkája, az egyetemi professzorok munkája, az ápolók, az orvosok munkája. Nyilvánvalóan ott is lesz sokfajta támogatás, de amikor ember-ember közötti kapcsolatról beszélünk, akkor azért ez nem lesz így.

A kérdés az, hogy valóban elveszi-e a munkánkat ez az új világ? Ha megkérdezzük vállalatvezetőket, itt látszik ennek az eredménye, ők azért egyértelműen azt mondták, hogy a digitális megoldások megjelenése nemhogy kevesebb munkaerőt igényel, hanem valószínűleg legalább annyit, de inkább többet, hiszen egy sor olyan lehetőség jelenik meg, ahol mondjuk az automatizálható ügyeket elvégzi valaki más helyettünk. Nagyon fontos azt is érteni, erre is van egy szám, hogy 38 százaléka a munkahelyeknek nem robotizálható, mert egyszerűen olyan a tartalma. Ilyen értelemben felértékelődnek azok a munkahelyek, amelyek ember-ember kapcsolaton alapulnak. Át fognak alakulni a szakmák, jelentősen átalakulnak, tehát ehhez nekünk valamilyen módon mindenképpen kell alkalmazkodni.

Ha megnézzük azt, hogy milyen képességeket, készségeket igényel - itt kicsit gyors vagyok, mert elég hosszú a prezentáció, úgyhogy igyekszem ezen gyorsan keresztülmenni - ez az új világ. 2020-ban, ha megnézzük az első tíz legfontosabb, a munkavállalóktól elvárt képességet, akkor tulajdonképpen ezek mindegyike az ember-ember kapcsolatra vonatkozik. A szaktudás nem nagyon jelenik meg, hogyan menedzseljük a dolgainkat, hogyan viszonyuljunk a környezetünkhöz. És nagyon gyorsan változik, 2015-ben ez a rangsor máshogy nézett ki.

Egy másik nagyon fontos kihívás, hogy az emberiség nagyobb része 2050-ben városban fog élni. Ma az emberek 54 százaléka lakik városi környezetben. Az urbanizáció azt fogja eredményezni, hogy 2050-ben ez 67 százalék lesz. Ez egy komoly kihívás, hiszen sokkal közelebb vagyunk egymáshoz, és mégis egy ilyen környezetben kell tudnunk olyan életfeltételeket biztosítani, amik jobbak, mint a mostaniak.

Nagyon komoly nemzetgazdasági következménye is van ennek, hiszen ezek a városok itt önmagukban jelennek meg gazdasági tényezőként, politikai tényezőként. Ha megnézik, hogy mondjuk Kínában a Csungking nevezetű város egy 30 milliós város, egy önálló állam, egy önálló entitás, tehát ő már hatást tud gyakorolni olyan folyamatokra, amikre mondjuk egy kisebb város nyilvánvalóan nem tud. Nagyon fontos az, hogy ehhez persze megint alkalmazkodni kell, hiszen azok a közösségek fogják tudni ezt jól kezelni, amelyek alkalmasak arra, hogy ebben a bonyolult környezetben fenntartható módon tudjanak élni. Tehát nagyon közel leszünk egymáshoz, hogy hogyan oldjuk meg a közlekedést, a kommunikációt, a munkába járást, tehát ezek mind olyan kérdések, amelyekre választ kell találnunk. Nagyon komoly kihívás előtt állunk.

Van egy másik elem: a társadalmunk öregszik, a hölgyek nem, mi, férfielemek igen - ahogy itt elnézem az elnök urakat például (*Derűltég.*) -, de ez nem feltétlenül

problémát jelent, ez lehetőséget jelent. Lehetőséget jelent, hiszen az öregedő társadalom továbbra is olyan igényekkel jelenik meg, olyan munkaerő piaci lehetőséget kínál, amikkel élnünk kell. Tehát ez inkább erőforrás, mint probléma.

Megint meg kell néznünk azt, hogy Magyarország szempontjából ez mit is fog majd jelenteni részben a saját állampolgáraink oldaláról, részben pedig azok oldaláról, akik Magyarországot bármilyen szempontból, akár oktatás, akár gyógyturizmus szempontjából, de érdekesnek vélik.

Nagyon fontos a különböző jövedelmi rétegek átstrukturálódása. A középosztály bővülni fog, ez nagyon jól látszik Kínában, nagyon jól látszik lassan Indiában is, hogy megjelenik egy nagyon erős, tőkeerős réteg. A számosságát tekintve is, a fizetőképességét tekintve is jelentős szerepet fognak betölteni. Itt gazdaságpolitikai szempontból megint nagyon fontos az, hogyan tudunk mi ehhez viszonyt képezni, nem elsősorban csak a magyarországi középréteg szélesedéséhez, hanem mindenki máshoz, aki valamilyen formában velünk viszonyt akar alakítani.

Az erőforrások szűkösségét, azt gondolom, nem kell nagyon részletezni: egyre többen leszünk, egyre jobban élünk, ez az fogja jelenti, hogy egyre többet fogunk fogyasztani. Azon erőforrások kapcsán, energia, víz, élelmiszer, amik ehhez szükségesek, azok lesznek stratégiai helyzetben, akik ezt meg tudják oldani a saját közösségükön belül, esetleg még exportálni is tudnak. Itt például az agráriumnak, a vízzel való gazdálkodásnak, az energiastabilitásnak, az energiabiztonságnak kifejezetten komoly szerepe van.

A teljesség kedvéért, és én mérnök vagyok, úgyhogy így a világnak egy másik részéhez értek talán jobban, de néhány dolgot azért szeretnék megemlíteni, ami a gazdaságpolitikánkat jellemezte - és a mai alkalommal majd ki akarok térni rá -, a mai folyamatainkra jelentős hatással van, néhány olyan tény - azt gondolom, hogy ebben a körben nyilvánvalóan nem fogok semmi újat mondani -, ami látszik.

A magyar államadósság változása erőteljes ciklikusságot mutat. Persze a struktúrájában van egy lényeges váltás. A szocializmus utolsó éveiben az államadósság jelentős részben az adósságterheket fedezte, ennek a növekedése az adósságterheket fedezte. Nem így nézett ez ki 2010-ig. 2010-ig ez a fogyasztást fedezte. Ez okozta aztán azt a problémát, hogy az állam helyett itt mi adósodtunk el.

Ha megnézzük azt, hogy mit is okozott ez a folyamat: 2008 a válság megjelenése; nekem volt szerencsém ezt az egy évet egy multinacionális cégnél eltölteni. Az ittlévők vagy gazdaságirányítási pozícióban vagy politikai funkcióban élték ezt át. Nagyon tanulságos volt látni egy multinacionális cég oldaláról, hogy hogyan is reagál egy olyan helyzetre, amikor két hónap alatt a világ körülöttünk összeomlik, és ezt túl akarjuk valamilyen formában élni.

Az egyik tanulsága ennek az ügynek az volt, hogy a cégek jelentős része abban az országban, ahol egyébként csak tevékenykedett, de nem onnét való, egészen más megoldásokat választott, mint, mondjuk, a saját országában, mondjuk, Németországban. Egy sor dolgot megtehettünk volna, de nem tettünk meg, és innentől kezdve a magyar gazdaság kitétsége 2008-ban sokkal erőteljesebb volt, mint, mondjuk, ugyanez Németországban vagy Franciaországban. A Peugeot bezárta a zsolnai gyárát, holott egyébként akár fejleszthette volna, hiszen a költségstruktúrája lényegesen jobb volt. Ez a kitétség az, amivel egyébként ma is még szembesülünk, és ezzel valamit kell kezdenünk.

Miután egyik eleme, a magyar vállalatok struktúrája - majd erre szeretnék egy kicsit visszatérni -, nem igazán jól alakult az elmúlt időszakban, részben az elszármított liberalizáció és a dereguláció következményeként nagyon sok olyan vállalat jött létre nagyon gyorsan, amelyeknek viszont nem voltak meg a megfelelő alapjai. Itt egy olyan szám látszik, amit persze lehet így-úgy értelmezni, de mondjuk,

Lengyelországgal, Csehországgal összehasonlítva a megszűnt vállalkozások száma Magyarországon lényegesen magasabb. Ennek a következménye, hogy egyszerűen azok a vállalatok nem tudtak jól alkalmazkodni ahhoz a környezethez, ami Magyarországon az elmúlt időszakban megjelent.

Ebből aztán a feladat is adódik: a magyar vállalatok 97 százaléka nem multinacionális vállalat, ez a 97 százaléknál nagyobb vállalat jelentős mértékben kkv, jelentős részben egyébként mikro-vállalkozás, az ő fenntarthatóságuk, az ő hatásuk a magyar gazdaságra - majd mutatok néhány számot erre - mindenképpen meghatározó kellene hogy legyen, de egyben az ő kitettségük viszont kifejezetten nagy.

Néhány fólán a 2010 utáni gazdasági eredmények vannak, ami alapvetően a konszolidáció és a stabilizáció időszaka volt. Az egyik elem a munkát végzők száma. Gyakorlatilag 2010 és '18 között részben a reálbérek nőttek jelentős mértékben, részben pedig a foglalkoztatottak száma, erre majd mutatok néhány számot. Én azt hiszem, hogy azok az ügyek, mint a családi adókedvezmények, az egykulcsos szja, a lakásépítések támogatása, mind ahhoz vezettek, hogy egyfajta munkaerőpiaci hatással szembesültünk. Ha megnézzük a marginális adóéket, ez is látszik, hogy 2010-től fogva ez folyamatosan csökken, ennek lett ez az eredménye.

Néha szoktunk arról beszélni, hogy Magyarországon nagy az elvándorlás. Megnéztük ennek a tényleges számait. Az Európai Unió, illetve egész pontosan az ENSZ számai azt mutatják, hogy Magyarország semmilyen módon nem rí ki a környezetéből, tehát az itt született, de nem itt dolgozók aránya azonosítható nagyjából az elvándorlással, tulajdonképpen a régió környékén van, Lengyelországban sokkal magasabb, de sokkal magasabb Romániában, sokkal magasabb Ukrajnában. Németországban 5 százalék, nálunk 6,6 százalék. Ez azt jelenti, hogy ebben nincs semmifajta kirívó dolog. Ennek persze az is az eredménye, hogy 2010 óta 740 ezer fővel többen dolgoznak, egy része az elsődleges munkaerőpiacon - ez 550 ezer embert jelent -, egy része a közmunkaprogramokban, egy része pedig külföldön dolgozik, de ezekkel együtt ezek a hatások nem indokolják, hogy nagyon eltérnének a szomszédos országoktól. Természetesen a cél az, hogy ez a szám csökkenjen.

Mit kell tenni annak érdekében, hogy ez csökkenjen? Mit tettünk eddig? Részben a munkaerőpiaci szabályozórendszer átalakult Európában, rugalmasabb munkaerőpiaci környezetet alakítottunk ki Magyarországon. Az oktatási rendszerről sokat nem beszélnek, hiszen a Kulturális bizottság nemrég hallgatta meg Kásler professzor urat. Itt nagyon sok olyan dolog történt, aminek meg kellett volna történnie az elmúlt 28 évben. Ezek hatásainak egy részét látjuk, egy részét meg még látni fogjuk, hiszen az oktatási rendszerbe történő beavatkozás nem rögtön jelentkezik, ennek van egy ciklikussága. Azt gondolom, hogy ezen itt túl is mennék.

A kérdés az - elnök úr mondta, hogy a miniszterjelölt alkalmasságát kell megítélni -: hogyan gondolom, hogyan gondoljuk a kollégáimmal ennek a helyzetnek a kezelését, és mi az, amit itt a fókuszba állítottunk? Egyértelműen az elsődleges feladatunk a magyar tulajdonú vállalatok súlyának a növelése a magyar gazdaságban. Ha megnézzük ezt az ábrát, ez azt mutatja, hogy a vállalatok számosságát illetően a vállalatok 97 százaléka magyar tulajdonú vállalat, hozzáadott érték tekintetében kevesebbet állítanak elő, mint a 3 százaléknál nagyobb multinacionális cég. Ha ezt egyébként a munkavállalókra, a foglalkoztatottakra vetítjük, ez az arány ugyan egy kicsit jobb, ennek ellenére a magyar vállalatok hatása kicsi. Ez a hatás az, ami őket kiszolgáltatottá teszi, és azt gondolom, hogy elsődleges prioritással minden más kérdést ennek a tükrében kell tekinteni.

Melyek a főbb elemek? Ezek tényleg példák, ez nem egy gazdaságpolitikai program egyelőre, csak azokat az elemeket emeltük ki, amelyekkel biztosan

foglalkozni fogunk. Elsősorban ezen vállalatok termelékenységének a növekedése egy nagyon fontos dolog. Ha megnézzük azokat a számokat, ez a termelékenység egy elég sajátos dolog, nagyon sokféleképpen lehet mérni, de van bizonyos korreláció a különböző mérések között. Egy magyar vállalat a nyugat-európai átlaghoz képest nagyjából 60 százalékos hatékonysággal működik. Ha megnézzük azt, hogy egy óra alatt hány órányi outputot produkál egy magyar munkásember, akkor körülbelül ezt az arányt jegyzi. Ez nem egy túlzottan jó szám. Ez azért nem jó szám, mert ugyan a multinacionális cégek ezt tudják valamilyen módon kezelni a saját rendszerükön belül oktatással, hatékonyságnövelő eszközökkel, de ez a 97 százaléknyi magyar vállalat jelentős részben erre nem feltétlenül képes.

Nagyon fontos pontosan emiatt, hogy azok a cégek, amelyek multinacionális jellegűek... *(Jelzésre:)* Lassabban, igen. Azt mondták, hogy rossz a hangosítás, beszéljek lassabban. *(Derültség.)* Igyekezni fogok. Csak az idő limitált, de igyekezni fogok lassabban beszélni.

Tehát a második eleme ennek a sorozatnak, hogy azok a cégek, amelyek multinacionális cégeként vannak jelen Magyarországon, az ő itt-tartásuk, sőt további idevonzásuk továbbra is feladatunk. Itt van azért egy strukturális különbség: szeretnénk azt - de erre majd később visszatérek -, ha ezek a cégek valóban az alacsonyabb hozzáadott értékű munkától ellépnének alapvetően a magasabb hozzáadott értékű tevékenységhez, tehát ne csak a gyártást - bár önmagában ez sem egy rossz folyamat - és a hozzá tartozó logisztikai, minőségügyi ügyeket végezzék Magyarországon, hanem a termékfejlesztésüket is, idehelyezzék a kereskedelmi tevékenységüket, tehát itt határozzák meg, hogy mi történik a vállalatnál, és ne csak egy meghosszabbított munkapadjai legyenek, mondjuk, a németországi vagy a franciaországi cégeknek.

Ennek több előnye van, részben erre az ökoszisztémára nagy a hatásuk, részben pedig a magyar tulajdonú vállalatok számára ők jelentenek egyfajta támogatást azon keresztül, hogy igényeket támasztanak, illetve jelentenek valóban olyan piacot, amely mást akar tőlünk.

A magyar tulajdonú értéklánc erősítése. A magyar vállalatok szerkezete sajátos. Vannak olyan vállalatok, amelyek inkább a közepes kategóriába tartoznak - ezek számossága alacsony -, jelentős részben kisvállalatokról beszélünk. Ezek egy része jól működik, tudtak alkalmazkodni ehhez az értéklánchoz, viszont a hatékonyságuk - ahogy említettem -, illetve, mondjuk azt, hogy a vállalkozási kultúrájuk nem olyan, hogy egy fenntartható fejlődést tudjon biztosítani. *(Molnár Gyula távozik az ülésről.)* A kkv-k versenyképessége növelésének nagyon sok módja van, egyik mód az innovációs képesség támogatása, ennek a létrehozása, a másik mód adóeszközökön keresztül a folyamataik egyszerűsítése és a termelékenységük növelése.

Természetesen nagyon összetett ez a kérdés, hogy hogyan lehet egy kkv esetén olyanfajta támogatást nyújtani, hogy ne csak a forrásrészét, tehát az államitámogatásrészét lássa ennek, bármilyen eszköz is, hanem kapjon abban is támogatást, hogy például hogyan kell létrehozni a termékfejlesztési folyamatát. Ha megnézzük a környezetünket, ebben igazán az egyetemek tudnak jelentős mértékben megjeleníteni. A magyar egyetemek, azt gondolom, jó struktúrában működnek Magyarországon. 2014-ben a felsőoktatási törvény létrehozta az úgynevezett közösségi képzőközpontok intézményét, tehát ott is tudunk egyetemi oktatási vagy kutatási tevékenységet végezni, ahol egyébként az egyetemnek eddig nem volt. Ez aztán azt eredményezte, hogy ha rámutatunk a térképre, akkor gyakorlatilag bármelyik ponthoz képest 60 kilométeren belül biztos, hogy találunk egy egyetemet, amelyik alkalmas arra, hogy ilyenfajta feladatokat ellásson.

A szak- és felnőttképzés egy nagyon fontos elem, hiszen az a fajta tudás, az a fajta tudatosítás, ami a termelékenységgel egyértelműen korrelál, valóban itt történik meg. Itt korábban aláhúztuk a felnőttképzést, és a felnőttképzés területén Magyarországon nem állunk jól, sőt, egészen rosszul állunk. Az utóbbi néhány évben van egy látható növekedés, de messze nem tartunk például az OECD-országok átlagánál vagy a jelentősebb európai uniós országoknál.

És az utolsó pont, amit itt kiemeltem, hogy maga az állam is képes arra, hogy olyan lehetőségeket teremtsen a saját eszközeivel megrendelőként vagy piaci szereplőként, amikre egyébként innovatív vállalatok rá tudnak csatlakozni és ilyen módon tudják a saját tevékenységüket meghatározni.

Néhány példát mondanék és utána ténylegesen rátérnék a minisztérium struktúrájára és azokra a szakpolitikai elképzelésekre, amik a bizottságok szempontjából relevánsak. Bocsánat, hiszen minden releváns, de próbáltam egy kicsit limitálni az idő miatt. Az egyik, ahogy említettem, hogy azok a vállalatok, amelyek ma Magyarországon multinacionális vállalként működnek, a kilencvenes évek végétől kezdődően egyre inkább elkezdtek növelni az ide helyezett kutatás-fejlesztési tevékenységüket. Vannak olyan területek, az egyik az autóipar, ahol több tízezer mérnök dolgozik kutató-fejlesztőként és Magyarországon olyan technológiákat fejlesztenek, amik világszinten unikálisak. Az egyik ilyen az elektromos járműhajtási technológiák. Budapestről menedzselik az autonóm járműprojekteket Palo Altoba vagy Stuttgartba, tehát vannak ilyenfajta példák is.

Ez az a jó példa, ami aztán az egész ökoszisztémát meghatározza, és ez az, amit egyébként szeretnénk, ha ezek a vállalatok a jövőben itt jelennének meg, de ide sorolható a kereskedelmi tevékenység, tehát hogy ne transzferárazáson keresztül jelenjen meg az adott cég bevétele, hanem jelenjen meg mint kereskedelmi egység; hogy a kiszállítás rögtön Kecskemétről történjen Koperbe és ne Németországon keresztül, ugyanis ennek mind olyan hatása van, ami az értéklánc teljességét biztosítja.

Nagyon fontos érteni azt, hogy ezeknek a vállalatoknak nyilván támogatásra van szükségük, mind a kkv-knak, de mind a nagyobb méretű vállalatoknak is. Én azt gondolom, hogy itt nem kell szerénykedni, a fennálló keretek között a magyar államnak kötelessége - úgy, ahogy az amerikaiak, a németek, az összes többinek is kötelessége, és ezt el is látják -, hogy támogassa ezeket a vállalatokat. Egy példát írtunk ide föl. Elon Musk, a Tesla tulajdonosa 5 milliárd dollárt kapott az Amerikai Egyesült Államok kormányától arra, hogy létrehozson egy olyan technológiát, ami egyébként nem létezett előtte Amerikában, semmiképpen nem létezett. Nem hiszem, hogy ha ez ott így működik, akkor nekünk, nyilván a saját eszközeinknek megfelelő módon, de nekünk ezt a dolgot ne lehetne tenni. Ugyanez igaz az olyan megoldásokra, amik szintén nem befolyásolják a versenyt. Ha Szingapúr meg tudja azt engedni magának, hogy az ottani vállalatok élére nemzetközi menedzsmentet tud odavonzani és megfizeti őket, akkor én azt gondolom, ezeket az eszközöket nekünk is nagyon meg kell fontolni és ilyen területeken lehet ezekkel élni.

Ahogy említettem, a magyar vállalatok és a kkv-k hatékonysága nem túlzottan jó. Egyik oldalról ez a hatékonyság, ahogy mondtam, egy elég érdekes dolog. Megnézzük azt, hogy hány embert foglalkoztatnak és ez az ember a teljes hozzáadott értéknek hány százalékát állítja elő. Itt a rangsorban az utolsó, hátulról a harmadik helyen szereplünk. Ez az említett 75 százaléknyi munkavállaló állítja elő a teljes hozzáadott érték 49 százalékát. Összehasonlításban ebből körülbelül ezek a számok látszanak, és sajnos ez a kkv-kra különösen igaz. Ha ezt hatékonyságnak, egy hatékonyságszerű jellemzőnek tekintjük, akkor ezen mindenképpen változtatni kell. Az államnak megvannak azok az eszközei, amelyekkel ezen tudunk változtatni.

A hatékonysághoz tartozik az innovációs képesség vagy a termékfejlesztési képesség kialakítása. Az itt lévők szerintem ismernek néhány olyan kis-, közepes vállalatot, amelyik egyébként a gyártási folyamatait, a logisztikai folyamatát, az árat kézben tartja és jó terméket szállít, viszont van egy pillanat, amikor ezek a folyamatok már nem menedzselhetőek magukban anélkül, hogy hozzányúlna az általa gyártott termék dizájnjához. Most a tipikus működési mód az, hogy megkapja a vevőjétől a rajzot, a rajz alapján gyártja a terméket és utána annak a vevőnek szállítja. Ennek két következménye van, hogy ezt a terméket nem tudja eladni másnak. Ez egy viszonylag problémás dolog, hiszen így nem tud megjelenni a világpiacon, sőt, sehol nem tud megjelenni, hiszen egy vevője van. A második egy nagyobb probléma, hogy amennyiben ő nem rendelkezik a termékre vonatkozó tudással, nem az övé a rajz, amikor majd arról fog beszélni a vevőjével, hogy tovább kell csökkenteni az árat, és ezt a normál hatékonysági eszközökkel már nem tudja, hozzá kellene nyúlni a dizájnhoz. De ha a dizájn nem az övé, akkor nem tud hozzányúlni, és ott szembesül egy olyan helyzettel, ami mindenképpen az ő versenyképességét befolyásolja. Most arról nem is beszélhetünk, hogy ha nem az övé a rajz, akkor el lehet tőle venni.

Ha megnézzük az Innovation Scorecard rangsorát, Magyarország szintén nem áll jól. Az érdekes ebben egyébként az egyes elemek áttekintése. Itt lehet azt megnézni, hogy hol kell nekünk ahhoz beavatkoznunk, vagy hol kell támogatást nyújtani annak érdekében, hogy ezen a scorecardon jobban szerepeljünk.

Az egyetemekről beszéltem. Az egyetemek, ahogy említettem, tulajdonképpen az egyedüli olyan intézményrendszer Magyarországon, amelyik abban támogatást tud nyújtani, hogy ezek a kkv-k valóban tudjanak ilyenfajta képességet szerezni. Itt félreértés ne essék, az innováció nem mindig atomrakéta létrehozását jelenti. Egy egyszerű gumigyűrű, ami mondjuk egy termékbe épül be, pontosan ugyanolyan innovációs tevékenységet jelent, mert a folyamat ugyanaz, mintha mondjuk egy komplett terméket fejlesztenénk. És amikor erről, ennek a folyamatnak a létrehozásáról, a validációs rendszerről beszélünk, ebben az egyetemek, az egyetemek köré épített, hívjuk ökoszisztémának, mindenképpen egy fontos elemet jelent.

Az akadémiai kutatóintézetek részben kevesen vannak, részben jelentősen Budapesten vannak, és nem is alkalmasak erre, hiszen ők alapkutatóval foglalkoznak, ellentétben az egyetemek jelentős részével, amelyik valóban alkalmas arra, hogy ilyenfajta tudásszolgáltatást nyújtson. És egyébként az egyetemeknek ez dolga is. Az oktatási bizottság képviselői szerintem emlékeznek arra, hogy 2014-ben megjelent a felsőoktatási törvényben a harmadik misszió mint kötelező elem az oktatás, a kutatás mellett. Ennek pont az a jelentősége, hogy az egyetemeknek dolga az - nyilván nem ingyen, de dolga -, hogy ha egy vállalat odamegy hozzájuk, akkor neki kell ilyenfajta támogatást nyújtani. Aztán ez egy nagyon jó módon kifejthető vagy kiegészíthető tevékenységet fog jelenteni, ami aztán ahhoz vezet, hogy ezek a cégek meg tudnak jelenni saját termékkel.

Említettem a képzés jelentőségét, erre majd egy kicsit később, ha még lesz időm, visszatérnék. A felnőttképzés az, amivel komoly gondjaink vannak. 2010-ben az adott korosztály 3 százaléka vett részt valamifajta felnőttképzésben. Azt hiszem, 2010-ben ez mondjuk Németországban valahol 25-30 százalék környékén volt. Valamennyit javultunk, 2017-re ez megduplázódott, de a cél igazán az lenne, hogy minden negyedik ember, miután elvégezte az iskolát, szerzett egyfajta kvalifikációt, utána a munkája során legyen még arra alkalma, hogy valamit tanul. Nyilvánvalóan a vállalatok ebben jelentős szerepet játszanak, de ezek megint a multinacionális vállalatok, hiszen ők rendelkeznek azzal az oktatási rendszerrel, ahol valóban tovább tudják képezni a munkavállalóikat. A maradék 75 százalék pedig az állam feladata, hogy ezen mindenképpen változtassunk. Tehát ezek azok az elemek, amiket példaként

szerettem volna említeni, hogyha csak ennyi időm lett volna ezt a rövid expozét megtartani.

Ha szabad még egy dolgot hozzá, és ha van még időm, akkor nagyon szívesen folytatom. Egy kis magyarázatot igényel az, hogy miért hívják így a minisztériumot, és mi ennek a minisztériumnak a víziója - nem szeretem a vízió szót, mert az nem jó -, de mondjuk hogyan gondoltuk ezt felépíteni. Ennek a nagy területnek - innováció, technológia - a koordinációja, az irányítása, a beavatkozás alapvetően több eszközt igényel. Igényel olyan eszközt, ami a gazdaságirányítási folyamatokat jelenti - gazdaságfejlesztés, gazdaságirányítás -, ez egy államtitkárság. Itt jogszabályok, támogatáspolitikák, egyéb más dől el. Igényel olyan eszközöket, olyan eszközöket, ahol tulajdonképpen indirekt módon, de támogatjuk a vállalatokat. Két fontos része van, az egyik az innovációpolitika, az innovációs rendszer működtetése, a másik része pedig a szakképzés. Illetve ide tartozik a felsőoktatásnak az a tevékenysége, amit az előbb leírtam, most azon túl, hogy ez nem a minisztérium fenntartása alá tartozik, de a viszony különösen a kutatás-fejlesztés, az innováció területén eléggé meghatározott, a törvényben egyébként ezt le is írtuk.

A harmadik elem: azok a területek, ahol az állam maga is meg tud jelenni akár mint innovációs tevékenységet folytató, vagy az innovációra lehetőséget biztosító szereplő.

Az NFM-ben ebből négy terület van, az egyik az energia- és klímapolitika, a másik az infokommunikáció, a harmadik - de lehet, hogy ezzel kellett volna kezdenem - az úgynevezett fenntarthatósági terület, ide nagyon sok minden tartozik, valószínűleg itt határozzuk meg azt az igényt, amit a többieknek majd ki kell elégíteni; a negyedik pedig a közlekedés és a logisztika, építés, gazdaság, szintén egy nagy terület. Ezek a területek az állam a saját direkt eszközeivel a vállalatok keresztül, de valóban tud helyzetet generálni, illetve részt tud venni a piac tevékenységében. Az ötödik terület - mert pénz nélkül nincs semmi - pedig a finanszírozás, alapvetően az európai uniós források koordinációját értjük ez alatt.

Ebből a logikából vezettük le a minisztérium organigramját, és akkor itt megragadnám az alkalmat, hogy a kollegáim egy részét be is mutassam. A bal oldalon a minisztérium működéséhez feltétlenül szükséges közigazgatási államtitkársági, illetve parlamenti államtitkársági feladatokat jeleztük. Itt azért nem emeltem ki a parlamenti államtitkár urat, Cseresnyés államtitkár urat, mert őt, azt gondolom, mindenki ismeri, nem kell neki fölállni.

A következő a gazdaságtervezésért és -szabályozásért felelős államtitkárság. Ez az a terület, ahol a gazdaságirányítást, illetve ennek aztán a tervezését végezzük. Itt György László urat kértem föl, aki a bal oldalamon foglal helyet. Ő a Századvég vezető kutatója, és a terület kifejezetten jó ismerője, alapvetően vállalati ügyekkel, innovációs ügyekkel foglalkozik. Mindjárt mutatunk néhány képet is róluk.

Van egy tudás- és innovációmenedzsmentért felelős államtitkárság. Itt egyelőre nem fogjuk betölteni az államtitkár személyét, tehát nem lesz államtitkár. Két helyettes államtitkárság tartozik alá, az egyik az innovációért felelős államtitkárság, a másik pedig az szakképzésért és felnőttképzésért felelős államtitkárság. Ezt a miniszter maga szeretné irányítani az elkövetkező időszakban, csak azért, hogy ha az elmúlt négy évet ezen a területen töltöttem, ne mondhatta senki azt, hogy most elegánsan kiszállok belőle, tehát a felelősségét ennek szeretném továbbra is vállalni. A fenntarthatóságért felelős államtitkári feladatok ellátására Weingartner Balázst kértem föl. Balázs most nincs itt, mert ő az előző bizottsági ülésen vett részt. Az energiaügyekért és a klímapolitikáért felelős államtitkárnak pedig Kaderják Pétert kértem föl, szerintem őt az ittlévők egy része biztosan ismeri, ő Magyarországon, azt

gondolom, egyik legkiválóbb energiapolitikusa. Ő két dolgot fog irányítani, az egyik az energiaügy, a másik pedig a klímapolitika.

A közlekedéspolitikáért felelős államtitkári feladatok ellátására Mosóczi Lászlót kértem föl, ő eddig is az NFM-ben a közlekedési államtitkárságon belül dolgozott helyettes államtitkárként. Most egyfel magasabb szintű feladatot fog ellátni. Az infokommunikációért és fogyasztóvédelemért felelős államtitkári pozíciót Kara Ákos fogja betölteni - aki az ittlévőknek képviselőtársa, őt szintén, azt hiszem, nem kell bemutatni -, az európai uniós fejlesztésért felelős államtitkári feladatokat pedig Schanda Tamás, aki eddig az EMMI EU-s ügyeit intézte, tehát ő egy magasabb feladatot fog ellátni, a teljes európai uniós rendszer koordinációjáért fog felelni. Tehát így néz ki a minisztérium struktúrája. Egyelőre még a miniszter is és az államtitkárok is felkértek erre a pozícióra, a felkérést elfogadtuk, bízunk abban, hogy ez egyébként így is fog maradni.

Itt látnak néhány adatot dr. György Lászlóról, Kaderják Péterről, illetve Mosóczi Lászlóról és Weingartner Balázsról. Ez utóbbiról annyit kell tudni, hogy ő a hulladékholding elnök-vezérigazgatója. Ezt a szerkezetet az elmúlt időszakban, azt gondolom, hogy fölépítettük és stabilizáltuk. Én arra kértem őt, hogy most a közigazgatás oldaláról próbáljon meg ebben a dologban részt venni azzal a tudással, amit ő felépített.

Én nagyon röviden ennyit szerettem volna elmondani, és ha még van időm, vagy van kérdés, akkor nagyon szívesen válaszolok a részletes kérdésekre is. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen miniszterjelölt úrnak az expozéját, illetve az előadását. Képviselőtársaimat illeti most a lehetőség, hogy szóljanak. Az elején 3 perces időkeret állapítottunk meg, én fogom majd mérni és jelzem részükre, ha a 3 perc lejárt. Elsőként Székely Sándor úr kért szót. Öné a szó, képviselő úr.

Kérdések, vélemények

SZÉKELY SÁNDOR (DK): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Miniszter úr, ez egy sokkal jobb, egy sokkal kellemesebb beszéd volt, mint amit az előbb hallottunk Rogán miniszter úrtól. Ez sokkal kritikusabb volt, de ebből a szempontból ijesztőbb is azért, mert amit elmondott az elmúlt fél órában, az jól jelzi, hogy mekkora probléma is van ebben az országban sok mindennel. Elképesztő mennyiségről beszélt, nyilván én most nem fogok itt mindenről beszélni, de tényleg, amikor arról beszélünk, hogy nő a középosztály, akkor Indiáról és Kínáról beszélünk, sajnos ez teljesen jogos, Magyarországon nem nő a középosztály, alig van. Innentől kezdve ez egy borzasztó dolog, és az is egy borzasztó dolog, hogy innovációs miniszter lesz valószínűleg, ha megszavazza önt a parlament, miközben az elmúlt nyolc évben az oktatásunkat az elmúlt nyolc év kormánya valójában szétverte. Márpedig az innovációhoz kiművelt emberfők kellenének, és nem tudom, hogy hogyan fogják tudni ezt a dolgot csinálni olyan emberekkel, akik valójában alig járnak iskolába, 16 éves korukban már mehetnek is dolgozni.

Két nappal ezelőtt a Fehérházban találkoztam egy 18 éves segédmunkással, aki alig töltötte be a 18. életévét, és már ott dolgozik ahelyett, hogy a padban tanulna, hogy hogyan kell esetleges más ismereteket elsajátítani az étellel kapcsolatban.

Rengeteg gazdasági és oktatási részfeladatot határozott meg, hogy mikkel kell foglalkoznia ennek a minisztériumnak. Nyilván egyeztetni kellene a többi minisztériummal, de oktatási minisztérium sincsen, úgyhogy én arra is kíváncsi lennék, hogy hogyan fog zajlani itt a koordináció, kikkel és hogyan fog ez menni. Most ennyit így elsőre. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A következő felszólaló Manninger Jenő alelnök úr. Öné a szó, alelnök úr!

MANNINGER JENŐ (Fidesz), a Gazdasági bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Két dolgot szeretnék mondani. Az egyik a miniszterjelölt úrhoz: már komoly szerepe volt abban, hogy a Nyugat-Dunántúlon egy jelentős fejlesztés valósuljon meg, itt a zalaegerszegi tesztpályára gondolok. Ennek azért is van jelentősége az iparági szerepen túl, mert Szombathelytől Pécsig a Dunántúlon tulajdonképpen van egy olyan terület, ahol évtizedek óta nagyon alacsonyak a K+F beruházások, alacsony az innovációs részesedés, általában az egyetemi háttér is elmaradottabb a nagyvárosoknál. Teljesen nyilvánvaló, hogy amelyik régióban ezt tapasztaljuk, az a régió hátrányban van és egyre hátrányosabb helyzetbe kerülhet. Úgyhogy én azt gondolom, rendkívül nagy jelentőségű volt, hogy ez a fejlesztés itt megvalósult.

Ezt szeretném kérni a jövőben is a miniszter úrtól, hogy továbbra is ezt vegyék figyelembe, hogy az országon belül is fontosak bizonyos régiókban az innovációs fejlesztések, amelynek egy kiváló példája fog most megvalósulni, amelyben a miniszter úrnak is még korábbi feladatkörében jelentős szerepe volt, hogy ez itt megvalósulhat és így valósulhat meg.

A másik kérdésemre, amit terveztem, lényegében már válaszolt, hiszen stratégiai fontosságú a kis- és középvállalkozások hatékonysága. Nagyon sok mindent mondott, hogy mit lehet tenni. Azért hadd kérdezzem meg - mivel ez egy rendkívüli stratégiai kérdés -, hogy milyen kormányzati eszközök vannak még, amelyek a hatékonyságot növelik. Egyben azt is szeretném jelezni, hogy úgy gondolom, még itt a kkv-król szóló pályázati rendszereknél is érdemes újragondolni a korábbi tapasztalatok alapján, hogy minél gyorsabban és gördülékenyebben tudják támogatni a már egyébként jól működő és kapcsolatokkal rendelkező cégeket is azért, hogy a versenyképességük megmaradjon, illetve növekedjen. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Bósz Anett alelnök asszony jelentkezett szólásra. Öné a szó.

BÓSZ ANETT (Párbeszéd), a Gazdasági bizottság alelnöke: Köszönöm a szót, elnök úr. Nagyon szépen köszönöm a beszámolót. Arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy ugyan nem vitatom, hogy mindaz, amiről a miniszterjelölt úr beszámolt nekünk, az 2018 egyik legnagyobb kihívása és a jövő évtizedeinek is a legnagyobb kihívásai közé tartozik, azonban nem elfelejthető, hogy a technológiai fejlődést a jövő generációnak a fejlesztésével kell folytatni. Különösen releváns ez itt, amikor a Gazdasági bizottság és a Kulturális bizottság együttesen hallgatja meg önt, hiszen nem felejtethjük el, hogy a technológiai eszközök használata anélkül, hogy kiművelt emberfők lennének ebben az országban, egészen egyszerűen hasztalan. Gyakorlatilag el kell mondani azt, hogy a 4. ipari forradalomba való belépésünk nem az információs társadalom, hanem a tudásalapú társadalom létrejöttétől függ. Attól függ, hogy a jövőben a nemzetközi gazdasági folyamatokba, a nemzetközi társadalmi folyamatokba ez a társadalom be tud-e illeszkedni vagy sem.

Jelen pillanatban ennek az országnak sem a társadalmi, sem a gazdasági fejlődése, sem pedig az iskolarendszere nem ebbe az irányba halad. Kérdésem volna tehát, hogy terveznek-e bármifajta változtatást annak ügyében vagy annak érdekében, hogy a társadalom, illetve a jövő generációi fel tudjanak zárkózni az ön által is említett és egyébként nagyon fontos technológiai fejlődéshez. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök asszony. Volner János képviselő úr kért szót. Öné a szó, képviselő úr.

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen. Miniszterjelölt Úr! Az eddigi tapasztalataink azok voltak, hogy a szakmai aprómunka annak érdekében, hogy a magyar gazdasági teljesítmény nagyobb legyen, a vállalatok hozzáadott értéke pedig magasabb, gyakorlatilag nem volt az elmúlt időszakban elvégezve.

Én magam egyébként még a Vállalkozásfejlesztési bizottság elnökeként igyekeztem elősegíteni ezt a folyamatot, azonban nemhogy nem segítette a kormány ezeket a törekvéseket, de minden eszközzel akadályozta. Például aggodalommal néztük, hogy a 40 százaléknyi beszállítói hányad, amit magyar oldalról a Paksi Atomerőmű bővítésénél megcéloltak, gyakorlatilag sehogy nem akar összeállni. Én magam elmentem Paksra, beszéltem a bővítés műszaki tartalmáért felelős főmérnök asszonnyal, és elmondta, hogy gyakorlatilag sehogy nem áll a magyar beszállítói szektor, nem történtek meg a kapacitásfejlesztések. Tudom, hogy ez nem szorosan véve az ön asztala, de nagyon fontosnak tartom, hogy ennek az aprómunkának az elvégzése várat magára továbbra is.

Nekem most bizodalمام van abban, hogy létrejön egy ezzel foglalkozó minisztérium és el lesz végezve ez a munka. Kérdezem, hogy ön fog-e majd hasonló kérdésekkel foglalkozni. Gondolhatok akár arra is, hogy ha elmegy az ember Esztergomba, akkor ne csak egy protokollkiállítás legyen a Suzukinál, hanem menjen végig az egész gyártósoron, ismerje meg a vezérigazgató véleményét az ott dolgozó oszlopemberek termelésben betöltött szerepéről; szembesüljön azzal, hogy most már robotok végzik a hegesztési munka szinte 100 százalékát a gyáron belül. Ennek milyen termelésre gyakorolt hatása van, hogyan szívja el a szlovák gazdaság például vagy éppen az Audi Esztergomból a képzett munkaerőt, és mit lehet annak érdekében tenni, hogy ezt megakadályozzuk?

További kérdés az is, hogy a közösségi megosztáson alapuló technológiákhoz, amelyek a világ gazdaságában egyre nagyobb teret nyernek, Magyarországon a kormány valami elképesztően avított és ostoba módon állt az elmúlt években ezekhez, folyamatosan büntető jellegű szemlélettel. Megjelenik egy ilyen cég Magyarországon, hogyan tiltsuk be, hogyan szüntessük meg, hogyan daráljuk le és hogyan járassuk le. Kérdezem, hogy itt lesz-e szemléletváltás.

Mert én azt látom, hogy ezek a technológiák, lehet itt kapálózni ellenük, úgyszólván teret fognak hódítani. Szerintem sokkal fontosabb lenne a technológiák megértése és az ezekhez történő alkalmazkodás, mint a folyamatos ellenállás. Nekem azért van egyébként a miniszter úrban bizodalمام, mert több vállalatvezető barátom, akikkel kapcsolatban vagyok és szakmai tanácsokkal ellátnak, az ön személyét melegen ajánlották a figyelmembe, felkészült embernek és szakmailag maximálisan alkalmasnak tartották. Kérdezem, hogy lesz-e ezen a területen változás, mert szerintem nagyon fontos lenne, hogy legyen.

Amit pedig a miniszter úr említett oktatási kérdésekkel kapcsolatban. Az e-learninggel kapcsolatban az ön minisztériumának, vagy akár Kara államtitkárjelölt úrnak is meggyőződésem szerint ezen a területen lesz tennivalója. Magyarországon ez a terület is gyermekcipőben jár (*Az elnök a pohár megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.*), miközben például a Harvard Egyetemnek már komplett kurzusai megtekinthetőek, letölthetőek bárki számára ingyen az internetről, Magyarországon sajnos sehogy nem állunk ezen a területen.

Kérdezem azt, elképzelhető-e, hogy ezen a téren előrébb lépünk. Akár úgy is el tudom képzelni, hogy például a Mercedes a saját termelését szolgáló (*Az elnök a*

pohár újbóli megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.) modulokat ezekbe az alkalmazásokba belefejleszti. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tóth Csaba alelnök úr kért szó. Öné a szó, alelnök úr.

TÓTH CSABA (MSZP), a Gazdasági bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Nagyon széles területet érintett a prezentációja. Visszatérő elem volt ebben a kis- és középvállalkozások helyzete.

Én ezzel kapcsolatban csak egy kérdést tennék fel, hogy ön is fókuszált arra, hogy a magyar vállalati szektor struktúrája rendkívül rossz, hiszen a magyar vállalkozások 97-98 százaléka mikrovállalkozás. Összehasonlítva ezt mondjuk nyugat-európai struktúrákkal, ott azért egész más, ott erős a középvállalkozói szektor is, ami Magyarországon hiányzik. Ebből adódóan az ország kicsit talán összeszerelő üzemmé vált. Van-e arra elképzelés és valamilyen megvalósítandó cél, hogy ezt a szerkezetet valamilyen módon átalakítsák, hogy erősödjenek a középvállalkozások, amelyek sokkal több munkaerőt tudnak felszívni, mint ezek a mikrovállalkozások? Egy tőkeerősebb középvállalkozás azért jobban meg tud élni a piacon. Milyen esélyeket lát arra, hogy ezt meg tudják-e valósítani? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Végül Latorcai János alelnök úr kért szót a Gazdasági bizottságból. Öné a szó, alelnök úr.

DR. LATORCAI JÁNOS (KDNP), a Gazdasági bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Nagyon sokan a felsőoktatás és az ipar, illetve a gazdaság kapcsolatát leegyszerűsítő módon csak az oktatásra, a képzésre vonatkoztatják, holott az innováció, a kutatás és a fejlesztés tekintetében legalább ekkora jelentősége van.

Ez nemcsak a jövő szempontjából fontos, hiszen az elmúlt években, évtizedekben is számos vállalat a kutatási és fejlesztési feladatait éppen a felsőoktatásban dolgozók, vagy éppenséggel a felsőoktatás valamelyik intézményének a bevonásával oldotta meg.

Ezen a területen például a mi szakmánkban, a műszaki szakmák területén a Fraunhofer intézeteknek különös jelentősége volt. Ezeket újabban felsőoktatási ipari fejlesztési központoknak nevezik kiterjesztett értelemben. Tisztelettel szeretnék érdeklődni, hogy ezen a területen ön majd milyen változtatásokat próbál eszközölni, illetve hogy különösen a kis- és a középvállalkozások esetében milyen új típusú fejlesztési lehetőségeket lát mind a termék-, mind az innovációfejlesztésben? Illetve talán meg kellett volna fordítanom: mind az innováció, mind a termékfejlesztés vonatkozásában. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Csárdi Antal úr, aki tanácskozási joggal vesz részt a Gazdasági bizottság ülésein, jelezte, hogy szólni kíván. Öné a szó, képviselő úr.

CSÁRDI ANTAL (LMP): Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Kívánja-e, és ha igen, hogyan kívánja ösztönözni azokat a nemzetközi cégeket, amelyek hajlandóak Magyarországon kutatóbázist telepíteni, és azoknak a fejlesztését, amelyek már rendelkeznek ilyennel? Hogyan kívánjuk elősegíteni ezek bekapcsolódását a magyar tudományos életbe? Szerintem ez egy nagyon fontos kérdés.

Említette Elon Muskot. Nekem egy nagyon fontos kérdésem lenne ezzel kapcsolatban. Az energiatárolás, azt gondolom, egy olyan fontos feladat és egy olyan fontos kihívás előttünk, gondoljunk csak a megújulóenergia-termelés legnagyobb kihívásaira, hogy én szeretném kérdezni, milyen módon kívánják elősegíteni, kifejezetten az energiatárolással kapcsolatos kutatások és fejlesztések elősegítését.

Beszéltünk a forrásokról. Ön az EU-s forrásokat említette. Belső forrásokra nem számíthatunk, vagy nem fogunk belső forrásokat mozgatni például ilyen típusú fejlesztésekre? Mert azért azt pontosan látjuk mindannyian, azt gondolom, hogy ha kkv-hatékonyságról beszélünk, akkor ahhoz szükséges a magasabb hozzáadott érték, ehhez viszont egy versenyképes oktatás kell. Ha megnézzük az egyetemünk elhelyezkedését a nemzetközi rangsorban, akkor jól látjuk, hogy még komoly fejlődési potenciál van a magyar egyetemek előtt. Ebben hogyan tudna segíteni ez a minisztérium az egyetemeknek? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Sok kérdés elhangzott a Gazdasági bizottság tagjai részéről. Egy dolgot szeretnék még én is megkérdezni a miniszterjelölt úrtól.

Említette az expozéjában, hogy nagyon nagy feladat lesz a következő időszakban a hazai kis- és középvállalkozások termelékenységének a növelése. Itt egy olyan addicionális erőforrást lehet majd bevetni, az egyetemeknél meglévő tudást, amit a termékfejlesztésben közvetíteni tudnak a vállalkozások részére. Én azt gondolom, hogy ennek az egész hazai befektetésösztönzésben, a versenyképességünkben és a hátrányos helyzetű térségek felzárkóztatásában is nagyon nagy szerepe lesz.

Milyen elképzelései vannak: az egyetemek konkrétan egy-egy ilyen térségben milyen szakmai, illetve nyilván tudományos segítséget tudnak majd adni a hazai kis- és középvállalkozásoknak?

Így a Gazdasági bizottság részéről a kérdések ideje lezárult. Az ülésvezetést átadom Pósnán László kollégámnak.

(Az ülés vezetését dr. Pósnán László, a Kulturális bizottság elnöke veszi át.)

DR. PÓSNÁN LÁSZLÓ (Fidesz), a Kulturális bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Köszönöm szépen. Kérdezem a Kulturális bizottság tagjait, hogy a szakképzés, felnőttképzés, illetve az egyetemi szférát érintő K+F, innováció ügyében van-e valakinek kérdése. *(Jelzésre:)* A sorrenddel bajom lesz, úgyhogy, ha megengedik, kezdjük a hölgyekkel! Kunhalmi képviselő asszony, tessék parancsolni!

KUNHALMI ÁGNES (MSZP), a Kulturális bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. A szakképzéssel kapcsolatban lenne kérdésem, és a felnőttképzésre szeretnék később rátérni. A Magyar Kereskedelmi és Iparkamara, melynek véleményem szerint elévülhetetlen bűnei vannak a magyar szakképzés lebutításában, a saját tanulmányában jelezte Magyarországnak, hogy a következő tíz évben Magyarországon több mint 500 ezer hagyományos munkahely fog átalakulni vagy megszűnni a technológiai fejlődés és az automatizáció, robotizáció miatt. Világosan látszik, hogy az a fajta szakképzési rendszer, amit önök kialakítottak - és ön ezt jól ismeri - nem alkalmas arra, hogy akár a magyar autógyártást kiszolgálják.

Nemcsak a hazai autógyártó cégek kiabálnak, hogy ha ez így fog működni - és bizony jól ismerik önök a bajor testvérpártjukat, és nyilván Münchenbe sokat jártak, ahol az autóipar fellegvára van, és ezer szállal kötődik Magyarországhoz, de az ottani oktatási bizottság elnöke hívta fel a figyelmet arra, miniszterjelölt úr -, ha így folytatja

Magyarország a szakképzést, akkor a saját gyártó sorainkra sem fogjuk feltenni ezeket a gyerekeket, és átképezni nem fogjuk tudni őket, hiszen oly mértékben növekszik Magyarországon a funkcionális analfabéták száma, nő a digitális analfabetizmus és az idegennyelv-tudás is borzasztóan gyerekcipőben jár, hogy Magyarország azt a funkcióját sem fogja betölteni, amit az Osztrák-Magyar Monarchia idején betöltött, hogy egyfajta kiszolgáló-összeszerelő üzemmé vált Magyarország.

Tehát, ha a képviselőtársaimnak az a kérdésük, hogy van-e mód vagy akarat a politikában Magyarországon, hogy szemléletet váltsunk, és összeszerelő-gyártó sorokból lényegében egy fejlődő, versenyképes, magas hozzáadott értékű kis ország legyünk itt, Európa szívében, akkor az valóban szemléletváltást igényelne, de most még, ahogy én látom - sajnos a számokból is ezt látom, és az Iparkamara tanulmánya, de az MTA és a PISA-kutatás is azt mutatja -, Magyarországnak még küzdeni kell azért is, hogy egyáltalán az összeszerelő üzem státuszát tartani tudja valamilyen módon.

Egy konkrét kérdésem lenne még önhöz, ha beleférek a három percbe. Egyrészt az Európai Unió aktuális tízéves stratégiája szerint az évtized végéig a GDP 1,8 százalékát kellene kitenni az K+F-nek. El tudjuk-e ezt érni? Lát-e ön arra mozgásteret, hogy ezt a célkitűzést elérjük?

Az utolsó kérdésem a következő. Ellentétben számos EU-s ország gyakorlatával, Magyarországon a felsőoktatási intézmények és az akadémiai kutatóközpontok áfakötelesek, ami lényegesen rontja a meglévő források elköltésének hatékonyságát is; erre ön is tett már utalást. A problémával mindenki tisztában van a kutatói szférában, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke korábban maga is nyilatkozott és felhívta erre a figyelmet. Kérdésem: változtatnak-e a kutatóközpontok és az egyetemek áfastatuszán? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ha jól látom, Dúró Dóra képviselő asszony is jelentkezett; utána Farkas Gergely következik.

DÚRÓ DÓRA (Jobbik), a Kulturális bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Én a szakképzéssel kapcsolatban szeretnék önnek kérdéseket megfogalmazni, mert úgy látom, hogy azok az elképzelések, amelyeket ön itt megfogalmazott, bár nagyon imponálóak, de a jelenlegi magyar szakképzési rendszerrel köszönőviszonyban sincsenek.

A Nemzetgazdasági Minisztérium készített egy jelentést a szakképzés helyzetéről körülbelül tíz hónappal ezelőtt, amelyből sokkal inkább az világlik ki, hogy a magyar szakképzést a funkcionális analfabetizmus, a lemorzsolódás és az iskolai erőszak az, amik elsődlegesen meghatározzák. A teljes magyar 15 éves lakosság 25 százaléka funkcionális analfabéta, a szakképzésben ez az arány még nagyobb. A lemorzsolódás, tehát a végzettség nélküli iskolaelhagyás növekedett 2010 óta. A szakképzésben a jelentés szerint körülbelül 30 százalékra tehető ennek az aránya.

Ezt a problémát egyébként érzékelték az előző ciklusokban is a kormányzatok, ám az NGM jelentésében az szerepel, hogy azok az eszközök, amelyeket ennek csökkentésére bevezettek, nem hozták meg a remélt eredményt, a hátrányos helyzetű gyerekek lemorzsolódása 50 százalék feletti a magyar szakképzési rendszerben.

Rátérve az iskolai erőszakra: a szakképzésben a gyerekek több mint 60 százaléka volt már érintett, illetve kifejezetten áldozat, az iskolai erőszak elszenvedője, tehát úgy gondolom, nagyon sok olyan változtatás szükséges elsősorban oktatási részről, ami aztán lehetővé teszi, hogy azok a célkitűzések, amelyeket a miniszterjelölt úr felvázolt, teljesülni tudjanak.

Az előző kormányzatok intézkedése volt az, hogy a közismereti tárgyak aránya csökkent a szakképzésben. Nem tudom, tervezik-e, hogy ezen változtassanak. A mindennapos testnevelés bevezetése még inkább eltolta ennek a hangsúlyát, a funkcionális analfabetizmus és az alapkészségek erősítése miatt úgy gondolom, fontos lenne átgondolni, hogy a szakképzésben tovább erősítsük, illetve lehetőségünk legyen tovább erősíteni az alapkészségeket. Illetve a képzési időt is négy évről három évre csökkentették. Kérdezem, hogy ezen kívánnak-e változtatni, mert úgy látom, hogy ilyen intézkedések vagy ebbe az irányba ható intézkedések nélkül nem fogjuk tudni elérni azokat az egyébként impozáns célokat, amiket miniszterjelölt úr megfogalmazott. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Vinnai képviselő úr jelentkezett.

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz), a Kulturális bizottság alelnöke: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Én is a szakképzésről és a felnőttképzésről szeretnék kérdezni, de előtte hadd mondjam azt, hogy felkészültségét és a korábbi években történő együttműködését is figyelembe véve maximálisan alkalmasnak tartom egy ilyen új minisztérium vezetésére. Talán négy vagy öt hónappal ezelőtt egy interjúban mondta, hogy mi kell egy jó innovációs lépéshez vagy ugráshoz. Mindenképpen források kellene, és egy jó struktúra, amelynek a kialakítása előtt vagyunk. Bízom benne, hogy ez minél sikeresebb lesz.

A szakképzésnek azért a másik oldalát hadd mutassam be, mint amit Dúró Dóra mondott, mert azért sok minden történt az elmúlt években a szakképzésben - és ehhez kapcsolódik az egyik kérdésem: az egyik a gyakorlatorientált képzés, a másik, hogy a duális képzés megjelent, a gyakorlati képzést biztosító helyek, a magyar vállalkozók, kisvállalatok, kkv-k bevonása ebbe, ezáltal a munkaerőpiac igényei is megjelennek, a második szakma ingyenessé vált és az időhatár is megemelkedett, ráadásul új ösztöndíjrendszer is lett. Tehát motiválják azokat a szülőket - tudjuk, hogy ez szükséges -, akiknek a gyerekei, ha nem egyetemre, főiskolára mennek, akkor a szakképzést választják.

A kérdésem tehát a szakképzésről konkrétan az - sok minden történt, szerintem pozitív változások is történtek, de lehet még újítani -: mi az, amit a miniszterjelölt úr erősítene még a szakképzésben, vagy milyen új irányokat jelölne ki az előttünk álló években?

Azt hallottuk az expozéban - ezzel kapcsolatos a második kérdésem -, hogy a felnőttképzésben nem állunk túl jól. Ezt a véleményt én is osztom, hiszen egyrészt egy állandó képzésre van szükség. Olyan gyorsan változnak a XXI. században a feltételek, a képzés feltételei, a vállalatok, az innováció, a technológia, hogy szükség van arra, hogy minél több embert bevonjunk képzésbe vagy mondhatnám, továbbképzésbe. Hogyan akarja ezt a felnőttoktatást - hogy mondjam? - rugalmasabbá tenni, hatékonyabbá tenni? Innovációs ugrást, a magyar vállalatok, elsősorban a magyar vállalatok hatékonyságát és egy új forráselosztást is értek ez alatt, de nem akarom az én véleményemet mondani, hanem kíváncsi vagyok miniszterjelölt úr véleményére. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Farkas Gergely képviselő úr!

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Azzal a pozitív visszacsatolással kell kezdenem, hogy nagyon örültem, hogy már önmagától szót ejtett az elvándorlás kérdéséről. Mi ezt nagyon súlyos problémának tartjuk. Nem véletlen egyébként, hogy az előző bizottsági meghallgatáson Kásler

Miklóstól is érdeklődtem ezen probléma iránt mutatott érzékenységről, és hogy ő hogyan is látja ezt. Ott sajnos mindösszesen annyit tudtunk meg, hogy ő két évet eltöltött Németországban annak idején, de a probléma valós voltáról és a kormányzat szándékáról nem tudhattunk meg semmit.

Ezzel szemben ön azért felvázolt elképzeléseket, ugyanakkor számomra ezek nem voltak megnyugtatók. Én két hibát látok a kormányzat állásfoglalásában az elvándorlás kapcsán. Az egyik az, hogy állandóan a környező országokhoz viszonyítjuk magunkat. Ez több szempontból is helytelen. Egyrészt nagyon rossz a helyzet a többi országban is, tehát önmagában az, hogy egy súlyos helyzetben lévő országnál mi egy nagyon picivel jobb helyzetben vagyunk, nem hiszem, hogy megnyugtató kellene legyen számunkra. (*L. Simon László távozik az ülésről.*)

A másik az, hogy mi azt mondjuk, és úgy gondoljuk, hogy ha Magyarországon csak egyetlenegy olyan fiatal vagy kevésbé fiatal lenne, aki nem önszántából, nem kalandvágyból, hanem kényszerből hagyja el az országot, akkor már nagyon komoly teendőink lennének, és Magyarországon nem egy ilyen ember van, hanem százezerszámra vannak ilyenek, akik kényszerből mennek el külföldre. Ezzel igenis sokkal fontosabb lenne foglalkozni komolyabb módon.

És azt is hibának tartom, hogy önök csak a jelenlegi helyzetet elemzik, a miniszterjelölt úr is csak ezt tette, és a kiábrándító, vészjósló jövőbeli tervekről nem ejtett szót. Márpedig, ha ezt megvizsgáljuk, akkor nagyon-nagyon riasztónak láthatjuk hazánk helyzetét, miszerint a mai fiataloknak több mint egyharmada tervezi azt, hogy külföldön fog hosszú távon munkát vállalni. Nem egy-két évre mennek ki tanulni, amivel természetesen semmi probléma nincs, hanem hosszú távon szeretnének ott élni.

Egy másik tendenciáról is szeretnék beszélni néhány mondatot, és kíváncsi lennék a miniszterjelölt úr véleményére, ez a diplomások aránya Magyarországon. Nagyon fontosnak tartom a szakképzést, de mindannyian egyetérthetünk abban, hogy ha az innovációról, Magyarország versenyképességéről van szó, akkor a diplomások arányának növelése egy fontos cél, és Magyarországnak van is e tekintetben vállalása, 2020-ra 34 százalékot kellene elérnünk, hogy ennyien rendelkezzenek diplomával. A tendencia viszont ellenkező irányba mutat. Az elmúlt egy-két évben csökkent a diplomások aránya a vizsgált társadalmi rétegben, korosztályban. Ez azért szintén aggasztó Magyarországra nézve, úgy gondolom. Ebben is kíváncsi lennék a miniszterjelölt úr véleményére, hogy ön mennyire látja aggasztónak ezt a helyzetet.

És még egy rövid kérdés. A duális képzés fontosságában szerintem nincs vita közöttünk, ezt mindannyian nagyon fontosnak tartjuk, ugyanakkor számunkra nagyon csekélynek tekinthető azok száma, aránya (*Az elnök a pohár megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.*), akik jelenleg részt vesznek ebben. Milyen konkrét tervek, vállalás van a kormány részéről ennek növelésére?

ELNÖK: Köszönöm. Gréczy Zsolt képviselő úr jelentkezett, parancsoljon!

GRÉCZY ZSOLT (DK): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Én is szeretném jelezni egyrészt abbéli aggodalmamat, hogy itt a magyar felsőoktatással rendkívül súlyos problémák vannak.

Ön a Magyar Időknek tavaly decemberben még azt nyilatkozta, idézem szó szerint: „A felsőoktatás a legsikeresebb rendszerünk, amely iránt erős a bizalom.” Ehhez képest 3 nappal ezelőtti hír, a Times Higher Education nevű szervezet, amely a feltörekvő országok egyetemait rangsorolja, a következő listával állt elő: a magyar egyetemek közül egyedül a Semmelweis Egyetem tudott javítani a pozícióján, a 61. helyre került a 65.-ről; a Pécsi Tudományegyetem öt helyet rontva a 127.; az ELTE

tavaly a 123. volt, most a 131.; a Műszaki Egyetem pedig 27 helyet rontott a korábbi helyezésén. A Corvinus már csak a 251. és a 300. helyen van egy nagy kupacban, egy halmazban, tehát önálló helyezési számot most már nem is sikerült szereznie.

Ezenkívül azt is szeretném még jelezni, hogy nagyon egyetértek a miniszterjelölt úrral abban, hogy a felnőttképzés rendkívül fontos, ugyanakkor szeretném azt is jelezni, hogy 50 ezer diák kiesik még a közoktatásból is azért, hogy 16 évre szállították le a korhatárt. Ez azt jelenti, hogy ezek a gyerekek a felnőttképzésben már egész biztosan nem fognak részt venni.

Ezenkívül még egy korábbi mondattal hadd szembesítsem a miniszterjelölt urat! Azt nyilatkozta egy hónappal ezelőtt, idézem: „Magyarország sokkal többet költ az OECD és az Unió átlagánál az iskolák és az oktatási rendszer fejlesztésére.” A valóság ezzel szemben az, hogy az OECD-jelentés szerint a magyar kormány a teljes kiadásainak 7,3 százalékát költi oktatásra, ami a második legalacsonyabb az OECD-tagállamok közül.

Tehát lenne itt bőven feladat, azt gondolom. Nagyon bízom benne, hogy ezekre a miniszterjelölt akár már most tud valamilyen konkrét tervet vázolni, és aztán a miniszteri tevékenységében pedig lássunk is eredményeket. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Szabó Szabolcs jelentkezett. Parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (LMP): Köszönöm szépen a szót. Először csak egy rövid megjegyzést, mert az nagyon fontos, hogy a helyzetelemzés legyen alapos. Amikor a miniszterjelölt úr és a kollégái is gyakran beszélnek arról, hogy 750 ezer új munkahely jött létre, akkor ott abban nemcsak az a két torzító hatás van, amit ön is említett. Egyébként becsülettel kettőt előhozott, a külföldi foglalkoztatást és a közfoglalkoztatást, ami 200 ezer-250 ezer, hanem van egy statisztikai számbavételi torzító hatás, ami egy újabb 200 ezres-300 ezres torzítást okoz, ez a munkaerő-felmérések háztartáspaneles méréséből adódik. Mégpedig itt arról van szó, hogy ha nem találnak otthon senkit a kérdezőbiztosok, mert már külföldön dolgoznak, akkor elmennek és keresnek egy olyat, aki viszont otthon van, miközben ezt nem így kéne mérni. Ezért van benne egy 200 ezres-300 ezres torzítás. Tehát valójában 250 ezer körül van az a plusz munkahelyszám, de ez csak egy fontos dolog, mert fontos, hogy a kiindulásnál, az elemzésnél jó adatokat használjunk.

Ami igazából érdekesebb itt a Kulturális bizottság szempontjából, az persze értelemszerűen a szakképzés. Azt mindenki érezheti Magyarországon is, hogy nagyon nehéz szakembert találni, akár egy otthon elvégzendő, akár kőműves feladatra, de egy vállalkozásnak is nagyon nehéz szakembert találni. Ennek két oka van. Az egyik az, amit a miniszterjelölt úr is említett, hogy sokan elmentek külföldre dolgozni, akik korábban végeztek, jórészt jóval korábban végeztek a magyar szakképzésben. Az minket nyilván nem boldogít, hogy Romániába kevesebben vagy kisebb arányban mentek el dolgozni. Sajnos nagyon hiányzik ez a sok százezer ember Magyarországon.

A másik oldalról pedig a szakképzés van rossz helyzetben, és ez nem most kezdődött, ez már lassan évtizedekre nyúlik vissza. De sajnos ami az elmúlt években történt, hogy ide-oda passzolgatták a minisztériumok között, most megint új minisztériumhoz kerül a szakképzés, vagy az, hogy lecsökkentették a tanköteles korhatárt, meg a közismereti tárgyakat kivezették, meg a szakmaszerkezeti döntéseket ráerőltették a rendszerre, meg hogy nem kezdtek semmit azzal, hogy hihetetlen arányban, a legmagasabb arányban vannak az SNI-s, HHH-s, meg a beilleszkedési, tanulási és magatartászavaros gyerekek a szakképzésben, ez kulminálta az egészét.

Éppen ezért én összefoglalóan azt kérdezném a miniszter úrtól, amit Kásler miniszter úrtól is kérdeztem, hogy most tervezik a költségvetést a kormánytól, hogyan áll hozzá, vajon lesz-e pénz, paripa, fegyver, hogy érdemi változtatások lehessenek. Mit tervez tárgyalási pozíciónak a költségvetési tárgyalásnál? Másrészt, hogy az érdemi párbeszéd lassan elindul-e, hogy ezek a problémák, amiket a szakma egyöntetűen mond, és amiket részben én is érintettem az előbb, végre itt meghallgattassanak és egy olyan irányú fejlődés vagy átalakítás induljon a szakképzésben, ami érdemi *(Az elnök a pohár megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.)* előrelépést tudna generálni. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A Kulturális bizottság részéről még Dunai Mónika jelentkezett. Parancsoljon, képviselő asszony.

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Miniszterjelölt Úr és Tisztelt Bizottság! Engedjék meg, hogy először a bizottsághoz intézzem a szavaimat.

Én azt gondolom, hogy ez egy korszakalkotó gondolat volt, és ma Magyarországon időszerű is. Az egész világon időszerű lenne, de Magyarországon is mertük feltalálni ezt elsőként, hogy rendszerben kell szemlélni a dolgokat. Tehát ahhoz, hogy Magyarország gazdasága tovább tudjon fejlődni, és ahogy a miniszterjelölt úr is elmondta, hogy a munkavállalók zömét a kis- és közepes vállalkozók adják, de a megtermelt javaknak csak egy kisebb részét, de hogy ezt tovább tudjuk generálni és tovább tudjuk fejleszteni, szükség van arra, hogy a szakképzést erősítsük meg.

Eddig is foglalkozott a magyar kormány is mind a két területtel, de azzal, hogy ez a két terület most egy minisztérium alá kerül, én azt gondolom, mint rendszer, sokkal hatékonyabban fog tudni működni. Nyilván minden kormánynak az a célja, hogy évről évre és ciklusról ciklusra többet, jobban és hasznosabban tudjon tevékenykedni, dolgozni az itt élő emberek javára.

A vitában elhangzott, hogy igenám, de mi van a szakképzés előtt? Mit teszünk azokkal a gyermekekkel, akik az általános iskolába esetleg már egy leszakadóbb ismerettel, tudással érkeznek? Én emiatt sem aggódom, hiszen éppen a miniszterjelölt úr az államtitkári korában az előző években a magyar közoktatás megújításáért is számos dolgot tett az asztalra.

Tudjuk jól, hogy Csépe Valéria irányításával a Nemzeti alaptanterv kidolgozása és megújítása folyik most, és azt is tudjuk, hogy a kilencedik évfolyam kidolgozásáról szóló tartalmi viták és strukturális viták is folynak jelen pillanatban.

És itt fog ez a két rendszer egybeérni, hogy egészen az általános iskola első osztályától kezdve nyolcadikig, és aztán a szakképzés vagy pedig a gimnáziumi képzés kapcsán mindenki, akár a felnőttképzés és később a felsőoktatás kapcsán, olyan tudással, és nemcsak tudással, hanem olyan innovációs képességekkel is fog rendelkezni, amelyekkel később az életbe kikerülve, akár vállalkozásban, akár kisvállalkozásban, akár az állami szektorban meg fogja tudni állni a helyét, hiszen tudjuk jól, az a célunk, hogy a szakképzésnek olyan irányba kell mennie, hogy használható tudást adjon az embereknek, és mindenki innovatív módon tudja az egész életét leélni.

Én egy rövid kérdést szeretnék feltenni miniszterjelölt úrnak: a tartalmi megújítás, a szakképzés tartalmi megújítása lesz csak napirenden, vagy strukturális változtatásokra is gondol? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Miniszterjelölt úr, ha megengedi, egy nagyon rövid megjegyzésem és kérdésem nekem is lenne. Én azt gondolom, hogy az eddigi, kormányzatban betöltött szerepe alapján is nyugodtan mondhatjuk, hogy erre a posztra Palkovics László kiválóan alkalmas lesz, hiszen volt módom megtapasztalni azt, hogy az egyetemekhez kötődő, innovatív fejlesztésekben államtitkárként is milyen aktív szerepet játszott, ezt köszönöm, és bízom abban, hogy még több eszköz birtokában ez még jobb lesz.

Amit szeretnék kérdezni, az a következő. A magyar költségvetésből fordítunk forrásokat az úgynevezett Lendület programra, ami az Akadémiához van becsatornázva, és aminek az lenne a célja, hogy hazacsábítson külföldről is kutatókat. Ehhez képest viszont az elmúlt egy-két évben inkább az a gyakorlat kezdett kialakulni, hogy az Akadémia a saját maga berkein belül meghosszabbítja egyes akadémiahoz kötődő csoportok finanszírozását, és kevésbé működik az, hogy hazacsábítani. Lehet-e e tekintetben némi változást elérni?

Még egy nagyon gyors és rövid kérdés. Eddig a kutatásra és fejlesztésre szánt források egyben szerepeltek, így az alapkutatásra fordítható OTKA is. Kérdezem, hogy e tekintetben milyen tervei vannak a jövőt illetően. Köszönöm szépen.

Én visszaadom az elnöklést... *(Jelzésre:)* Bocsánat, elnézést kérek, Hiller képviselő úr!

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Én kimondottan várakozással tekintek a felé a megoldás felé, amit választottak, ezt elmondtam a kormánystruktúra vitájában. Ellenzékiként ritkán mondanak ilyesmit - azt gondolom, hozzátartozik a tisztességhez -, hogy csinálják jól! Kritikusan fogjuk figyelni és szemlélni a tevékenységüket. Vannak párhuzamosságok és vannak hasonlóságok, ezeket általában a magyar politika nem szereti, kormánytól, berendezkedéstől függetlenül. Én azonban szeretnék most egy ilyet lehetőleg hosszú távon tisztázni. A kérdésemben benne lesz a véleményem, de értelemszerűen az ön álláspontja a döntő.

Sokszor szokás vádként felhozni, hogy a magyar kutatás, kutatás-fejlesztés területén van egy örökölt párhuzamosság, ami a felsőoktatási intézmények és az Akadémia kutatóhálózata között létrejöhet. Én ezt egy álságos felvetésnek tartom, rossz levezetésnek. Én emellett az idézőjelbe tett párhuzamosság mellett szívesen kiállnék. Szerintem az Akadémia kutatóhálózata sok értékes emberrel sok értékes témában kutat. Ez nem jelenti azt, hogy károsítaná a felsőoktatási intézmények hasonló célú tevékenységét, és fordítva. Az az elképzelés, hogy az egyik ember kutasson, a másik meg oktasson, ez persze nem emberhez méltó, mert ilyet robotok tudnak csinálni, van, aki tud, van, aki nem.

De szeretném hallani egy ilyen új tárca kezdeténél, első napján az önök véleményét: egyetértene-e azzal, hogy hosszú távon is fennmaradjon Magyarországon a Magyar Tudományos Akadémia kutatóhálózata, és hogy ez a tevékenység kiegészítse a magyar felsőoktatási intézmények hasonló célú, sokszor persze eltérő eredményű munkáját? Szerintem ez fontos. Én a véleményemet elmondtam, kérem, hogy reagáljanak rá. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Most visszaadom az elnöklést Bánki elnök úrnak.

(Az ülés vezetését Bánki Erik, a Gazdasági bizottság elnöke veszi át.)

BÁNKI ERIK (Fidesz), a Gazdasági bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Nem maradt más hátra, mint Palkovics László miniszterjelölt urat megkérjem arra, hogy az elhangzott kérdésekre adjon választ.

Miniszterjelölt urat arra kérem, hogy nagyjából 15 perces időkeretben próbálja ezt megtenni. Nyilvánvaló, ha túlcúsunk, nincs épületes probléma, de a következő bizottsági meghallgatásunk 2 órakor kezdődne a Gazdasági bizottságban, erre tekintettel kell lennünk. Öné a szó.

Dr. Palkovics László válasza

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ miniszterjelölt: Köszönöm szépen. Ez kihívás lesz 15 percben, annyi kérdést kaptam, hogy nyolc papírt teleírtam, de meg fogom próbálni majd valamilyen formában; megmutatom a prezentációm maradék részét, és akkor jelentős része ennek világos lesz.

Mielőtt ebbe belekezdenék: nekünk, politikusoknak - bocsánat, hogy magamat is idesorolom - van azért felelősségünk, hogy mikor mit mondunk. Ha erre az ábrára vetünk egy pillantást, ez az ábra azt mutatja, hogy a különböző európai uniós országok exportjában hol a legmagasabb a high-tech hozzáadott érték. Ez Magyarország. Tehát, amit ebben az országban gyártunk, és ezt eladjuk külföldre, abban Magyarország megelőzte Németországot. Mit jelent ez? Németország egyébként ilyen értelemben a világ legnagyobb high-tech exporttal bíró országa, ők nem pólót és nem tudom, mit adnak el, hanem egyéb más eszközöket. Magyarország megelőzte Németországot. Ez azt jelenti, hogy ezeket az eszközöket, amit itt exportálunk, valakinek Magyarországon gyártani kellett. Akik ezt gyártották, látható módon alkalmasak ennek a technológiának a működtetésére - egyébként nem tudnánk eladni -, látható módon meg tudják érteni azt, hogy ez a technológia hogyan működik.

Félreértés ne essék, ha valaki látott már egy ilyen gyárat, mondjuk, megnézi a Bosch hatvani gyárat, az Audit, vagy megnézi a Kókai műveket Ajkán - amely egy magyar tulajdonú vállalat -, ezek mind egyformák: olyan magas szintű technológiát működtetnek, amire egyébként egy olyan munkavállaló, akit vizionálunk, hogy nem tud olvasni, írni, nem képes megtanulni dolgokat, nem lenne képes. Tehát én azt szeretném kérni mindenkitől, hogy mielőtt összeszerelő országról meg egyéb másról beszélünk, ezeket azért vegyük figyelembe, mert nekünk úgy tűnik, hogy fontos ebben az országban a véleményünk, nehogy valaki elhiggye, hogy ez így van. Tehát ez generálisan mindenre igaz, az oktatási és egyébként a technológiai ügyekre is.

Most megpróbálnék gyorsan válaszolni az egyes kérdésekre. Oktatás. Mi történt az elmúlt tíz évben? Elhangzott Székely Sándor képviselő úr részéről, hogy tönkretettük. Szerintem meg megjavítottuk. Az a helyzet, hogy ha az oktatásba beavatkozunk, annak van egy ciklusideje. Majd mindjárt mondom erre példát, hogy mit is jelent ez, és kapcsolódik a többi ügyünkhöz. Ha beavatkozunk, az rögtön nem fog eredményt produkálni, mert ennek ilyen a természete. Az egészségügy egy kicsit egyszerűbb rendszer, mert ott, ha beavatkozunk, rögtön látszik, hogy mi történik. Az oktatásban sajnos ez nem így van. Itt van egyfajta várakozás, szerintem mindenki pontosan tudja, hogy mi is történik ilyenkor. Tehát nem értünk egyet azzal, hogy ezt elrontottuk volna. Én azt gondolom, hogy egy csomó olyan ügyet oldottunk meg, amit az elmúlt 28 évben nem sikerült, vagy amit nem is kezeltünk semmilyen formában. Sok mindenről lehetne beszélni. Én az elmúlt eredményeket tudom elmondani, mert ezért a területért az előttem itt lévő Kásler professzor úr a felelős.

Hogyan fog történni a koordináció az EMMI-vel? Ugyanannak a kormánynak vagyunk a tagjai, és Kásler professzor úrral mi szoktunk beszélgetni, előtte is, mielőtt miniszter lett, meg valószínűleg sokkal többet fogunk beszélgetni utána is. S miután nekem van némi affinitásom az oktatás ügyéhez, azt gondolom, hogy tőlem az oktatás terén való együttműködésben nagyjából senkit nem kell féltetni, tehát én azt hiszem, az a felelősség, amit az elmúlt négy évben vállaltam, itt mindenképpen látszani fog.

Manninger képviselő úr kérdezett valamit, hogy hogyan vesznek részt azok az egyetemek, amik a rangsorokban vannak; ha megnézzük, javasolom mindig azt megnézni, hogy éppen milyen rangsorról beszélünk. Érdekes módon, amikor ugyanezek az egyetemek, mondjuk, a QS-rangsorban, ami egy adott szakterülethez kapcsolódó rangsor, éppen előrehaladnak, akkor senki nem kérdezi meg, hogy mit tett a politika már megint. Itt egyébként, ha egy ilyen rangsorban öt helyet valaki előre vagy hátra kerül, az nem egy borzalmas nagy dolog, ezeknek a rangsoroknak van egy természete, olyannyira, hogy az ELTE-t négy évvel ezelőtt megbíztuk azzal, van egy ilyen típusú kutatócsoportjuk, ők ezt folyamatosan figyelik, és az egyetemeknek támogatást nyújtanak abban, hogy hogyan lehet ezekben a rangsorokban részben előrébb kerülni, részben pedig, hogy hogyan lehet ezekből a rangsorokból azokat az eredményeket, amiket ott megállapítottak, akcióként definiálni. Javasolom megnézni a Semmelweis Egyetem stratégiai tervét, az egy dologra épül, a Times World University Rankingsnek a szempontjaira, ahol egyébként most jobban is szerepeltek, meg egyébként egész jól szerepeltek az elmúlt időszakban is.

Ezek az egyetemek hogyan, milyen szerepet tudnak vállalni? Mondtam, hogy nagyok sok minden van még itt, amit meg tudnék mutatni, csak egyet mutatok: hogyan vesznek részt az egyetemek a különböző régiók fejlesztési feladataiban? Az egyik példa - és ez egyébként a stratégia komoly elemét képezi - az úgynevezett science parkok. Ezek azok az intézmények, amik valami olyan hely köré épülnek, ahol egyébként van egyetem, egy jó egyetem, van egy olyan ökoszisztéma, amire lehet építeni, és utána ezt próbálják fejleszteni. Három példát hoztam itt föl, az egyik a szegedi ELI Science Park, a lézeres kutatóközpont köré épülő tudományos park, ez megkezdődött, építjük az első épületeket, megkezdődött most már a terület mentesítése, és a kormány minden forrást ehhez biztosított. Ott például azon gondolkodunk, most hogyan tudunk egy nagy német kutatóintézetet - és a tárgyalások jó irányba haladnak - az ELI környékén megjeleníteni olyan emberekkel, akik potenciálisan néhány éven belül Nobel-díjat tudnak kapni; magyar emberekről beszélünk egyébként.

De ugyanide sorolható a Pécsi Egyetem környékére építendő, szintén science park nevezetű konstrukció, ahol nincs az ELI-hez hasonló egy ügy, de van több ügy. Például a Paksi Atomerőmű, ez mint kutatóhely, hogyan tudunk ennek szolgáltatást nyújtani. És van egy nagy egyetem, amelyik pontosan ezeket a dolgokat tudja, vagy a zalaegerszegi tesztpálya, ez egy autonóm járműipari tesztpálya. A világon egy darab ilyen van, ez, nincsen másik. E köré építünk most egy kicsit másfajta, hiszen ott nincs nagy egyetem - Manninger képviselő úr ezt említette -, de van több egyetem. És elképzelhető, hogy nem a túl távoli jövőben külföldi egyetem is megjelenik és kihelyezett képzést fog folytatni Zalaegerszegen erre a tudásbázisra építve. De ugyanilyet tudunk most mutatni Miskolc esetén; ugyanilyet tudunk mutatni Debrecen esetén; ugyanilyet tudunk mutatni Győr esetén, tehát hogy az egyetem köré épített tudományos park - mint a nagyon sok van belőle, de ezek olyan terepet jelentenek, ahol ez a fajta ökoszisztéma, amit bemutattam, valóban meg tud jelenni.

Bósz Anett képviselő asszony kérdéseire - csak itt annyi papírom van, hogy próbálom menedzselni valamilyen formában -, hogy a jövő generáció oktatása nélkül ez nem lehet, abszolút egyetértünk. Ez indokolja azt, hogy a kormány az elmúlt négy évben a köznevelési rendszerben olyan mennyiségű forrást jelenített meg, ami soha nem volt. Tehát azt gondolom, az ittlévők pontosan tudják azt, hogy nagyjából 130 milliárd forintot költünk az iskolák infrastruktúrájának a felújítására, a külső-belső infrastruktúrájára; 60 milliárd forintot költünk arra az információtechnológiai programra, ahol a teljes láncot, tehát nemcsak a tanárebek eszközeit, alkalmazásait, de például az iskolához odavitt széles sávú internetet, az iskolán belüli

wifi-hálózatot, a digitális tananyagot, ami egyébként készül... Volt egy másik kérdés erre vonatkozóan is, tehát készen van az 5., 6. osztályos digitális tananyag, nem egy pdf-formátumú tankönyv, amit a gyerek le fog játszani, hanem valóban egy e-learning környezetben működő tankönyv. Ez év szeptemberétől 26 ezer 5. osztályos gyerek fogja megkapni a tankönyvet ilyen formában egy táblagépen. Tehát nem fizika tankönyvet kap, adunk azt is, mert azért az első év mindig nehéz, de meg fogja kapni ezt, és megkapja hozzá a tanár a megfelelő környezetet, illetve az osztályterem pedig azt az informatikai eszközt, amin keresztül működnek. Tehát ezek mindazok a fejlesztések, amik elindultak.

Persze, ez mit sem érne anélkül, ha nem kezdtünk volna bele a tanárképzés, illetve főleg a tanártovábbképzés továbbalakításába. Ha valaki felmegy az Oktatási Hivatal honlapjára, vagy mondjuk az Eszterházy Egyetem honlapjára, és megnézi az erre vonatkozó programokat, hogy már hány akkreditált tananyag készült el, ami a tanárok továbbképzésére vonatkozik - meg fog lepődni -, ezeket nem követtük az elmúlt időszakban. Itt hoztunk egy döntést, hogy azt a fajta sajátos működésmódot, hogy mindenki képez valamit a tanártovábbképzésben, ezt nem szeretnénk. Szeretnénk azt, ha tényleg egységes és most már magas színvonalú tanfolyamokat tudnánk tartani. Ez meg annak a feltétele, hogy a gyerekeket valóban tudjuk tanítani.

A gyerekekről. Én úgy gondolom, ha csak a szakközépiskolában lévő, mondjuk azt, hogy szociális háttérből eredő problémákat említjük, akkor az túl késő. Ez sokkal korábban kezdődik, valahol az óvoda környékén kezdődik. Két nagyon fontos intézkedés, aminek látszik az eredménye. Kunhalmi képviselő asszony említette az MTA-t és a PISA-t. Ugyanabba a hibába esett, mint az MTA-s kollégáink, hogy nem olvasták el például a PIRLS-mérés eredményét. Ez ugyanolyan mérés, mint a PISA-mérés értő olvasás mérése, csak két évvel később történt. Ott az történt, hogy azon gyerekek esetében, akik negyedik osztályban ezt a tesztet végrehajtották, a családi háttértől való függőség sokkal kisebb volt, mint az egy évvel korábban elvégzett TIMSS, vagy az egy évvel korábban elvégzett PISA-eredmények. Ennek az volt az indoka, hogy ezek a gyerekek már sokkal nagyobb arányban jártak óvodába, 87 százalékuk egyébként már óvodából került be az iskolába. Ennek az lett az eredménye, hogy míg a TIMSS-mérésben meg a PISA-mérésben azoknál a gyerekeknél, ahol ez a családi háttérindex kevés kapacitással áll rendelkezésre a tanulásra, ez alacsony volt, ők ott a nemzetközi átlag alatt szerepeltek, a PIRLS-mérésnél viszont már az átlag fölött. Ennek az egyik indoka az óvoda volt, a másik pedig az, hogy alsó tagozatban azokban a vidéki iskolákban, ahol ez az ügy tipikusan probléma, ez nem Budapesten, a belvárosi iskolákban probléma, hanem mondjuk a pölöskei általános iskolában. Ott viszont, miután átvettük az iskolát önkormányzati fenntartásból állami fenntartásba, hirtelen meglettek azok az eszközök, amik ahhoz vezettek, hogy bizony-bizony, az iskola tudott működni. Meg kell nézni, el kell olvasni. Javaslom egyébként mindenkinek elolvasni a PISA második kötetét, meg a PIRLS második kötetét is, ezek kiváló anyagok egyébként, mert ezek ott mind szerepelnek. Tehát itt elindult egy jó folyamat. Ahogy említettem, ez egy hosszú folyamat lesz.

Volner képviselő úr kérdésére, hogy a kormány gátolja az értéklánc működését, és hogy fogunk-e foglalkozni vele. Sajnos nem tudtam itt a teljes exozét megtartani, de igen, erről van szó. Tehát arról van szó, hogy azoknak a beszállítóknak, amelyek Magyarországon működnek, a képességét tovább kell fejleszteni. Egy évvel ezelőtt indítottunk beszállítói programokat. Ez azért jó példa, mert nagyon sok ilyen van, ahol a nagyvállalat maga köré gyűjti a beszállítóit. Ezt korábban integrátor programnak hívták. Ő nem kap ezért forrást, viszont rajta keresztül kerül a forrás a beszállítóhoz, pontosan azért, hogy egyébként például az innovációhoz szükséges

képességeket kialakítsa, és egyébként utána legyen szabadalma, legyen szerződése a vállalattal, legyen mérőeszköze, meg legyen egy-kettővel több mérnöke, hiszen mérnök nélkül nehéz terméket fejleszteni.

Az esztergomi Suzuki-gyár specifikus problémái. Azt gondolom, igen, ez óhatatlanul így van. A vállalatoktól emberek elmennek, meg jönnek oda is, de ha itt kialakul egy ökoszisztéma, a vállalatok ezt azért nagyon nem bánják. Ha ez ennyire problémás lenne, akkor az elmúlt időszakban nem vettem volna részt, azt hiszem, talán nyolc vagy kilenc olyan potenciális befektető Magyarországra jövetelének a tárgyalásaiban, amelyek egyébként ebbe a nehéz munkaerőpiaci helyzetbe fognak bejönni, és ezek nem kicsi cégek, hanem nagy cégek. Néhány: a Continental úgy döntött, hogy Debrecenbe megy, a Thyssenkrupp úgy döntött, hogy Debrecenbe megy, tehát tudok ebből még néhány példát; amit nem is mondhatok, olyan is van.

A közösségihasználat-alapú sharing economy ügye. Egyetértünk, ezt én is így gondolom, sajnos a közlekedésről itt nem beszéltünk. A közlekedési rendszer elemei között, pont a korábbi bizottsági ülésen pontosan a sharing economy-funkciót is felsoroltuk. Azt gondolom, ha valaki közlekedési szolgáltatást akar, abban nagyon sok szereplő van. Benne van a vasút, benne van a közút, de benne vannak olyan ügyek, mint például a MOL Limo-flottája. Ha egyébként Magyarország gátolná a sharing economy működését, akkor mondjuk a MOL Limo-flotta nem működhetne. Én tudom, hogy mire gondolt a képviselő úr, az Uberre. Ennek viszont jogszerűen kell működnie. Ha nem jogszerűen működik, akkor baj van. Nem a sharing economyt gátolta a kormány, hanem egy olyan helyzetet kezelt, ami egyébként nem volt jogszerű, tehát erről szólt a dolog.

Az e-learningről néhány szót már szoltam. A Harvard Egyetemnek, és az összes többi egyetemnek is mindnek van egy MOOC nevű kurzusa, ez a massive open online course. Ilyen van egyébként a magyar egyetemeknek is. Ha valaki felmegy mondjuk az Óbudai Egyetem honlapjára, ezeket nyugodtan le tudja tölteni. Itt egy Kárpát-medencei MOOC tananyag-tartalmat fejlesztettünk ki pont amiatt, hogy a Kárpát-medence egyéb magyar nyelvű egyetemein az ottani hallgatók meg tudják ezt nézni, meg tudják tanulni, tehát ne kelljen nekik utazni. Általában az e-learning pedig az egyetemeken egészen tipikussá kezd válni, ahogy említettem, például most került kifejlesztésre az általános iskolában is ugyanez a dolog.

Tóth Csaba képviselő úr, abszolút egyetértünk. Tehát én azt gondolom, hogy a kkv-k struktúrája kapcsán, ezen belül valószínűleg tényleg azokat a cégeket kell tudnunk erősíteni, amelyek erősebbek és nagyobbak. Egészen más megoldásokra van szüksége egy mikrovállalkozásnak 10 fővel, mint mondjuk egy 600 fős vállalkozásnak. Ezeket nem szabad összekeverni, mindegyik más helyet foglal el az értékláncban. Egyébként az ő együttműködésük is egy nagyon fontos dolog, de mindenképpen azt gondolom, és ez is szerepel az anyagunkban, hogy valóban a nagyobb cégek fejlesztése az, ami első prioritást élvez. Ezen túl persze kell segíteni a kis cégeknek is, csak ott más a mód. Tehát ott egy inkubációs környezetbe, egy egyetemi környezetbe való behelyezés az, ami valószínűleg jó megoldás.

Latorcai képviselő úr, mi mind a ketten mérnökök lennénk, ugyanarról az egyetemről, ráadásul, mondjuk, ez már elég régen volt. Azt hiszem, hogy értjük egymást. A FIEK-konstrukciókról kérdezett. Igen, ez valóban a Fraunhofer-intézetek mintájára alakult ki, ebből van nagyon sok. A FIEK-konstrukciókat pont azért alakítottuk ki, hogy az egyetemnek legyen egy olyan kerete, ahol egyébként egy vállalattal vállalatszerű módon tud együttműködni.

A felsőoktatási törvényben létrehoztuk annak a módját is, hogy ha egy egyetem vállalattal működik együtt, akkor egészen úgy tud működni, mint egy vállalat, konkrétan nincs központosított közbeszerzés, nincs miniszterelnöki ilyen-olyan

tiltólista, az áfát ugyanúgy vissza tudja igényelni. Ennek van egy feltétele, egy külön számlát kell vezetni, de egyébként úgy működik, mintha egy vállalat lenne. Ilyen módon akkor azt hiszem, hogy az áfás kérdésre is volt válasz.

Csárdi Antal képviselő úr. A kérdés egyébként szakmai kérdés, az energiatárolással kapcsolatos kutatások. Magyarországon valami miatt, ennek nyilván indoka van, egyre több olyan cég jelenik meg, amelyik akkumulátort gyárt. Tehát van, amelyik már letelepedett, illetve vannak olyan cégek, amelyek idejőnének. Ennek van indoka. Tizenegynéhány évvel ezelőtt kezdtünk el a Szegedi Egyetemen olyan kutatásokat, amelyek akkumulátorfejlesztésre, akkumulátorok irányítására vonatkoznak. Ennek volt az egyik következménye, hogy a Furukawa nevezetű vállalat Magyarországra hozta az akkumulátorkutatásait. Ez egy nagy japán cég, akkumulátorgyártással foglalkozik.

A Műszaki Egyetemen a Bosch, illetve a Volkswagen számára fejlesztenek akkumulátorkoncepciókat, úgyhogy én azt gondolom, ez egy nagyon jó irány. Itt én bízom abban, hogy nem maradunk meg az autóakkumulátoroknál, hanem valóban az akkumulátoroknál általában az energiatárolási lehetőséget is ki tudjuk aknázni.

A nemzetközi rangsorról már beszéltem.

A források rendelkezésre állása. Alapvetően az európai uniós forrásokon túl magyar források is léteznek az innováció finanszírozására, ezt úgy hívják, hogy Innovációs Alap, tehát amit az állam támogatásként ad oda. Ezt az alapot 2003-ban hoztuk létre, azóta különböző ingadozásokkal, de ez egy jól működő alap. Én azt gondolom, hogy ennek az alapnak a forrásszintjét meg kell majd emelnünk. Ez az egyik eleme az elkövetkező időszaknak. De amit nem szabad elfelejteni: a 2021-27-es tervezési időszakban - lehet olvasni az újságokban, hogy hogyan néz ki az európai uniós támogatási politika - egy dolog biztos hogy növekedni fog, ez pedig az innovációra szánt források összege.

Amit itt ki szeretnék emelni, hogy erre készülni kell, ez nem magától lesz, ez nem itt lesz, hanem el kell menni érte Brüsszelbe. Itt viszont feltétel az, hogy a magyar vállalatok, a magyar egyetemek tudjanak másokkal együttműködni, és ehhez a megemelt forrásmennyiséghez egyébként majd a későbbiekben hozzájutni. Itt a minisztériumnak nemcsak az a feladata, hogy Brüsszelben a lehető legjobb pozíciókat érjük el ebben az ügyben, hanem hogy felkészítsük a magyar szakmai közönséget arra, hogy miért kell nekik másokkal együttműködve ezekre a forrásokra majd pályázni.

Automatizáció vagy robotizáció, 500 ezer ember munkahelye fog megszűnni. Erre némileg kitértem a prezentációban, hogy lehetőséget is jelent meg munkahelyet is szüntet meg. Az viszont biztos, hogy a digitalizáció egy nagyon fontos dolog, ahogy említettem. A „Digitális jólét” program szerintem most Európa legkomprehenzívebb országos szintű programja, és ez jól is működik egyébként. Jól működik az előbb említett eszközök területén, de jól működik ott is, hogy Borsodban egy sorfalu iskolájában Lego-robotokkal tanulnak a gyerekek, és a Lego matematikai kivet használják, erre a Klebelsberg Központ nemrég költött, azt hiszem, 150 millió forintot, pontosan azért, hogy ezt a fajta technológiát meg tudjuk jeleníteni.

Az 1,8 százaléknál nagyon jó kérdés, köszönöm. Azt vállaltuk, hogy 2020-ig a GDP 1,8 százalékat fordítjuk kutatás-fejlesztésre. Ennek két lényegi eleme van, az egyik a vállalati kutatás-fejlesztési ráfordítások, a másik pedig az állami. Az Európai Unió a lisszaboni szerződésben úgy döntött, hogy az arányát az állami és a vállalkozási forrásnak meg kell fordítani, kétharmada származzon vállalati oldalról, egyharmada állami oldalról. 2016-ban pontosan az európai uniós forrásokban képződött lyuk miatt ez lecsökkent, de 2017-ben - már látjuk a számokat - ez tovább fog növekedni, tehát én jó esélyét látom annak, hogy az 1,8 százalékot 2020-ig el fogjuk tudni érni. Itt

vannak magyar állami, kvázi intézkedések, például az Innovációs Alap forrásainak a növelése.

Az áfakötelmekről beszéltem.

Farkas Gergely - az elvándorlást hogyan akarjuk megszüntetni? Ez egy nagyon jó kérdés. Én szándékosan raktam föl ezt a fóliát, én nem azzal szeretnék most itt érvelni, hogy a többi országban ez még nagyobb vagy még kisebb. Ennek van egy ilyen természete, Németországban is a német fiatalok 5 százaléka nem otthon dolgozik. Önmagában ez egyébként, én azt hiszem, nem olyan nagyon nagy baj. 6 százalék nyilván magasabb, mint az 5 százalék, ennek ellenére valóban azt kell elérni, hogy ők itthon maradjanak.

Hol lehet ezzel valamit kezdeni? Természetesen a munkaerőpiac eléggé attraktív kell legyen. Tudok olyan céget - nem mondom a nevét -, ahol másfél százalék a fluktuáció, mert olyanok a feltételek, de ez már egy kicsit későbbi állapot. Ettől az évtől kezdődően azok a diákok, akik a középiskolai tanulmányaik során olyan teljesítményt nyújtottak - OKTV-t nyertek, szakmai tanulmányi versenyt nyertek, diákolimpián vettek részt -, alanyi jogon jogosultak arra, hogy ha magyar egyetemre mennek, akkor az első évtől kezdődően egy ösztöndíjat kapnak, 50 ezer forintos ösztöndíjat, illetve az egyetemtől egy mentort. Ez pontosan azt lenne hivatott ellensúlyozni, hogy egy kiváló képességű diáknak ne elsősorban a Cambridge-i Egyetem legyen a cél, hanem gondolja át, hogy Magyarországon is tud ilyen módon tanulni. Ez egy komoly dolog az első évben, és utána ez valószínűleg folytatódni fog.

De ha valaki Cambridge-be akar elmenni; én elmentem Cambridge-be és beszélgettem az ott lévő 300 magyar diák képviselőjével, őnekik a kétharmada haza akar jönni, ha olyan feltételeket találnak Magyarországon, amik egyébként az ő képességeiknek megfelelnek. Ők találnak, tehát az ő esetükben ez nem probléma. Hogyan lehet ezt ösztönözni? Én úgy gondolom, hogy 2013-ban lehet, hogy nem jó döntést hoztunk akkor, amikor azt mondtuk, hogy a magyar állami ösztöndíjat nem adjuk olyan hallgatónak, aki nem Magyarországon tanul. Miért ne adnánk? Ugyanazokat a feltételeket vállalja, akkor támogassuk az ő tanulmányaikat. Ugyanez igaz a diákhitelprogramokra. Nullaszázalékos kamattal hitelt kapni a cambridge-i tanulmányokhoz nagyon rendben lévő dolog, mert ez Magyarországhoz fogja őket kötni. Tehát van egy sor ilyen eszközünk, amivel ezt próbáljuk erősíteni.

A diplomások aránya. Mindig egy kérdés, hogy melyik társadalom sikeres. Sikertelen-e a német társadalom? Németországban a német korosztályos hallgatók 2,5 százaléka külföldön tanul. Magyarországon körülbelül 2 százaléka tanul külföldön. Németországban a 28-34 éves korosztályban 33 százalék rendelkezik diplomával, Magyarországon 34 százalék. Sikertelen-e a német társadalom? Szerintem nem. Ez nagyon sok mindentől függ. Egy dolog biztos: ennek a technológiának a működtetéséhez szakemberekre van szükség. Hogy ez egyetemet végzett szakember vagy a szakképzésből kikerülő szakember, ez nagyon megoszlik. Svájc nem egy sikertelen társadalom, Svájcban ugyanez a kérdés ugyanígy néz ki. Tehát én óvnék attól, hogy ezeket a számokat önmagukban kezeljük. Lengyelországban 40 százalék. Sikeresebb-e a lengyel társadalom, mint a magyar vagy, mondjuk, a német társadalom? Lengyelországban az emberek 16 százaléka nem otthon dolgozik. Tehát ezekkel én óvatosan bánnék. Finnországban a finn hallgatók 2,5 százaléka szintén külföldön tanul, ez nem azt jelenti, hogy sikertelenek a finnek.

A duális hallgatók számának a növelésével abszolút egyetértünk. Itt volt egy nagyon jó kezdeti lendület. Ez egy eléggé munkás képzés mind a hallgatók, mind a vállalatok számára részben azért, mert egy elég merev struktúrát határoztunk meg - ennek indoka volt -, ami a duális képzés lényege, hogy egy elméleti szemesztert egy gyakorlati kövessen. A Duális Képzési Tanácsot arra kértük, hogy fontolják meg, hogy

milyen másfajta duális képzési formát lehet bevezetni, és akkor ezen módosítanánk, ez majd egy további növekedéshez fog vezetni, tehát ebben abszolút egyetértünk, hogy ez egy jó irány.

Gréczy Zsolt kérdése, hogy mennyit költünk az iskolákra. Az a nyilatkozat, amit én mondtam, arra vonatkozott, hogy abban a pillanatban Magyarország az európai uniós átlaghoz képest sokkal többet fordít az iskolái fejlesztésére. Tehát összeadtuk azt a forrást, amit abban az évben erre elköltöttünk, megnéztük, hogy mennyi volt az EU-ban; sokkal magasabb összeget költöttünk.

De ha már a számoknál tartunk: az MTA tisztelt tudóskollégái kiadtak egy nyilatkozatot, hogy Magyarországon növelni kellene a GDP-arányos költséget legalább az Európai Unió szintjére. Magyarországon ez 5,2 százalék, az Európai Unió átlaga 4,9 százalék. Tehát vigyázni kell azzal, hogy mikor mit mondunk. Volt annak persze egy másik eleme, hogy a különböző képzési szintekre is növelni kell, ez azt jelenti, hogy ez majd fog változni.

Szabó Szabolcs kérdése a szakképzés rossz helyzete, hogy mit gondolunk a szakképzésről; ezt Dunai Mónika is megkérdezte. Mutatnék erre néhány ábrát; ahogy látják, készültem. Tulajdonképpen mi is lenne itt a cél? Alapvetően a szakképzési rendszerünk átstrukturálódása megtörtént, létrejött a szakközépiskola, a szakgimnázium. Több fontos eleme van a továbbfejlesztésnek. Az egyik nagyon fontos elem, hogy az iskolákat sokkal versenyképesebbé kell tenni. Versenyképesebbé kell tenni olyan módon, hogy néz ki az iskola infrastruktúrája, hogy néz ki az eszközinfrastruktúrája. Ha elkövettünk hibát - és kérem, Parragh elnök urat ne kövessék meg ezért, mert amit ő akkor ott kijelentett, arra abszolút szükség volt, fel kellett hívni a figyelmet arra, hogy néz ki Magyarországon a szakképzés helyzete -, akkor egy hibát mindenképpen elkövettünk, hogy bár a duális képzés egy nagyon jó képzési forma, de a gyerekeket az iskolában tanítjuk, tehát nem fordítottunk elegendő figyelmet arra, hogy az iskolák infrastruktúráját, eszközinfrastruktúráját és az oktatás színvonalát növeljük. Na itt ez a röviden leírt program erről fog szólni, hogy hogyan fogunk tudni ezen változtatni.

Egyébként nem elorozva az érdemet az NGM-től, Varga miniszter úr ezt a programot már tavaly bejelentette, és ennek a forrását is rendelkezésre bocsátotta, tehát most már csak végre kell hajtani. Tehát, bár szeretném ennek az érdemét magaménak tudni, de ez nem az enyém, ez az ő érdeme volt. Itt is van egy sor olyan dolog, amiben majd a vállalatoknak be kell szállni, nem lehet csak a duális képzésre építeni egy szakképzést. Ha a gyerek nem tudja használni a sublert, bocsánat, a tolómérőt, akkor küldhetem én a vállalathoz, nem fog neki menni, tehát az iskolában kell megtanítani, általában az iskolában tanítjuk, és erre tud ráépülni bármilyen tanfolyam, bármilyen duális képzés. Ez ennek a lényege.

A plusz egy évben - képviselő úr mondta -, tehát hogy egy évvel megnövelni a szakképzésben a 3 évet, azt gondolom, egyetértünk, részben ez a Nemzeti alaptanterv kérdése - képviselő asszony ezt említette -, részben pedig nyilván ez finanszírozást és sok mindent jelent, de azt gondolom, hogy ebben az irányban egyetértünk. Nem szaladnék előre, a Nemzeti alaptanterv, ami egyébként kiterjed a szakképzésre is, jelen pillanatban folyik, és ebben ez az elem valószínűleg meg fog jelenni, úgyhogy sok komoly ember dolgozik rajta.

Pósán képviselő úr kérdése a Lendület programok kapcsán: igen, ezt én is így gondolom. Azért annyiban az Akadémiát itt meg kell védenem, hogy az egyetemi kutatócsoportok az egyetemeken mennek tovább, csak az állam, tehát a fenntartó finanszírozza, de valóban, az új kutatócsoportok létrehozását, újabb emberek hazavonzását mindenképpen erősíteni kell.

Egyébként ezt több más eszközzel is tudjuk támogatni. Időközben, és ez némileg kapcsolódik Hiller képviselő úr kérdéséhez is, megállapodtunk az Akadémiával, hogy a közös konstrukciókat, ilyen a Bolyai-program, ez egy postdoc ösztöndíjprogram, az Akadémia működteti. Ha valaki egyetemen tanít, mi hozzáteszünk 200 ezer forintot az ösztöndíjhoz. Ha a Lendület-kutatócsoport az egyetemen működik, az Akadémia eldöntheti, hogy az egyetemen menjen-e tovább, ez az ő szakmai értékelése, de a forrást mi adjuk hozzá. Tehát van egy sor ilyen típusú együttműködés.

Ami az akadémiai kutatóintézetek helyzetét illeti, én értem a kérdés mögött... Én is hallottam mindenfajta ilyet, hogy akkor a kormány ezt esetleg be akarná húzni az egyetemekbe. Én azt gondolom, az együttműködés az, ami a lényeges. Tehát van egy olyan intézményrendszerünk, aminek a szköpja egészen más, mint az egyetemeké. Mondtam, az egyetemek kutatnak, oktatnak, meg társadalmi feladatot látnak el. Az akadémiai kutatóintézetek alapvetően alapkutatással foglalkoznak. Természetesen az ott dolgozó kollégák kettőharmada ma is valamilyen egyetemi funkciót ellát, tehát ők tanítanak egyetemen, kutatnak egyetemen, tehát igazán ez a szembeállítás itt nem feltétlenül szerencsés. A mutatóinkat illetően javulnának az egyetemek mutatói, ha ezek a kollégák teljes állásban ott dolgoznának, de erre vannak más módok. Lovász elnök úrral egyébként néhány hónapja ezen dolgozunk, hogy hogyan tudjunk találni olyan jogi megoldást, hogy ez az áldatlan helyzet ne legyen. Nem tudják jól kezelni az akadémiai intézetek azokat a kollégákat, akik egyetemen is tanítanak, mert ha itt is van 8 órás állásuk, meg ott is, akkor most hol dolgoznak? Tehát van egy sor olyan dolog, ami megoldható, de én azt gondolom, itt az együttműködésen van a hangsúly, nem valamifajta anektáláson, meg összevonáson. Ha együtt tudunk működni, akkor szerintem mind a két intézményrendszer profitál ebből. Jelen pillanatban az akadémiai kutatók jelentős része egyetemi kutató szeretne inkább lenni. Meg kell kérdezni tőlük, miért van ez így.

Azt gondolom, az időm itt most viszont bőven lejárt, úgyhogy köszönöm a lehetőséget, igyekeztem válaszolni a kérdésekre.

Határozathozatalok

ELNÖK: Köszönjük szépen, miniszterjelölt úr. Valóban élmény volt még hallgatni is a válaszokat azokra a kérdésekre, amik felmerültek. Azt gondolom, nem is lehet kérdés az, hogy az alkalmasságát a bizottságok meg tudják állapítani.

Én külön köszönöm, hogy a bizottságot megtisztelte egy ilyen komoly prezentációval és egy ilyen nagyon részletes magyarázatsorral. Azt gondolom, mindannyiunk számára kulcskérdés lesz a következő négy évben, hogy mennyire lesz sikeres az ön által vezetett minisztérium. Mi a Gazdasági bizottság részéről ehhez minden támogatást megadunk, tehát ha bármi olyan kérdés van, ami jogalkotási, a parlamentre tartozó kérdés, akkor állunk rendelkezésre bármikor, mert azt gondolom, hogy a sikeres együttműködésünk valamennyi magyar választópolgár számára eredményt hozhat.

Szeretném akkor elsőként a Gazdasági bizottságnak feltenni a kérdést: ki az, aki Palkovics László miniszterjelölt urat alkalmasnak tartja az innovációért és technológiáért felelős miniszteri poszt betöltésére. Aki ezzel egyetért, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. 10 igen szavazat. Ellenvélemény? *(Szavazás.)* 3 nem szavazat. Tartózkodás? *(Senki sem jelentkezik.)*

Tehát 10 igen szavazattal, 3 nem ellenében a bizottság megállapította a miniszterjelölt úr alkalmasságát. Gratulálok és sikeres munkát kívánok! Átadom az ülés vezetését Pósn László elnök úrnak.

(Az ülés vezetését dr. Pósan László, a Kulturális bizottság elnöke veszi át.)

DR. PÓSÁN LÁSZLÓ, a Kulturális bizottság elnöke: Köszönöm szépen. Én is csak megköszönni tudom Palkovics Lászlónak az imponáló bemutatkozást és a hozzá kapcsolódó prezentációt. Hasonlóképpen azt tudom mondani, hogy amikor olyan jogszabályi változtatások esedékesek, amik igénylik a Kulturális bizottság munkáját, természetesen állunk rendelkezésre.

Kérdezem a Kulturális bizottság tagjait, egyet tudnak-e érteni Palkovics László alkalmasságával. Aki igen, kérem, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 8 igen szavazat. Ki az, aki nem ért egyet? *(Szavazás.)* 4 nem szavazat. Ki az, aki tartózkodott? *(Szavazás.)* 2 tartózkodás. Tehát 8 igen szavazat, 4 nem szavazat, 2 tartózkodás mellett hasonlóképpen teljes támogatásunkról biztosítjuk.

Tisztelt Miniszterjelölt Úr! További szép napot, jó munkát kívánunk! Az elkövetkezendőkre pedig jó egészséget, kitartást és sok erőt! Egyúttal akkor Bánki Erik nevében is berekesztjük a mai ülést.

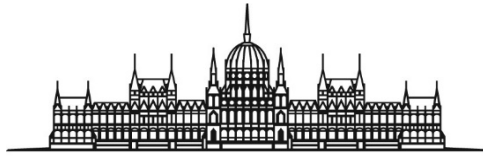
DR. PALKOVICS LÁSZLÓ miniszterjelölt: Köszönöm a bizalmat a bizottságok tagjainak.

(Az ülés befejezésének időpontja: 14 óra 14 perc)

Dr. Pósan László
a Kulturális bizottság
elnöke

Bánki Erik
a Gazdasági bizottság
elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Madarász Mária és Nánásiné Czapári Judit

Ikt. sz.: GAB-41/2-2/2018.

Ikt. sz.: KOB-41/2-2/2018.

GAB-2/2018. sz. ülés
(GAB-2/2018-2022. sz. ülés)

KOB-2/2018. sz. ülés
(KOB-2/2018-2022. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Gazdasági bizottságának** és **Kulturális bizottságának**
2018. május 14-én, hétfőn 12 óra 28 perckor
az Országház Tisza Kálmán termében (főemelet 37.)
megtartott együttes üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Az ülés megnyitása, a határozatképesség megállapítása, a napirend elfogadása</i>	6
<i>Dr. Palkovics László innovációért és technológiáért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása</i>	6
<i>Dr. Palkovics László tájékoztatója</i>	7
<i>Kérdések, vélemények</i>	15
<i>Dr. Palkovics László válasza</i>	26
<i>Határozathozatalok</i>	33

Napirendi javaslat

Dr. Palkovics László innovációért és technológiáért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)

Az ülés résztvevői

A Gazdasági bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Bánki Erik (Fidesz), a bizottság elnöke

Hadházy Sándor (Fidesz), a bizottság alelnöke
Manninger Jenő (Fidesz), a bizottság alelnöke
Witzmann Mihály (Fidesz), a bizottság alelnöke
Dr. Latorcai János (KDNP), a bizottság alelnöke
Tóth Csaba (MSZP), a bizottság alelnöke
Bósz Anett (Párbeszéd), a bizottság alelnöke
F Kovács Sándor (Fidesz)
Riz Gábor (Fidesz)
Szatmáry Kristóf (Fidesz)
Törő Gábor (Fidesz)
Volner János (Jobbik)
Molnár Gyula (MSZP)
Székely Sándor (DK)

Helyettesítési megbízást adott

Bencsik János (Fidesz) Hadházy Sándornak (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Dr. Palkó Katalin bizottsági főmunkatárs
Dr. Bósi Ferenc bizottsági munkatárs

A Kulturális bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Dr. Pósan László (Fidesz), a bizottság elnöke

Barcza Attila (Fidesz), a bizottság alelnöke
Dr. Kállai Mária (Fidesz), a bizottság alelnöke
L. Simon László (Fidesz), a bizottság alelnöke
Dr. Vinnai Győző (Fidesz), a bizottság alelnöke
Dúró Dóra (Jobbik), a bizottság alelnöke
Kunhalmi Ágnes (MSZP), a bizottság alelnöke
Dunai Mónika (Fidesz)
Nagy Csaba (Fidesz)
Földi László (KDNP)
Farkas Gergely (Jobbik)
Dr. Hiller István (MSZP)
Gréczy Zsolt (DK)
Szabó Szabolcs (LMP)

A bizottság titkársága részéről

Takács Gabriella bizottsági főmunkatárs

Meghívottak

Hozzászóló

Dr. Palkovics László innovációért és technológiáért felelős miniszterjelölt

Megjelentek

Dr. György László igazgató, vezető közgazdász (Századvég Gazdaságkutató Zrt.)

Kara Ákos államtitkár (Nemzeti Fejlesztési Minisztérium)

Cseresnyés Péter államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium)

(Az ülés kezdetének időpontja: 12 óra 28 perc)

Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirend elfogadása

BÁNKI ERIK (Fidesz), a Gazdasági bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Sok szeretettel köszöntök mindenkit. Megkérem a vendégeket is, hogy foglaljanak helyet, hogy a két bizottság a működését megkezdhesse.

Sok szeretettel köszöntök mindenkit a Gazdasági bizottság és a Kulturális bizottság együttes ülésén, ahol a jelenléti ívet áttekintve megállapítom, hogy mindkét bizottság határozatképes, így az együttes ülés megkezdésének nincs semmilyen akadálya.

Tisztelt Képviselőtársaim! Írásban előre megkapták a mai ülésre vonatkozó napirendi javaslatot, amelyen dr. Palkovics László innovációért és technológiáért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatását fogjuk megejteni. Kérdezem képviselőtársaimat, hogy a napirendi javaslathoz képest van-e kiegészítésük, egyéb javaslatuk. *(Nincs jelzés.)* Nincs.

Amennyiben a napirendet ebben a formában elfogadják, mindkét bizottságot kérem most, hogy együttesen szavazzunk a napirendről! Aki elfogadja, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Ellenvélemény? *(Senki sem jelentkezik.)* Tartózkodás? *(Senki sem jelentkezik.)* Nem volt. Megállapítom, hogy egyhangú döntésével mindkét bizottság a mai ülés napirendjét elfogadta.

Pósán László elnök úrral együttesen fogjuk vezetni az ülést. Az ügyrendi javaslatom az lenne, hogy először a Gazdasági bizottság tagjai tegyék fel a kérdéseiket miniszterjelölt úr felé, utána pedig a Kulturális bizottság tagjai tegyék fel a kérdéseiket, és tekintettel arra, hogy együttes bizottsági ülésen vagyunk, sok képviselő van, és 2 órakor a Gazdasági bizottság egy újabb meghallgatást tart, ezért időkorlátra teszek javaslatot. A javaslat szerint maximum 3 perc áll rendelkezésére minden képviselőnek. Ez egy ügyrendi javaslat. Kérdezem, hogy ki az, aki ezt az ügyrendi javaslatot támogatja. Kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Megállapítom, hogy ez a helyettesítésekkel együtt nálunk tíz szavazat. *(Dr. Pósán László: Nálunk nyolc.)* Tehát tizenkilenc igen szavazat. Ki az, aki nem ért ezzel egyet? *(Szavazás.)* Összesen hat nem szavazat. Van-e, aki tartózkodik? *(Senki sem jelentkezik.)* Nincs. Tehát 18 igen szavazattal, 6 nem szavazat ellenében a bizottságok úgy döntöttek, hogy 3 perces időkorlát áll rendelkezésre minden képviselőnek. Természetesen az eljárási rend szerint minden képviselőnek egy felszólalásra van lehetősége, ahol kérdést tehet fel, illetve véleményt mondhat.

Dr. Palkovics László innovációért és technológiáért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)

A miniszter urat arra kérem, hogy egy expozéval nyissa meg a meghallgatást, utána pedig, amikor a kérdések és vélemények elhangzottak, arra kérem, hogy ezekre adjon választ. Miután alkalmasságról kell döntenünk ezen az együttes bizottsági ülésen, ezért felhívom a képviselőtársaim figyelmét arra, hogy elsősorban a miniszterjelölt személyének alkalmasságáról kell vitatkoznunk, ezzel kapcsolatos kérdéseket lehet feltenni, illetve véleményeket mondani, és a végén mindkét bizottság külön határoz arról, hogy Palkovics László miniszterjelölt urat alkalmasnak tartja-e az innovációért és technológiáért felelős tárca vezetésére. Miniszterjelölt úr, öné a szó!

Dr. Palkovics László tájékoztatója

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ miniszterjelölt: *(Előadását kivetített prezentáció kíséri.)* Köszönöm szépen. Elnök Urak! Képviselő Hölgyek és Urak! Köszönöm a lehetőséget, hogy a két bizottság egyszerre hallgat meg. Ez egy olyan minisztérium, ami eddig nem volt, egy új minisztérium, és ahogy itt próbáltuk az első ábrán jelezni, technológia és innováció, ez szerepel a minisztérium nevében. Ha le akarom egyszerűsíteni, hogy miért hívjuk így a minisztériumot - bár erre még később visszatérnék -: úgy gondoltuk, hogy azt a fajta technológiai kihívást, ami a világ előtt áll és ezen belül Magyarország előtt is áll, mindenképpen megjelenítenénk valamilyen formában. A technológiaváltás a kihívás, az innováció pedig az eszköz, amivel ezt a technológiaváltást, azt gondolom, hogy a társadalmaknak kell tudni kezelni, ezért hívják így ezt a minisztériumot, ezért nem gazdasági minisztérium, nem munkaügyi és egyéb más minisztérium.

Azt gondolom, az 1. ábra nagyjából jelzi azt, hogy miről is van szó. Egy olyanfajta váltás előtt állunk, ahol egy sor olyan ügy jelenik meg a környezetünkben, amit szimbolizál ez a jobb oldalon lévő, éppen rajtra kész, elstartolásra kész, humanoid kinézetű, de egyébként valószínűleg robotszerű, valamilyen lény, ami azt gondolom, jól mutatja, hogy mire kell felkészülnünk.

Röviden ezzel készültem, expozé helyett egy rövid prezentációt tartanék, részben a minisztérium jellegéből adódóan - Technológiai és Innovációs Minisztérium -, és egyéb egyetemi háttérrel, de igyekezni fogok megpróbálni ezt belesűriteni az elkövetkező 30 percbe, hogy ne vegyem ennél jobban igénybe a bizottságok idejét.

Először a globális trendekről szeretnék mondani néhány dolgot, amik meghatározzák az életünket. Az első dolog, amit ki szeretnék emelni, hogy a világon belül van egy erőteljes átrendeződés. Ha megnézzük azt, hogy 2009-ben a világ fejlettebb részének gazdasági milyen módon vettek részt a világkereskedelemben, milyen módon vettek részt egyáltalán a világ gazdaságában, látszik az, hogy szemben az új feltörekvő gazdaságokkal, részben a fejlődés szintje is alacsonyabb volt, de egymáshoz képest is kisebb mértékű.

Ha megnézzük, hogy mi történik 2050-ben, akkor az látszik, hogy 2050-ben azok a feltörekvő gazdaságok, amik ma már ezen az úton vannak, lényegesen meghatározóbb szerepet töltenek be a világgazdaságban, a világkereskedelemben ennek az összes előnyével és az összes hátrányával együtt. Egy dolog biztos: kis országok, mint Magyarország, ehhez valamilyen formában kell hogy tudjanak alkalmazkodni, hiszen a 10 milliós lakosságunkkal, a gazdasági súlyunkkal ezt lényegesen nem tudjuk befolyásolni, de tudunk hozzá alkalmazkodni.

Ha megnézzük azt, hogy mik azok a technológiai területek, amik egyre fokozottabban, egyre erősebben jelennek meg - itt nagyon sok mindenről lehetne beszélni, néhányat emeltem ki -: az egyik a mesterséges intelligencia, ez egy kicsit kapcsolódik ehhez a robothoz, amikor a döntéseket már nem mi hozzuk, hanem bennünket valamilyen módon leképező számítógép, ami egy bizonyos algoritmus szerint hoz döntéseket ma is egyébként már olyan ügyekben, amikben eddig mi döntöttünk. Ma is a banki szoftverek jelentős része a hitelképesség-vizsgálatnál mesterségesintelligencia-alapú, tehát megtanult valamit, látott valamit. Ha megnézzük, a világ legjobb Go-játékosát most már gyakorlatilag minden újonnan fejlesztett mesterségesintelligencia-alapú Go-játék egyszerűen legyőzi. Azt gondoltuk, hogy ez nem lehetséges, de mégis lehetséges, tehát lényegesen változik a világunk.

Megjelent a robotizáció, aminek az egyik következménye az automatizáció. Mi történik akkor, ha egy ilyen alak ott elveszi a munkánkat, vagy elveszi egyáltalán a

munkánkat? Egy dolog biztos, hogy valamilyen viszonyt kell hozzá alakítani. Persze itt azért van egy sor kérdés, amire nagyon részletesen most nem térnék ki. Itt egy dolgot emeltünk ki, a feltétel nélküli alapjövedelem kérdését. Ezzel a kérdéssel kell majd foglalkozunk, ha eljutunk idáig, hiszen lehet, hogy ez azt fogja eredményezni, hogy a munkánkat elvégzi valaki más, tehát nekünk ehhez a helyzethez valamilyen módon alkalmazkodni kell.

A jó hír az, hogy nem minden területen veszi át a technológia, a mesterséges intelligencia a feladatainkat. Ez távolról nem látszik. Az elnök úr ezt ki fogja küldeni, ha valaki meg akarja nézni, nagyon szívesen átadjuk. Ahol fekete színű vonal látszik, azok a munkakörök, ahol tulajdonképpen egy digitális rendszer el tudja végezni ezt a munkát. Ami jó hír, a fehér vonalak, hogy vannak olyan területek, ahol viszont nem fogja tudni átvenni a feladatunkat. Ilyen tipikusan a tanáreberek munkája, az egyetemi professzorok munkája, az ápolók, az orvosok munkája. Nyilvánvalóan ott is lesz sokfajta támogatás, de amikor ember-ember közötti kapcsolatról beszélünk, akkor azért ez nem lesz így.

A kérdés az, hogy valóban elveszi-e a munkánkat ez az új világ? Ha megkérdezzük vállalatvezetőket, itt látszik ennek az eredménye, ők azért egyértelműen azt mondták, hogy a digitális megoldások megjelenése nemhogy kevesebb munkaerőt igényel, hanem valószínűleg legalább annyit, de inkább többet, hiszen egy sor olyan lehetőség jelenik meg, ahol mondjuk az automatizálható ügyeket elvégzi valaki más helyettünk. Nagyon fontos azt is érteni, erre is van egy szám, hogy 38 százaléka a munkahelyeknek nem robotizálható, mert egyszerűen olyan a tartalma. Ilyen értelemben felértékelődnek azok a munkahelyek, amelyek ember-ember kapcsolaton alapulnak. Át fognak alakulni a szakmák, jelentősen átalakulnak, tehát ehhez nekünk valamilyen módon mindenképpen kell alkalmazkodni.

Ha megnézzük azt, hogy milyen képességeket, készségeket igényel - itt kicsit gyors vagyok, mert elég hosszú a prezentáció, úgyhogy igyekszem ezen gyorsan keresztül menni - ez az új világ. 2020-ban, ha megnézzük az első tíz legfontosabb, a munkavállalóktól elvárt képességet, akkor tulajdonképpen ezek mindegyike az ember-ember kapcsolatra vonatkozik. A szaktudás nem nagyon jelenik meg, hogyan menedzseljük a dolgainkat, hogyan viszonyuljunk a környezetünkhöz. És nagyon gyorsan változik, 2015-ben ez a rangsor máshogy nézett ki.

Egy másik nagyon fontos kihívás, hogy az emberiség nagyobb része 2050-ben városban fog élni. Ma az emberek 54 százaléka lakik városi környezetben. Az urbanizáció azt fogja eredményezni, hogy 2050-ben ez 67 százalék lesz. Ez egy komoly kihívás, hiszen sokkal közelebb vagyunk egymáshoz, és mégis egy ilyen környezetben kell tudnunk olyan életfeltételeket biztosítani, amik jobbak, mint a mostaniak.

Nagyon komoly nemzetgazdasági következménye is van ennek, hiszen ezek a városok itt önmagukban jelennek meg gazdasági tényezőként, politikai tényezőként. Ha megnézzük, hogy mondjuk Kínában a Csungking nevezetű város egy 30 milliós város, egy önálló állam, egy önálló entitás, tehát ő már hatást tud gyakorolni olyan folyamatokra, amikre mondjuk egy kisebb város nyilvánvalóan nem tud. Nagyon fontos az, hogy ehhez persze megint alkalmazkodni kell, hiszen azok a közösségek fogják tudni ezt jól kezelni, amelyek alkalmasak arra, hogy ebben a bonyolult környezetben fenntartható módon tudjanak élni. Tehát nagyon közel leszünk egymáshoz, hogy hogyan oldjuk meg a közlekedést, a kommunikációt, a munkába járást, tehát ezek mind olyan kérdések, amelyekre választ kell találnunk. Nagyon komoly kihívás előtt állunk.

Van egy másik elem: a társadalmunk öregszik, a hölgyek nem, mi, férfielemek igen - ahogy itt elnézem az elnök urakat például (*Derültség.*) -, de ez nem feltétlenül

problémát jelent, ez lehetőséget jelent. Lehetőséget jelent, hiszen az öregedő társadalom továbbra is olyan igényekkel jelenik meg, olyan munkaerő piaci lehetőséget kínál, amikkel élnünk kell. Tehát ez inkább erőforrás, mint probléma.

Megint meg kell néznünk azt, hogy Magyarország szempontjából ez mit is fog majd jelenteni részben a saját állampolgáraink oldaláról, részben pedig azok oldaláról, akik Magyarországot bármilyen szempontból, akár oktatás, akár gyógyturizmus szempontjából, de érdekesnek vélik.

Nagyon fontos a különböző jövedelmi rétegek átstrukturálódása. A középosztály bővülni fog, ez nagyon jól látszik Kínában, nagyon jól látszik lassan Indiában is, hogy megjelenik egy nagyon erős, tőkeerős réteg. A számosságát tekintve is, a fizetőképességét tekintve is jelentős szerepet fognak betölteni. Itt gazdaságpolitikai szempontból megint nagyon fontos az, hogyan tudunk mi ehhez viszonyt képezni, nem elsősorban csak a magyarországi középréteg szélesedéséhez, hanem mindenki máshoz, aki valamilyen formában velünk viszonyt akar alakítani.

Az erőforrások szűkösségét, azt gondolom, nem kell nagyon részletezni: egyre többen leszünk, egyre jobban élünk, ez az fogja jelenti, hogy egyre többet fogunk fogyasztani. Azon erőforrások kapcsán, energia, víz, élelmiszer, amik ehhez szükségesek, azok lesznek stratégiai helyzetben, akik ezt meg tudják oldani a saját közösségükön belül, esetleg még exportálni is tudnak. Itt például az agráriumnak, a vízzel való gazdálkodásnak, az energiastabilitásnak, az energiabiztonságnak kifejezetten komoly szerepe van.

A teljesség kedvéért, és én mérnök vagyok, úgyhogy így a világnak egy másik részéhez értek talán jobban, de néhány dolgot azért szeretnék megemlíteni, ami a gazdaságpolitikánkat jellemezte - és a mai alkalommal majd ki akarok térni rá -, a mai folyamatainkra jelentős hatással van, néhány olyan tény - azt gondolom, hogy ebben a körben nyilvánvalóan nem fogok semmi újat mondani -, ami látszik.

A magyar államadósság változása erőteljes ciklikusságot mutat. Persze a struktúrájában van egy lényeges váltás. A szocializmus utolsó éveiben az államadósság jelentős részben az adósságterheket fedezte, ennek a növekedése az adósságterheket fedezte. Nem így nézett ez ki 2010-ig. 2010-ig ez a fogyasztást fedezte. Ez okozta aztán azt a problémát, hogy az állam helyett itt mi adósodtunk el.

Ha megnézzük azt, hogy mit is okozott ez a folyamat: 2008 a válság megjelenése; nekem volt szerencsém ezt az egy évet egy multinacionális cégnél eltölteni. Az ittlévők vagy gazdaságirányítási pozícióban vagy politikai funkcióban élték ezt át. Nagyon tanulságos volt látni egy multinacionális cég oldaláról, hogy hogyan is reagál egy olyan helyzetre, amikor két hónap alatt a világ körülöttünk összeomlik, és ezt túl akarjuk valamilyen formában élni.

Az egyik tanulsága ennek az ügynek az volt, hogy a cégek jelentős része abban az országban, ahol egyébként csak tevékenykedett, de nem onnét való, egészen más megoldásokat választott, mint, mondjuk, a saját országában, mondjuk, Németországban. Egy sor dolgot megtehettünk volna, de nem tettünk meg, és innentől kezdve a magyar gazdaság kitétsége 2008-ban sokkal erőteljesebb volt, mint, mondjuk, ugyanez Németországban vagy Franciaországban. A Peugeot bezárta a zsolnai gyárát, holott egyébként akár fejleszthette volna, hiszen a költségstruktúrája lényegesen jobb volt. Ez a kitétség az, amivel egyébként ma is még szembesülünk, és ezzel valamit kell kezdenünk.

Miután egyik eleme, a magyar vállalatok struktúrája - majd erre szeretnék egy kicsit visszatérni -, nem igazán jól alakult az elmúlt időszakban, részben az elszármított liberalizáció és a dereguláció következményeként nagyon sok olyan vállalat jött létre nagyon gyorsan, amelyeknek viszont nem voltak meg a megfelelő alapjai. Itt egy olyan szám látszik, amit persze lehet így-úgy értelmezni, de mondjuk,

Lengyelországgal, Csehországgal összehasonlítva a megszűnt vállalkozások száma Magyarországon lényegesen magasabb. Ennek a következménye, hogy egyszerűen azok a vállalatok nem tudtak jól alkalmazkodni ahhoz a környezethez, ami Magyarországon az elmúlt időszakban megjelent.

Ebből aztán a feladat is adódik: a magyar vállalatok 97 százaléka nem multinacionális vállalat, ez a 97 százaléknyi vállalat jelentős mértékben kkv, jelentős részben egyébként mikroállalkozás, az ő fenntarthatóságuk, az ő hatásuk a magyar gazdaságra - majd mutatok néhány számot erre - mindenképpen meghatározó kellene hogy legyen, de egyben az ő kitettségük viszont kifejezetten nagy.

Néhány fólán a 2010 utáni gazdasági eredmények vannak, ami alapvetően a konszolidáció és a stabilizáció időszaka volt. Az egyik elem a munkát végzők száma. Gyakorlatilag 2010 és '18 között részben a reálbérek nőttek jelentős mértékben, részben pedig a foglalkoztatottak száma, erre majd mutatunk néhány számot. Én azt hiszem, hogy azok az ügyek, mint a családi adókedvezmények, az egykulcsos szja, a lakásépítések támogatása, mind ahhoz vezettek, hogy egyfajta munkaerőpiaci hatással szembesültünk. Ha megnézzük a marginális adóéket, ez is látszik, hogy 2010-től fogva ez folyamatosan csökken, ennek lett ez az eredménye.

Néha szoktunk arról beszélni, hogy Magyarországon nagy az elvándorlás. Megnéztük ennek a tényleges számait. Az Európai Unió, illetve egész pontosan az ENSZ számai azt mutatják, hogy Magyarország semmilyen módon nem rí ki a környezetéből, tehát az itt született, de nem itt dolgozók aránya azonosítható nagyjából az elvándorlással, tulajdonképpen a régió környékén van, Lengyelországban sokkal magasabb, de sokkal magasabb Romániában, sokkal magasabb Ukrajnában. Németországban 5 százalék, nálunk 6,6 százalék. Ez azt jelenti, hogy ebben nincs semmifajta kirívó dolog. Ennek persze az is az eredménye, hogy 2010 óta 740 ezer fővel többen dolgoznak, egy része az elsődleges munkaerőpiacon - ez 550 ezer embert jelent -, egy része a közmunkaprogramokban, egy része pedig külföldön dolgozik, de ezekkel együtt ezek a hatások nem indokolják, hogy nagyon eltérnének a szomszédos országoktól. Természetesen a cél az, hogy ez a szám csökkenjen.

Mit kell tenni annak érdekében, hogy ez csökkenjen? Mit tettünk eddig? Részben a munkaerőpiaci szabályozórendszer átalakult Európában, rugalmasabb munkaerőpiaci környezetet alakítottunk ki Magyarországon. Az oktatási rendszerről sokat nem beszélnek, hiszen a Kulturális bizottság nemrég hallgatta meg Kásler professzor urat. Itt nagyon sok olyan dolog történt, aminek meg kellett volna történnie az elmúlt 28 évben. Ezek hatásainak egy részét látjuk, egy részét meg még látni fogjuk, hiszen az oktatási rendszerbe történő beavatkozás nem rögtön jelentkezik, ennek van egy ciklikussága. Azt gondolom, hogy ezen itt túl is mennék.

A kérdés az - elnök úr mondta, hogy a miniszterjelölt alkalmasságát kell megítélni -: hogyan gondolom, hogyan gondoljuk a kollégáimmal ennek a helyzetnek a kezelését, és mi az, amit itt a fókuszba állítottunk? Egyértelműen az elsődleges feladatunk a magyar tulajdonú vállalatok súlyának a növelése a magyar gazdaságban. Ha megnézzük ezt az ábrát, ez azt mutatja, hogy a vállalatok számosságát illetően a vállalatok 97 százaléka magyar tulajdonú vállalat, hozzáadott érték tekintetében kevesebbet állítanak elő, mint a 3 százaléknyi multinacionális cég. Ha ezt egyébként a munkavállalókra, a foglalkoztatottakra vetítjük, ez az arány ugyan egy kicsit jobb, ennek ellenére a magyar vállalatok hatása kicsi. Ez a hatás az, ami őket kiszolgáltatottá teszi, és azt gondolom, hogy elsődleges prioritással minden más kérdést ennek a tükrében kell tekinteni.

Melyek a főbb elemek? Ezek tényleg példák, ez nem egy gazdaságpolitikai program egyelőre, csak azokat az elemeket emeltük ki, amelyekkel biztosan

foglalkozni fogunk. Elsősorban ezen vállalatok termelékenységének a növekedése egy nagyon fontos dolog. Ha megnézzük azokat a számokat, ez a termelékenység egy elég sajátos dolog, nagyon sokféleképpen lehet mérni, de van bizonyos korreláció a különböző mérések között. Egy magyar vállalat a nyugat-európai átlaghoz képest nagyjából 60 százalékos hatékonysággal működik. Ha megnézzük azt, hogy egy óra alatt hány órányi outputot produkál egy magyar munkásember, akkor körülbelül ezt az arányt jegyzi. Ez nem egy túlzottan jó szám. Ez azért nem jó szám, mert ugyan a multinacionális cégek ezt tudják valamilyen módon kezelni a saját rendszerükön belül oktatással, hatékonyságnövelő eszközökkel, de ez a 97 százaléknyi magyar vállalat jelentős részben erre nem feltétlenül képes.

Nagyon fontos pontosan emiatt, hogy azok a cégek, amelyek multinacionális jellegűek... *(Jelzésre:)* Lassabban, igen. Azt mondták, hogy rossz a hangosítás, beszéljek lassabban. *(Derültség.)* Igyekezni fogok. Csak az idő limitált, de igyekezni fogok lassabban beszélni.

Tehát a második eleme ennek a sorozatnak, hogy azok a cégek, amelyek multinacionális cégeként vannak jelen Magyarországon, az ő itt-tartásuk, sőt további idevonzásuk továbbra is feladatunk. Itt van azért egy strukturális különbség: szeretnénk azt - de erre majd később visszatérek -, ha ezek a cégek valóban az alacsonyabb hozzáadott értékű munkától ellépnének alapvetően a magasabb hozzáadott értékű tevékenységhez, tehát ne csak a gyártást - bár önmagában ez sem egy rossz folyamat - és a hozzá tartozó logisztikai, minőségügyi ügyeket végezzék Magyarországon, hanem a termékfejlesztésüket is, idehelyezzék a kereskedelmi tevékenységüket, tehát itt határozzák meg, hogy mi történik a vállalatnál, és ne csak egy meghosszabbított munkapadjai legyenek, mondjuk, a németországi vagy a franciaországi cégeknek.

Ennek több előnye van, részben erre az ökoszisztémára nagy a hatásuk, részben pedig a magyar tulajdonú vállalatok számára ők jelentenek egyfajta támogatást azon keresztül, hogy igényeket támasztanak, illetve jelentenek valóban olyan piacot, amely mást akar tőlünk.

A magyar tulajdonú értéklánc erősítése. A magyar vállalatok szerkezete sajátos. Vannak olyan vállalatok, amelyek inkább a közepes kategóriába tartoznak - ezek számossága alacsony -, jelentős részben kisvállalatokról beszélünk. Ezek egy része jól működik, tudtak alkalmazkodni ehhez az értéklánchoz, viszont a hatékonyságuk - ahogy említettem -, illetve, mondjuk azt, hogy a vállalkozási kultúrájuk nem olyan, hogy egy fenntartható fejlődést tudjon biztosítani. *(Molnár Gyula távozik az ülésről.)* A kkv-k versenyképessége növelésének nagyon sok módja van, egyik mód az innovációs képesség támogatása, ennek a létrehozása, a másik mód adóeszközökön keresztül a folyamataik egyszerűsítése és a termelékenységük növelése.

Természetesen nagyon összetett ez a kérdés, hogy hogyan lehet egy kkv esetén olyanfajta támogatást nyújtani, hogy ne csak a forrásrészét, tehát az államitámogatásrészét lássa ennek, bármilyen eszköz is, hanem kapjon abban is támogatást, hogy például hogyan kell létrehozni a termékfejlesztési folyamatát. Ha megnézzük a környezetünket, ebben igazán az egyetemek tudnak jelentős mértékben megjeleníteni. A magyar egyetemek, azt gondolom, jó struktúrában működnek Magyarországon. 2014-ben a felsőoktatási törvény létrehozta az úgynevezett közösségi képzőközpontok intézményét, tehát ott is tudunk egyetemi oktatási vagy kutatási tevékenységet végezni, ahol egyébként az egyetemnek eddig nem volt. Ez aztán azt eredményezte, hogy ha rámutatunk a térképre, akkor gyakorlatilag bármelyik ponthoz képest 60 kilométeren belül biztos, hogy találunk egy egyetemet, amelyik alkalmas arra, hogy ilyenfajta feladatokat ellásson.

A szak- és felnőttképzés egy nagyon fontos elem, hiszen az a fajta tudás, az a fajta tudatosítás, ami a termelékenységgel egyértelműen korrelál, valóban itt történik meg. Itt korábban aláhúztuk a felnőttképzést, és a felnőttképzés területén Magyarországon nem állunk jól, sőt, egészen rosszul állunk. Az utóbbi néhány évben van egy látható növekedés, de messze nem tartunk például az OECD-országok átlagánál vagy a jelentősebb európai uniós országoknál.

És az utolsó pont, amit itt kiemeltem, hogy maga az állam is képes arra, hogy olyan lehetőségeket teremtsen a saját eszközeivel megrendelőként vagy piaci szereplőként, amikre egyébként innovatív vállalatok rá tudnak csatlakozni és ilyen módon tudják a saját tevékenységüket meghatározni.

Néhány példát mondanék és utána ténylegesen rátérnék a minisztérium struktúrájára és azokra a szakpolitikai elképzelésekre, amik a bizottságok szempontjából relevánsak. Bocsánat, hiszen minden releváns, de próbáltam egy kicsit limitálni az idő miatt. Az egyik, ahogy említettem, hogy azok a vállalatok, amelyek ma Magyarországon multinacionális vállalatként működnek, a kilencvenes évek végétől kezdődően egyre inkább elkezdtek növelni az ide helyezett kutatás-fejlesztési tevékenységüket. Vannak olyan területek, az egyik az autóipar, ahol több tízezer mérnök dolgozik kutató-fejlesztőként és Magyarországon olyan technológiákat fejlesztenek, amik világszinten unikálisak. Az egyik ilyen az elektromos járműhajtási technológiák. Budapestről menedzselik az autonóm járműprojekteket Palo Alto-ba vagy Stuttgartba, tehát vannak ilyenfajta példák is.

Ez az a jó példa, ami aztán az egész ökoszisztémát meghatározza, és ez az, amit egyébként szeretnénk, ha ezek a vállalatok a jövőben itt jelennének meg, de ide sorolható a kereskedelmi tevékenység, tehát hogy ne transzferárazáson keresztül jelenjen meg az adott cég bevétele, hanem jelenjen meg mint kereskedelmi egység; hogy a kiszállítás rögtön Kecskemétről történjen Koperbe és ne Németországon keresztül, ugyanis ennek mind olyan hatása van, ami az értéklánc teljességét biztosítja.

Nagyon fontos érteni azt, hogy ezeknek a vállalatoknak nyilván támogatásra van szükségük, mind a kkv-knak, de mind a nagyobb méretű vállalatoknak is. Én azt gondolom, hogy itt nem kell szerénykedni, a fennálló keretek között a magyar államnak kötelessége - úgy, ahogy az amerikaiaknak, a németeknek, az összes többinek is kötelessége, és ezt el is látják -, hogy támogassa ezeket a vállalatokat. Egy példát írtunk ide föl. Elon Musk, a Tesla tulajdonosa 5 milliárd dollárt kapott az Amerikai Egyesült Államok kormányától arra, hogy létrehozson egy olyan technológiát, ami egyébként nem létezett előtte Amerikában, semmiképpen nem létezett. Nem hiszem, hogy ha ez ott így működik, akkor nekünk, nyilván a saját eszközeinknek megfelelő módon, de nekünk ezt a dolgot ne lehetne tenni. Ugyanez igaz az olyan megoldásokra, amik szintén nem befolyásolják a versenyt. Ha Szingapúr meg tudja azt engedni magának, hogy az ottani vállalatok élére nemzetközi menedzsmentet tud odavonzani és megfizeti őket, akkor én azt gondolom, ezeket az eszközöket nekünk is nagyon meg kell fontolni és ilyen területeken lehet ezekkel élni.

Ahogy említettem, a magyar vállalatok és a kkv-k hatékonysága nem túlzottan jó. Egyik oldalról ez a hatékonyság, ahogy mondtam, egy elég érdekes dolog. Megnézzük azt, hogy hány embert foglalkoztatnak és ez az ember a teljes hozzáadott értéknek hány százalékát állítja elő. Itt a rangsorban az utolsó, hátulról a harmadik helyen szereplünk. Ez az említett 75 százalékos munkavállaló állítja elő a teljes hozzáadott érték 49 százalékát. Összehasonlításban ebből körülbelül ezek a számok látszanak, és sajnos ez a kkv-kra különösen igaz. Ha ezt hatékonyságnak, egy hatékonyságszerű jellemzőnek tekintjük, akkor ezen mindenképpen változtatni kell. Az államnak megvannak azok az eszközei, amelyekkel ezen tudunk változtatni.

A hatékonysághoz tartozik az innovációs képesség vagy a termékfejlesztési képesség kialakítása. Az itt lévők szerintem ismernek néhány olyan kis-, közepes vállalatot, amelyik egyébként a gyártási folyamatait, a logisztikai folyamatát, az árat kézben tartja és jó terméket szállít, viszont van egy pillanat, amikor ezek a folyamatok már nem menedzselhetőek magukban anélkül, hogy hozzányúlna az általa gyártott termék dizájnjához. Most a tipikus működési mód az, hogy megkapja a vevőjétől a rajzot, a rajz alapján gyártja a terméket és utána annak a vevőnek szállítja. Ennek két következménye van, hogy ezt a terméket nem tudja eladni másnak. Ez egy viszonylag problémás dolog, hiszen így nem tud megjelenni a világpiacon, sőt, sehol nem tud megjelenni, hiszen egy vevője van. A második egy nagyobb probléma, hogy amennyiben ő nem rendelkezik a termékre vonatkozó tudással, nem az övé a rajz, amikor majd arról fog beszélni a vevőjével, hogy tovább kell csökkenteni az árat, és ezt a normál hatékonysági eszközökkel már nem tudja, hozzá kellene nyúlni a dizájnhoz. De ha a dizájn nem az övé, akkor nem tud hozzányúlni, és ott szembesül egy olyan helyzettel, ami mindenképpen az ő versenyképességét befolyásolja. Most arról nem is beszélhetünk, hogy ha nem az övé a rajz, akkor el lehet tőle venni.

Ha megnézzük az Innovation Scorecard rangsorát, Magyarország szintén nem áll jól. Az érdekes ebben egyébként az egyes elemek áttekintése. Itt lehet azt megnézni, hogy hol kell nekünk ahhoz beavatkoznunk, vagy hol kell támogatást nyújtani annak érdekében, hogy ezen a scorecardon jobban szerepeljünk.

Az egyetemekről beszéltem. Az egyetemek, ahogy említettem, tulajdonképpen az egyedüli olyan intézményrendszer Magyarországon, amelyik abban támogatást tud nyújtani, hogy ezek a kkv-k valóban tudjanak ilyenfajta képességet szerezni. Itt félreértés ne essék, az innováció nem mindig atomrakéta létrehozását jelenti. Egy egyszerű gumigyűrű, ami mondjuk egy termékbe épül be, pontosan ugyanolyan innovációs tevékenységet jelent, mert a folyamat ugyanaz, mintha mondjuk egy komplett terméket fejlesztenénk. És amikor erről, ennek a folyamatnak a létrehozásáról, a validációs rendszerről beszélünk, ebben az egyetemek, az egyetemek köré épített, hívjuk ökoszisztémának, mindenképpen egy fontos elemet jelent.

Az akadémiai kutatóintézetek részben kevesen vannak, részben jelentősen Budapesten vannak, és nem is alkalmasak erre, hiszen ők alapkutatóval foglalkoznak, ellentétben az egyetemek jelentős részével, amelyik valóban alkalmas arra, hogy ilyenfajta tudásszolgáltatást nyújtson. És egyébként az egyetemeknek ez dolga is. Az oktatási bizottság képviselői szerintem emlékeznek arra, hogy 2014-ben megjelent a felsőoktatási törvényben a harmadik misszió mint kötelező elem az oktatás, a kutatás mellett. Ennek pont az a jelentősége, hogy az egyetemeknek dolga az - nyilván nem ingyen, de dolga -, hogy ha egy vállalat odamegy hozzájuk, akkor neki kell ilyenfajta támogatást nyújtani. Aztán ez egy nagyon jó módon kifejthető vagy kiegészíthető tevékenységet fog jelenteni, ami aztán ahhoz vezet, hogy ezek a cégek meg tudnak jelenni saját termékkel.

Említettem a képzés jelentőségét, erre majd egy kicsit később, ha még lesz időm, visszatérnék. A felnőttképzés az, amivel komoly gondjaink vannak. 2010-ben az adott korosztály 3 százaléka vett részt valamifajta felnőttképzésben. Azt hiszem, 2010-ben ez mondjuk Németországban valahol 25-30 százalék környékén volt. Valamennyit javultunk, 2017-re ez megduplázódott, de a cél igazán az lenne, hogy minden negyedik ember, miután elvégezte az iskolát, szerzett egyfajta kvalifikációt, utána a munkája során legyen még arra alkalma, hogy valamit tanul. Nyilvánvalóan a vállalatok ebben jelentős szerepet játszanak, de ezek megint a multinacionális vállalatok, hiszen ők rendelkeznek azzal az oktatási rendszerrel, ahol valóban tovább tudják képezni a munkavállalóikat. A maradék 75 százalék pedig az állam feladata, hogy ezen mindenképpen változtassunk. Tehát ezek azok az elemek, amiket példaként

szerettem volna említeni, hogyha csak ennyi időm lett volna ezt a rövid expozét megtartani.

Ha szabad még egy dolgot hozzá, és ha van még időm, akkor nagyon szívesen folytatom. Egy kis magyarázatot igényel az, hogy miért hívják így a minisztériumot, és mi ennek a minisztériumnak a víziója - nem szeretem a vízió szót, mert az nem jó -, de mondjuk hogyan gondoltuk ezt felépíteni. Ennek a nagy területnek - innováció, technológia - a koordinációja, az irányítása, a beavatkozás alapvetően több eszközt igényel. Igényel olyan eszközt, ami a gazdaságirányítási folyamatokat jelenti - gazdaságfejlesztés, gazdaságirányítás -, ez egy államtitkárság. Itt jogszabályok, támogatáspolitikák, egyéb más dől el. Igényel olyan eszközöket, olyan eszközöket, ahol tulajdonképpen indirekt módon, de támogatjuk a vállalatokat. Két fontos része van, az egyik az innovációpolitika, az innovációs rendszer működtetése, a másik része pedig a szakképzés. Illetve ide tartozik a felsőoktatásnak az a tevékenysége, amit az előbb leírtam, most azon túl, hogy ez nem a minisztérium fenntartása alá tartozik, de a viszony különösen a kutatás-fejlesztés, az innováció területén eléggé meghatározott, a törvényben egyébként ezt le is írtuk.

A harmadik elem: azok a területek, ahol az állam maga is meg tud jelenni akár mint innovációs tevékenységet folytató, vagy az innovációra lehetőséget biztosító szereplő.

Az NFM-ben ebből négy terület van, az egyik az energia- és klímapolitika, a másik az infokommunikáció, a harmadik - de lehet, hogy ezzel kellett volna kezdenem - az úgynevezett fenntarthatósági terület, ide nagyon sok minden tartozik, valószínűleg itt határozzuk meg azt az igényt, amit a többieknek majd ki kell elégíteni; a negyedik pedig a közlekedés és a logisztika, építés, gazdaság, szintén egy nagy terület. Ezek a területek az állam a saját direkt eszközeivel a vállalatok keresztül, de valóban tud helyzetet generálni, illetve részt tud venni a piac tevékenységében. Az ötödik terület - mert pénz nélkül nincs semmi - pedig a finanszírozás, alapvetően az európai uniós források koordinációját értjük ez alatt.

Ebből a logikából vezettük le a minisztérium organigramját, és akkor itt megragadnám az alkalmat, hogy a kollegáim egy részét be is mutassam. A bal oldalon a minisztérium működéséhez feltétlenül szükséges közigazgatási államtitkársági, illetve parlamenti államtitkársági feladatokat jeleztük. Itt azért nem emeltem ki a parlamenti államtitkár urat, Cseresnyés államtitkár urat, mert őt, azt gondolom, mindenki ismeri, nem kell neki fölállni.

A következő a gazdaságtervezésért és -szabályozásért felelős államtitkárság. Ez az a terület, ahol a gazdaságirányítást, illetve ennek aztán a tervezését végezzük. Itt György László urat kértem föl, aki a bal oldalamon foglal helyet. Ő a Századvég vezető kutatója, és a terület kifejezetten jó ismerője, alapvetően vállalati ügyekkel, innovációs ügyekkel foglalkozik. Mindjárt mutatunk néhány képet is róluk.

Van egy tudás- és innovációmenedzsmentért felelős államtitkárság. Itt egyelőre nem fogjuk betölteni az államtitkár személyét, tehát nem lesz államtitkár. Két helyettes államtitkárság tartozik alá, az egyik az innovációért felelős államtitkárság, a másik pedig az szakképzésért és felnőttképzésért felelős államtitkárság. Ezt a miniszter maga szeretné irányítani az elkövetkező időszakban, csak azért, hogy ha az elmúlt négy évet ezen a területen töltöttem, ne mondhasa senki azt, hogy most elegánsan kiszállok belőle, tehát a felelősségét ennek szeretném továbbra is vállalni. A fenntarthatóságért felelős államtitkári feladatok ellátására Weingartner Balázst kértem föl. Balázs most nincs itt, mert ő az előző bizottsági ülésen vett részt. Az energiaügyekért és a klímapolitikáért felelős államtitkárnak pedig Kaderják Pétert kértem föl, szerintem őt az ittlévők egy része biztosan ismeri, ő Magyarországon, azt

gondolom, egyik legkiválóbb energiapolitikusa. Ő két dolgot fog irányítani, az egyik az energiaügy, a másik pedig a klímapolitika.

A közlekedéspolitikáért felelős államtitkári feladatok ellátására Mosóczi Lászlót kértem föl, ő eddig is az NFM-ben a közlekedési államtitkárságon belül dolgozott helyettes államtitkárként. Most egyel magasabb szintű feladatot fog ellátni. Az infokommunikációért és fogyasztóvédelemért felelős államtitkári pozíciót Kara Ákos fogja betölteni - aki az ittlévőknek képviselőtársa, őt szintén, azt hiszem, nem kell bemutatni -, az európai uniós fejlesztésért felelős államtitkári feladatokat pedig Schanda Tamás, aki eddig az EMMI EU-s ügyeit intézte, tehát ő egy magasabb feladatot fog ellátni, a teljes európai uniós rendszer koordinációjáért fog felelni. Tehát így néz ki a minisztérium struktúrája. Egyelőre még a miniszter is és az államtitkárok is felkértek erre a pozícióra, a felkérést elfogadtuk, bízunk abban, hogy ez egyébként így is fog maradni.

Itt látnak néhány adatot dr. György Lászlóról, Kaderják Péterről, illetve Mosóczi Lászlóról és Weingartner Balázsról. Ez utóbbiról annyit kell tudni, hogy ő a hulladékholding elnök-vezérigazgatója. Ezt a szerkezetet az elmúlt időszakban, azt gondolom, hogy fölépítettük és stabilizáltuk. Én arra kértem őt, hogy most a közigazgatás oldaláról próbáljon meg ebben a dologban részt venni azzal a tudással, amit ő felépített.

Én nagyon röviden ennyit szerettem volna elmondani, és ha még van időm, vagy van kérdés, akkor nagyon szívesen válaszolok a részletes kérdésekre is. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen miniszterjelölt úrnak az expozéját, illetve az előadását. Képviselőtársaimat illeti most a lehetőség, hogy szóljanak. Az elején 3 perces időkeret állapítottunk meg, én fogom majd mérni és jelzem részükre, ha a 3 perc lejárt. Elsőként Székely Sándor úr kért szót. Öné a szó, képviselő úr.

Kérdések, vélemények

SZÉKELY SÁNDOR (DK): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Miniszter úr, ez egy sokkal jobb, egy sokkal kellemesebb beszéd volt, mint amit az előbb hallottunk Rogán miniszter úrtól. Ez sokkal kritikusabb volt, de ebből a szempontból ijesztőbb is azért, mert amit elmondott az elmúlt fél órában, az jól jelzi, hogy mekkora probléma is van ebben az országban sok mindennel. Elképesztő mennyiségről beszélt, nyilván én most nem fogok itt mindenről beszélni, de tényleg, amikor arról beszélünk, hogy nő a középosztály, akkor Indiáról és Kínáról beszélünk, sajnos ez teljesen jogos, Magyarországon nem nő a középosztály, alig van. Innentől kezdve ez egy borzasztó dolog, és az is egy borzasztó dolog, hogy innovációs miniszter lesz valószínűleg, ha megszavazza önt a parlament, miközben az elmúlt nyolc évben az oktatásunkat az elmúlt nyolc év kormánya valójában szétverte. Márpedig az innovációhoz kiművelt emberfők kellenének, és nem tudom, hogy hogyan fogják tudni ezt a dolgot csinálni olyan emberekkel, akik valójában alig járnak iskolába, 16 éves korukban már mehetnek is dolgozni.

Két nappal ezelőtt a Fehérházban találkoztam egy 18 éves segédmunkással, aki alig töltötte be a 18. életévét, és már ott dolgozik ahelyett, hogy a padban tanulna, hogy hogyan kell esetleges más ismereteket elsajátítani az étellel kapcsolatban.

Rengeteg gazdasági és oktatási részfeladatot határozott meg, hogy mikkel kell foglalkoznia ennek a minisztériumnak. Nyilván egyeztetni kellene a többi minisztériummal, de oktatási minisztérium sincsen, úgyhogy én arra is kíváncsi lennék, hogy hogyan fog zajlani itt a koordináció, kikkel és hogyan fog ez menni. Most ennyit így elsőre. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A következő felszólaló Manninger Jenő alelnök úr. Öné a szó, alelnök úr!

MANNINGER JENŐ (Fidesz), a Gazdasági bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Két dolgot szeretnék mondani. Az egyik a miniszterjelölt úrhoz: már komoly szerepe volt abban, hogy a Nyugat-Dunántúlon egy jelentős fejlesztés valósuljon meg, itt a zalaegerszegi tesztpályára gondolok. Ennek azért is van jelentősége az iparági szerepen túl, mert Szombathelytől Pécsig a Dunántúlon tulajdonképpen van egy olyan terület, ahol évtizedek óta nagyon alacsonyak a K+F beruházások, alacsony az innovációs részesedés, általában az egyetemi háttér is elmaradottabb a nagyvárosoknál. Teljesen nyilvánvaló, hogy amelyik régióban ezt tapasztaljuk, az a régió hátrányban van és egyre hátrányosabb helyzetbe kerülhet. Úgyhogy én azt gondolom, rendkívül nagy jelentőségű volt, hogy ez a fejlesztés itt megvalósult.

Ezt szeretném kérni a jövőben is a miniszter úrtól, hogy továbbra is ezt vegyék figyelembe, hogy az országon belül is fontosak bizonyos régiókban az innovációs fejlesztések, amelynek egy kiváló példája fog most megvalósulni, amelyben a miniszter úrnak is még korábbi feladatkörében jelentős szerepe volt, hogy ez itt megvalósulhat és így valósulhat meg.

A másik kérdésemre, amit terveztem, lényegében már válaszolt, hiszen stratégiai fontosságú a kis- és középvállalkozások hatékonysága. Nagyon sok mindent mondott, hogy mit lehet tenni. Azért hadd kérdezzem meg - mivel ez egy rendkívüli stratégiai kérdés -, hogy milyen kormányzati eszközök vannak még, amelyek a hatékonyságot növelik. Egyben azt is szeretném jelezni, hogy úgy gondolom, még itt a kkv-król szóló pályázati rendszereknél is érdemes újragondolni a korábbi tapasztalatok alapján, hogy minél gyorsabban és gördülékenyebben tudják támogatni a már egyébként jól működő és kapcsolatokkal rendelkező cégeket is azért, hogy a versenyképességük megmaradjon, illetve növekedjen. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Bósz Anett alelnök asszony jelentkezett szólásra. Öné a szó.

BÓSZ ANETT (Párbeszéd), a Gazdasági bizottság alelnöke: Köszönöm a szót, elnök úr. Nagyon szépen köszönöm a beszámolót. Arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy ugyan nem vitatom, hogy mindaz, amiről a miniszterjelölt úr beszámolt nekünk, az 2018 egyik legnagyobb kihívása és a jövő évtizedeinek is a legnagyobb kihívásai közé tartozik, azonban nem elfelejthető, hogy a technológiai fejlődést a jövő generációnak a fejlesztésével kell folytatni. Különösen releváns ez itt, amikor a Gazdasági bizottság és a Kulturális bizottság együttesen hallgatja meg önt, hiszen nem felejtethjük el, hogy a technológiai eszközök használata anélkül, hogy kiművelt emberfők lennének ebben az országban, egészen egyszerűen hasztalan. Gyakorlatilag el kell mondani azt, hogy a 4. ipari forradalomba való belépésünk nem az információs társadalom, hanem a tudásalapú társadalom létrejöttétől függ. Attól függ, hogy a jövőben a nemzetközi gazdasági folyamatokba, a nemzetközi társadalmi folyamatokba ez a társadalom be tud-e illeszkedni vagy sem.

Jelen pillanatban ennek az országnak sem a társadalmi, sem a gazdasági fejlődése, sem pedig az iskolarendszere nem ebbe az irányba halad. Kérdésem volna tehát, hogy terveznek-e bármifajta változtatást annak ügyében vagy annak érdekében, hogy a társadalom, illetve a jövő generációi fel tudjanak zárkózni az ön által is említett és egyébként nagyon fontos technológiai fejlődéshez. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök asszony. Volner János képviselő úr kért szót. Öné a szó, képviselő úr.

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen. Miniszterjelölt Úr! Az eddigi tapasztalataink azok voltak, hogy a szakmai aprómunka annak érdekében, hogy a magyar gazdasági teljesítmény nagyobb legyen, a vállalatok hozzáadott értéke pedig magasabb, gyakorlatilag nem volt az elmúlt időszakban elvégezve.

Én magam egyébként még a Vállalkozásfejlesztési bizottság elnökeként igyekeztem elősegíteni ezt a folyamatot, azonban nemhogy nem segítette a kormány ezeket a törekvéseket, de minden eszközzel akadályozta. Például aggodalommal néztük, hogy a 40 százaléknyi beszállítói hányad, amit magyar oldalról a Paksi Atomerőmű bővítésénél megcéloltak, gyakorlatilag sehogy nem akar összeállni. Én magam elmentem Paksra, beszéltem a bővítés műszaki tartalmáért felelős főmérnök asszonnyal, és elmondta, hogy gyakorlatilag sehogy nem áll a magyar beszállítói szektor, nem történtek meg a kapacitásfejlesztések. Tudom, hogy ez nem szorosan véve az ön asztala, de nagyon fontosnak tartom, hogy ennek az aprómunkának az elvégzése várat magára továbbra is.

Nekem most bizodalمام van abban, hogy létrejön egy ezzel foglalkozó minisztérium és el lesz végezve ez a munka. Kérdezem, hogy ön fog-e majd hasonló kérdésekkel foglalkozni. Gondolhatok akár arra is, hogy ha elmegy az ember Esztergomba, akkor ne csak egy protokollkiállítás legyen a Suzukinál, hanem menjen végig az egész gyártósoron, ismerje meg a vezérigazgató véleményét az ott dolgozó oszlopemberek termelésben betöltött szerepéről; szembesüljön azzal, hogy most már robotok végzik a hegesztési munka szinte 100 százalékát a gyáron belül. Ennek milyen termelésre gyakorolt hatása van, hogyan szívja el a szlovák gazdaság például vagy éppen az Audi Esztergomból a képzett munkaerőt, és mit lehet annak érdekében tenni, hogy ezt megakadályozzuk?

További kérdés az is, hogy a közösségi megosztáson alapuló technológiákhoz, amelyek a világ gazdaságában egyre nagyobb teret nyernek, Magyarországon a kormány valami elképesztően avított és ostoba módon állt az elmúlt években ezekhez, folyamatosan büntető jellegű szemlélettel. Megjelenik egy ilyen cég Magyarországon, hogyan tiltsuk be, hogyan szüntessük meg, hogyan daráljuk le és hogyan járassuk le. Kérdezem, hogy itt lesz-e szemléletváltás.

Mert én azt látom, hogy ezek a technológiák, lehet itt kapálózni ellenük, úgyszólván teret fognak hódítani. Szerintem sokkal fontosabb lenne a technológiák megértése és az ezekhez történő alkalmazkodás, mint a folyamatos ellenállás. Nekem azért van egyébként a miniszter úrban bizodalمام, mert több vállalatvezető barátom, akikkel kapcsolatban vagyok és szakmai tanácsokkal ellátnak, az ön személyét melegen ajánlották a figyelmembe, felkészült embernek és szakmailag maximálisan alkalmasnak tartották. Kérdezem, hogy lesz-e ezen a területen változás, mert szerintem nagyon fontos lenne, hogy legyen.

Amit pedig a miniszter úr említett oktatási kérdésekkel kapcsolatban. Az e-learninggel kapcsolatban az ön minisztériumának, vagy akár Kara államtitkárjelölt úrnak is meggyőződésem szerint ezen a területen lesz tennivalója. Magyarországon ez a terület is gyermekcipőben jár (*Az elnök a pohár megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.*), miközben például a Harvard Egyetemnek már komplett kurzusai megtekinthetőek, letölthetőek bárki számára ingyen az internetről, Magyarországon sajnos sehogy nem állunk ezen a területen.

Kérdezem azt, elképzelhető-e, hogy ezen a téren előrébb lépünk. Akár úgy is el tudom képzelni, hogy például a Mercedes a saját termelését szolgáló (*Az elnök a*

pohár újbóli megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.) modulokat ezekbe az alkalmazásokba belefejleszti. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tóth Csaba alelnök úr kért szó. Öné a szó, alelnök úr.

TÓTH CSABA (MSZP), a Gazdasági bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Nagyon széles területet érintett a prezentációja. Visszatérő elem volt ebben a kis- és középvállalkozások helyzete.

Én ezzel kapcsolatban csak egy kérdést tennék fel, hogy ön is fókuszált arra, hogy a magyar vállalati szektor struktúrája rendkívül rossz, hiszen a magyar vállalkozások 97-98 százaléka mikrovállalkozás. Összehasonlítva ezt mondjuk nyugat-európai struktúrákkal, ott azért egész más, ott erős a középvállalkozói szektor is, ami Magyarországon hiányzik. Ebből adódóan az ország kicsit talán összeszerelő üzemmé vált. Van-e arra elképzelés és valamilyen megvalósítandó cél, hogy ezt a szerkezetet valamilyen módon átalakítsák, hogy erősödjének a középvállalkozások, amelyek sokkal több munkaerőt tudnak felszívni, mint ezek a mikrovállalkozások? Egy tőkeerősebb középvállalkozás azért jobban meg tud élni a piacon. Milyen esélyeket lát arra, hogy ezt meg tudják-e valósítani? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Végül Latorcai János alelnök úr kért szót a Gazdasági bizottságból. Öné a szó, alelnök úr.

DR. LATORCAI JÁNOS (KDNP), a Gazdasági bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Nagyon sokan a felsőoktatás és az ipar, illetve a gazdaság kapcsolatát leegyszerűsítő módon csak az oktatásra, a képzésre vonatkoztatják, holott az innováció, a kutatás és a fejlesztés tekintetében legalább ekkora jelentősége van.

Ez nemcsak a jövő szempontjából fontos, hiszen az elmúlt években, évtizedekben is számos vállalat a kutatási és fejlesztési feladatait éppen a felsőoktatásban dolgozók, vagy éppenséggel a felsőoktatás valamelyik intézményének a bevonásával oldotta meg.

Ezen a területen például a mi szakmánkban, a műszaki szakmák területén a Fraunhofer intézeteknek különös jelentősége volt. Ezeket újabban felsőoktatási ipari fejlesztési központoknak nevezik kiterjesztett értelemben. Tisztelettel szeretnék érdeklődni, hogy ezen a területen ön majd milyen változtatásokat próbál eszközölni, illetve hogy különösen a kis- és a középvállalkozások esetében milyen új típusú fejlesztési lehetőségeket lát mind a termék-, mind az innovációfejlesztésben? Illetve talán meg kellett volna fordítanom: mind az innováció, mind a termékfejlesztés vonatkozásában. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Csárdi Antal úr, aki tanácskozási joggal vesz részt a Gazdasági bizottság ülésein, jelezte, hogy szólni kíván. Öné a szó, képviselő úr.

CSÁRDI ANTAL (LMP): Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Kívánja-e, és ha igen, hogyan kívánja ösztönözni azokat a nemzetközi cégeket, amelyek hajlandóak Magyarországon kutatóbázist telepíteni, és azoknak a fejlesztését, amelyek már rendelkeznek ilyennel? Hogyan kívánjuk elősegíteni ezek bekapcsolódását a magyar tudományos életbe? Szerintem ez egy nagyon fontos kérdés.

Említette Elon Muskot. Nekem egy nagyon fontos kérdésem lenne ezzel kapcsolatban. Az energiatárolás, azt gondolom, egy olyan fontos feladat és egy olyan fontos kihívás előttünk, gondoljunk csak a megújulóenergia-termelés legnagyobb kihívásaira, hogy én szeretném kérdezni, milyen módon kívánják elősegíteni, kifejezetten az energiatárolással kapcsolatos kutatások és fejlesztések elősegítését.

Beszéltünk a forrásokról. Ön az EU-s forrásokat említette. Belső forrásokra nem számíthatunk, vagy nem fogunk belső forrásokat mozgatni például ilyen típusú fejlesztésekre? Mert azért azt pontosan látjuk mindannyian, azt gondolom, hogy ha kkv-hatékonyságról beszélünk, akkor ahhoz szükséges a magasabb hozzáadott érték, ehhez viszont egy versenyképes oktatás kell. Ha megnézzük az egyetemünk elhelyezkedését a nemzetközi rangsorban, akkor jól látjuk, hogy még komoly fejlődési potenciál van a magyar egyetemek előtt. Ebben hogyan tudna segíteni ez a minisztérium az egyetemeknek? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Sok kérdés elhangzott a Gazdasági bizottság tagjai részéről. Egy dolgot szeretnék még én is megkérdezni a miniszterjelölt úrtól.

Említette az expozéjában, hogy nagyon nagy feladat lesz a következő időszakban a hazai kis- és középvállalkozások termelékenységének a növelése. Itt egy olyan addicionális erőforrást lehet majd bevetni, az egyetemeknél meglévő tudást, amit a termékfejlesztésben közvetíteni tudnak a vállalkozások részére. Én azt gondolom, hogy ennek az egész hazai befektetésösztönzésben, a versenyképességünkben és a hátrányos helyzetű térségek felzárkóztatásában is nagyon nagy szerepe lesz.

Milyen elképzelései vannak: az egyetemek konkrétan egy-egy ilyen térségben milyen szakmai, illetve nyilván tudományos segítséget tudnak majd adni a hazai kis- és középvállalkozásoknak?

Így a Gazdasági bizottság részéről a kérdések ideje lezárult. Az ülésvezetést átadom Pósnán László kollégámnak.

(Az ülés vezetését dr. Pósnán László, a Kulturális bizottság elnöke veszi át.)

DR. PÓSNÁN LÁSZLÓ (Fidesz), a Kulturális bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Köszönöm szépen. Kérdezem a Kulturális bizottság tagjait, hogy a szakképzés, felnőttképzés, illetve az egyetemi szférát érintő K+F, innováció ügyében van-e valakinek kérdése. *(Jelzésre:)* A sorrenddel bajom lesz, úgyhogy, ha megengedik, kezdjük a hölgyekkel! Kunhalmi képviselő asszony, tessék parancsolni!

KUNHALMI ÁGNES (MSZP), a Kulturális bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. A szakképzéssel kapcsolatban lenne kérdésem, és a felnőttképzésre szeretnék később rátérni. A Magyar Kereskedelmi és Iparkamara, melynek véleményem szerint elévülhetetlen bűnei vannak a magyar szakképzés lebutításában, a saját tanulmányában jelezte Magyarországnak, hogy a következő tíz évben Magyarországon több mint 500 ezer hagyományos munkahely fog átalakulni vagy megszűnni a technológiai fejlődés és az automatizáció, robotizáció miatt. Világosan látszik, hogy az a fajta szakképzési rendszer, amit önök kialakítottak - és ön ezt jól ismeri - nem alkalmas arra, hogy akár a magyar autógyártást kiszolgálják.

Nemcsak a hazai autógyártó cégek kiabálnak, hogy ha ez így fog működni - és bizony jól ismerik önök a bajor testvérpártjukat, és nyilván Münchenbe sokat jártak, ahol az autóipar fellegvára van, és ezer szállal kötődik Magyarországhoz, de az ottani oktatási bizottság elnöke hívta fel a figyelmet arra, miniszterjelölt úr -, ha így folytatja

Magyarország a szakképzést, akkor a saját gyártó sorainkra sem fogjuk feltenni ezeket a gyerekeket, és átképezni nem fogjuk tudni őket, hiszen oly mértékben növekszik Magyarországon a funkcionális analfabéták száma, nő a digitális analfabetizmus és az idegennyelv-tudás is borzasztóan gyerekcipőben jár, hogy Magyarország azt a funkcióját sem fogja betölteni, amit az Osztrák-Magyar Monarchia idején betöltött, hogy egyfajta kiszolgáló-összeszerelő üzemmé vált Magyarország.

Tehát, ha a képviselőtársaimnak az a kérdésük, hogy van-e mód vagy akarat a politikában Magyarországon, hogy szemléletet váltsunk, és összeszerelő-gyártó sorokból lényegében egy fejlődő, versenyképes, magas hozzáadott értékű kis ország legyünk itt, Európa szívében, akkor az valóban szemléletváltást igényelne, de most még, ahogy én látom - sajnos a számokból is ezt látom, és az Iparkamara tanulmánya, de az MTA és a PISA-kutatás is azt mutatja -, Magyarországnak még küzdeni kell azért is, hogy egyáltalán az összeszerelő üzem státuszát tartani tudja valamilyen módon.

Egy konkrét kérdésem lenne még önhöz, ha beleférek a három percbe. Egyrészt az Európai Unió aktuális tízéves stratégiája szerint az évtized végéig a GDP 1,8 százalékát kellene kitenni az K+F-nek. El tudjuk-e ezt érni? Lát-e ön arra mozgásteret, hogy ezt a célkitűzést elérjük?

Az utolsó kérdésem a következő. Ellentétben számos EU-s ország gyakorlatával, Magyarországon a felsőoktatási intézmények és az akadémiai kutatóközpontok áfakötelesek, ami lényegesen rontja a meglévő források elköltésének hatékonyságát is; erre ön is tett már utalást. A problémával mindenki tisztában van a kutatói szférában, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke korábban maga is nyilatkozott és felhívta erre a figyelmet. Kérdésem: változtatnak-e a kutatóközpontok és az egyetemek áfastatuszán? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ha jól látom, Dúró Dóra képviselő asszony is jelentkezett; utána Farkas Gergely következik.

DÚRÓ DÓRA (Jobbik), a Kulturális bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Én a szakképzéssel kapcsolatban szeretnék önnek kérdéseket megfogalmazni, mert úgy látom, hogy azok az elképzelések, amelyeket ön itt megfogalmazott, bár nagyon imponálóak, de a jelenlegi magyar szakképzési rendszerrel köszönőviszonyban sincsenek.

A Nemzetgazdasági Minisztérium készített egy jelentést a szakképzés helyzetéről körülbelül tíz hónappal ezelőtt, amelyből sokkal inkább az világlik ki, hogy a magyar szakképzést a funkcionális analfabetizmus, a lemorzsolódás és az iskolai erőszak az, amik elsődlegesen meghatározzák. A teljes magyar 15 éves lakosság 25 százaléka funkcionális analfabéta, a szakképzésben ez az arány még nagyobb. A lemorzsolódás, tehát a végzettség nélküli iskolaelhagyás növekedett 2010 óta. A szakképzésben a jelentés szerint körülbelül 30 százalékra tehető ennek az aránya.

Ezt a problémát egyébként érzékelték az előző ciklusokban is a kormányzatok, ám az NGM jelentésében az szerepel, hogy azok az eszközök, amelyeket ennek csökkentésére bevezettek, nem hozták meg a remélt eredményt, a hátrányos helyzetű gyerekek lemorzsolódása 50 százalék feletti a magyar szakképzési rendszerben.

Rátérve az iskolai erőszakra: a szakképzésben a gyerekek több mint 60 százaléka volt már érintett, illetve kifejezetten áldozat, az iskolai erőszak elszenvedője, tehát úgy gondolom, nagyon sok olyan változtatás szükséges elsősorban oktatási részről, ami aztán lehetővé teszi, hogy azok a célkitűzések, amelyeket a miniszterjelölt úr felvázolt, teljesülni tudjanak.

Az előző kormányzatok intézkedése volt az, hogy a közismereti tárgyak aránya csökkent a szakképzésben. Nem tudom, tervezik-e, hogy ezen változtassanak. A mindennapos testnevelés bevezetése még inkább eltolta ennek a hangsúlyát, a funkcionális analfabetizmus és az alapkészségek erősítése miatt úgy gondolom, fontos lenne átgondolni, hogy a szakképzésben tovább erősítsük, illetve lehetőségünk legyen tovább erősíteni az alapkészségeket. Illetve a képzési időt is négy évről három évre csökkentették. Kérdezem, hogy ezen kívánnak-e változtatni, mert úgy látom, hogy ilyen intézkedések vagy ebbe az irányba ható intézkedések nélkül nem fogjuk tudni elérni azokat az egyébként impozáns célokat, amiket miniszterjelölt úr megfogalmazott. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Vinnai képviselő úr jelentkezett.

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz), a Kulturális bizottság alelnöke: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Én is a szakképzésről és a felnőttképzésről szeretnék kérdezni, de előtte hadd mondjam azt, hogy felkészültségét és a korábbi években történő együttműködését is figyelembe véve maximálisan alkalmasnak tartom egy ilyen új minisztérium vezetésére. Talán négy vagy öt hónappal ezelőtt egy interjúban mondta, hogy mi kell egy jó innovációs lépéshez vagy ugráshoz. Mindenképpen források kellene, és egy jó struktúra, amelynek a kialakítása előtt vagyunk. Bízom benne, hogy ez minél sikeresebb lesz.

A szakképzésnek azért a másik oldalát hadd mutassam be, mint amit Dúró Dóra mondott, mert azért sok minden történt az elmúlt években a szakképzésben - és ehhez kapcsolódik az egyik kérdésem: az egyik a gyakorlatorientált képzés, a másik, hogy a duális képzés megjelent, a gyakorlati képzést biztosító helyek, a magyar vállalkozók, kisvállalatok, kkv-k bevonása ebbe, ezáltal a munkaerőpiac igényei is megjelennek, a második szakma ingyenessé vált és az időhatár is megemelkedett, ráadásul új ösztöndíjrendszer is lett. Tehát motiválják azokat a szülőket - tudjuk, hogy ez szükséges -, akiknek a gyerekei, ha nem egyetemre, főiskolára mennek, akkor a szakképzést választják.

A kérdésem tehát a szakképzésről konkrétan az - sok minden történt, szerintem pozitív változások is történtek, de lehet még újítani -: mi az, amit a miniszterjelölt úr erősítene még a szakképzésben, vagy milyen új irányokat jelölne ki az előttünk álló években?

Azt hallottuk az expozéban - ezzel kapcsolatos a második kérdésem -, hogy a felnőttképzésben nem állunk túl jól. Ezt a véleményt én is osztom, hiszen egyrészt egy állandó képzésre van szükség. Olyan gyorsan változnak a XXI. században a feltételek, a képzés feltételei, a vállalatok, az innováció, a technológia, hogy szükség van arra, hogy minél több embert bevonjunk képzésbe vagy mondhatnám, továbbképzésbe. Hogyan akarja ezt a felnőttoktatást - hogy mondjam? - rugalmasabbá tenni, hatékonyabbá tenni? Innovációs ugrást, a magyar vállalatok, elsősorban a magyar vállalatok hatékonyságát és egy új forráselosztást is értek ez alatt, de nem akarom az én véleményemet mondani, hanem kíváncsi vagyok miniszterjelölt úr véleményére. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Farkas Gergely képviselő úr!

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Azzal a pozitív visszacsatolással kell kezdenem, hogy nagyon örültem, hogy már önmagától szót ejtett az elvándorlás kérdéséről. Mi ezt nagyon súlyos problémának tartjuk. Nem véletlen egyébként, hogy az előző bizottsági meghallgatáson Kásler

Miklóstól is érdeklődtem ezen probléma iránt mutatott érzékenységről, és hogy ő hogyan is látja ezt. Ott sajnos mindösszesen annyit tudtunk meg, hogy ő két évet eltöltött Németországban annak idején, de a probléma valós voltáról és a kormányzat szándékáról nem tudhattunk meg semmit.

Ezzel szemben ön azért felvázolt elképzeléseket, ugyanakkor számomra ezek nem voltak megnyugtatók. Én két hibát látok a kormányzat állásfoglalásában az elvándorlás kapcsán. Az egyik az, hogy állandóan a környező országokhoz viszonyítjuk magunkat. Ez több szempontból is helytelen. Egyrészt nagyon rossz a helyzet a többi országban is, tehát önmagában az, hogy egy súlyos helyzetben lévő országnál mi egy nagyon picivel jobb helyzetben vagyunk, nem hiszem, hogy megnyugtató kellene legyen számunkra. (*L. Simon László távozik az ülésről.*)

A másik az, hogy mi azt mondjuk, és úgy gondoljuk, hogy ha Magyarországon csak egyetlenegy olyan fiatal vagy kevésbé fiatal lenne, aki nem önszántából, nem kalandvágyból, hanem kényszerből hagyja el az országot, akkor már nagyon komoly teendőink lennének, és Magyarországon nem egy ilyen ember van, hanem százezerszámra vannak ilyenek, akik kényszerből mennek el külföldre. Ezzel igenis sokkal fontosabb lenne foglalkozni komolyabb módon.

És azt is hibának tartom, hogy önök csak a jelenlegi helyzetet elemzik, a miniszterjelölt úr is csak ezt tette, és a kiábrándító, vészjósló jövőbeli tervekről nem ejtett szót. Márpedig, ha ezt megvizsgáljuk, akkor nagyon-nagyon riasztónak láthatjuk hazánk helyzetét, miszerint a mai fiataloknak több mint egyharmada tervezi azt, hogy külföldön fog hosszú távon munkát vállalni. Nem egy-két évre mennek ki tanulni, amivel természetesen semmi probléma nincs, hanem hosszú távon szeretnének ott élni.

Egy másik tendenciáról is szeretnék beszélni néhány mondatot, és kíváncsi lennék a miniszterjelölt úr véleményére, ez a diplomások aránya Magyarországon. Nagyon fontosnak tartom a szakképzést, de mindannyian egyetérthetünk abban, hogy ha az innovációról, Magyarország versenyképességéről van szó, akkor a diplomások arányának növelése egy fontos cél, és Magyarországnak van is e tekintetben vállalása, 2020-ra 34 százalékot kellene elérnünk, hogy ennyien rendelkezzenek diplomával. A tendencia viszont ellenkező irányba mutat. Az elmúlt egy-két évben csökkent a diplomások aránya a vizsgált társadalmi rétegben, korosztályban. Ez azért szintén aggasztó Magyarországra nézve, úgy gondolom. Ebben is kíváncsi lennék a miniszterjelölt úr véleményére, hogy ön mennyire látja aggasztónak ezt a helyzetet.

És még egy rövid kérdés. A duális képzés fontosságában szerintem nincs vita közöttünk, ezt mindannyian nagyon fontosnak tartjuk, ugyanakkor számunkra nagyon csekélynek tekinthető azok száma, aránya (*Az elnök a pohár megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.*), akik jelenleg részt vesznek ebben. Milyen konkrét tervek, vállalás van a kormány részéről ennek növelésére?

ELNÖK: Köszönöm. Gréczy Zsolt képviselő úr jelentkezett, parancsoljon!

GRÉCZY ZSOLT (DK): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Én is szeretném jelezni egyrészt abbéli aggodalmamat, hogy itt a magyar felsőoktatással rendkívül súlyos problémák vannak.

Ön a Magyar Időknek tavaly decemberben még azt nyilatkozta, idézem szó szerint: „A felsőoktatás a legsikeresebb rendszerünk, amely iránt erős a bizalom.” Ehhez képest 3 nappal ezelőtti hír, a Times Higher Education nevű szervezet, amely a feltörekvő országok egyetemait rangsorolja, a következő listával állt elő: a magyar egyetemek közül egyedül a Semmelweis Egyetem tudott javítani a pozícióján, a 61. helyre került a 65.-ről; a Pécsi Tudományegyetem öt helyet rontva a 127.; az ELTE

tavaly a 123. volt, most a 131.; a Műszaki Egyetem pedig 27 helyet rontott a korábbi helyezésén. A Corvinus már csak a 251. és a 300. helyen van egy nagy kupacban, egy halmazban, tehát önálló helyezési számot most már nem is sikerült szereznie.

Ezenkívül azt is szeretném még jelezni, hogy nagyon egyetértek a miniszterjelölt úrral abban, hogy a felnőttképzés rendkívül fontos, ugyanakkor szeretném azt is jelezni, hogy 50 ezer diák kiesik még a közoktatásból is azért, hogy 16 évre szállították le a korhatárt. Ez azt jelenti, hogy ezek a gyerekek a felnőttképzésben már egész biztosan nem fognak részt venni.

Ezenkívül még egy korábbi mondattal hadd szembesítsem a miniszterjelölt urat! Azt nyilatkozta egy hónappal ezelőtt, idézem: „Magyarország sokkal többet költ az OECD és az Unió átlagánál az iskolák és az oktatási rendszer fejlesztésére.” A valóság ezzel szemben az, hogy az OECD-jelentés szerint a magyar kormány a teljes kiadásainak 7,3 százalékát költi oktatásra, ami a második legalacsonyabb az OECD-tagállamok közül.

Tehát lenne itt bőven feladat, azt gondolom. Nagyon bízom benne, hogy ezekre a miniszterjelölt akár már most tud valamilyen konkrét tervet vázolni, és aztán a miniszteri tevékenységében pedig lássunk is eredményeket. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Szabó Szabolcs jelentkezett. Parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (LMP): Köszönöm szépen a szót. Először csak egy rövid megjegyzést, mert az nagyon fontos, hogy a helyzetelemzés legyen alapos. Amikor a miniszterjelölt úr és a kollégái is gyakran beszélnek arról, hogy 750 ezer új munkahely jött létre, akkor ott abban nemcsak az a két torzító hatás van, amit ön is említett. Egyébként becsülettel kettőt előhozott, a külföldi foglalkoztatást és a közfoglalkoztatást, ami 200 ezer-250 ezer, hanem van egy statisztikai számbavételi torzító hatás, ami egy újabb 200 ezres-300 ezres torzítást okoz, ez a munkaerő-felmérések háztartáspaneles méréséből adódik. Mégpedig itt arról van szó, hogy ha nem találnak otthon senkit a kérdezőbiztosok, mert már külföldön dolgoznak, akkor elmennek és keresnek egy olyat, aki viszont otthon van, miközben ezt nem így kéne mérni. Ezért van benne egy 200 ezres-300 ezres torzítás. Tehát valójában 250 ezer körül van az a plusz munkahelyszám, de ez csak egy fontos dolog, mert fontos, hogy a kiindulásnál, az elemzésnél jó adatokat használjunk.

Ami igazából érdekesebb itt a Kulturális bizottság szempontjából, az persze értelemszerűen a szakképzés. Azt mindenki érezheti Magyarországon is, hogy nagyon nehéz szakembert találni, akár egy otthon elvégzendő, akár kőműves feladatra, de egy vállalkozásnak is nagyon nehéz szakembert találni. Ennek két oka van. Az egyik az, amit a miniszterjelölt úr is említett, hogy sokan elmentek külföldre dolgozni, akik korábban végeztek, jórészt jóval korábban végeztek a magyar szakképzésben. Az minket nyilván nem boldogít, hogy Romániába kevesebben vagy kisebb arányban mentek el dolgozni. Sajnos nagyon hiányzik ez a sok százezer ember Magyarországon.

A másik oldalról pedig a szakképzés van rossz helyzetben, és ez nem most kezdődött, ez már lassan évtizedekre nyúlik vissza. De sajnos ami az elmúlt években történt, hogy ide-oda passzolgatták a minisztériumok között, most megint új minisztériumhoz kerül a szakképzés, vagy az, hogy lecsökkentették a tanköteles korhatárt, meg a közismereti tárgyakat kivezették, meg a szakmaszerkezeti döntéseket ráerőltették a rendszerre, meg hogy nem kezdtek semmit azzal, hogy hihetetlen arányban, a legmagasabb arányban vannak az SNI-s, HHH-s, meg a beilleszkedési, tanulási és magatartászavaros gyerekek a szakképzésben, ez kulminálta az egészét.

Éppen ezért én összefoglalóan azt kérdezném a miniszter úrtól, amit Kásler miniszter úrtól is kérdeztem, hogy most tervezik a költségvetést a kormánytól, hogyan áll hozzá, vajon lesz-e pénz, paripa, fegyver, hogy érdemi változtatások lehessenek. Mit tervez tárgyalási pozíciónak a költségvetési tárgyalásnál? Másrészt, hogy az érdemi párbeszéd lassan elindul-e, hogy ezek a problémák, amiket a szakma egyöntetűen mond, és amiket részben én is érintettem az előbb, végre itt meghallgattassanak és egy olyan irányú fejlődés vagy átalakítás induljon a szakképzésben, ami érdemi *(Az elnök a pohár megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.)* előrelépést tudna generálni. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A Kulturális bizottság részéről még Dunai Mónika jelentkezett. Parancsoljon, képviselő asszony.

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Miniszterjelölt Úr és Tisztelt Bizottság! Engedjék meg, hogy először a bizottsághoz intézzem a szavaimat.

Én azt gondolom, hogy ez egy korszakalkotó gondolat volt, és ma Magyarországon időszerű is. Az egész világon időszerű lenne, de Magyarországon is mertük feltalálni ezt elsőként, hogy rendszerben kell szemlélni a dolgokat. Tehát ahhoz, hogy Magyarország gazdasága tovább tudjon fejlődni, és ahogy a miniszterjelölt úr is elmondta, hogy a munkavállalók zömét a kis- és közepes vállalkozók adják, de a megtermelt javaknak csak egy kisebb részét, de hogy ezt tovább tudjuk generálni és tovább tudjuk fejleszteni, szükség van arra, hogy a szakképzést erősítsük meg.

Eddig is foglalkozott a magyar kormány is mind a két területtel, de azzal, hogy ez a két terület most egy minisztérium alá kerül, én azt gondolom, mint rendszer, sokkal hatékonyabban fog tudni működni. Nyilván minden kormánynak az a célja, hogy évről évre és ciklusról ciklusra többet, jobban és hasznosabban tudjon tevékenykedni, dolgozni az itt élő emberek javára.

A vitában elhangzott, hogy igenám, de mi van a szakképzés előtt? Mit teszünk azokkal a gyermekekkel, akik az általános iskolába esetleg már egy leszakadóbb ismerettel, tudással érkeznek? Én emiatt sem aggódom, hiszen éppen a miniszterjelölt úr az államtitkári korában az előző években a magyar közoktatás megújításáért is számos dolgot tett az asztalra.

Tudjuk jól, hogy Csépe Valéria irányításával a Nemzeti alaptanterv kidolgozása és megújítása folyik most, és azt is tudjuk, hogy a kilencedik évfolyam kidolgozásáról szóló tartalmi viták és strukturális viták is folynak jelen pillanatban.

És itt fog ez a két rendszer egybeérni, hogy egészen az általános iskola első osztályától kezdve nyolcadikig, és aztán a szakképzés vagy pedig a gimnáziumi képzés kapcsán mindenki, akár a felnőttképzés és később a felsőoktatás kapcsán, olyan tudással, és nemcsak tudással, hanem olyan innovációs képességekkel is fog rendelkezni, amelyekkel később az életbe kikerülve, akár vállalkozásban, akár kisvállalkozásban, akár az állami szektorban meg fogja tudni állni a helyét, hiszen tudjuk jól, az a célunk, hogy a szakképzésnek olyan irányba kell mennie, hogy használható tudást adjon az embereknek, és mindenki innovatív módon tudja az egész életét leélni.

Én egy rövid kérdést szeretnék feltenni miniszterjelölt úrnak: a tartalmi megújítás, a szakképzés tartalmi megújítása lesz csak napirenden, vagy strukturális változtatásokra is gondol? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Miniszterjelölt úr, ha megengedi, egy nagyon rövid megjegyzésem és kérdésem nekem is lenne. Én azt gondolom, hogy az eddigi, kormányzatban betöltött szerepe alapján is nyugodtan mondhatjuk, hogy erre a posztra Palkovics László kiválóan alkalmas lesz, hiszen volt módom megtapasztalni azt, hogy az egyetemekhez kötődő, innovatív fejlesztésekben államtitkárként is milyen aktív szerepet játszott, ezt köszönöm, és bízom abban, hogy még több eszköz birtokában ez még jobb lesz.

Amit szeretnék kérdezni, az a következő. A magyar költségvetésből fordítunk forrásokat az úgynevezett Lendület programra, ami az Akadémiához van becsatornázva, és aminek az lenne a célja, hogy hazacsábítson külföldről is kutatókat. Ehhez képest viszont az elmúlt egy-két évben inkább az a gyakorlat kezdett kialakulni, hogy az Akadémia a saját maga berkein belül meghosszabbítja egyes akadémiahoz kötődő csoportok finanszírozását, és kevésbé működik az, hogy hazacsábítani. Lehete-e e tekintetben némi változást elérni?

Még egy nagyon gyors és rövid kérdés. Eddig a kutatásra és fejlesztésre szánt források egyben szerepeltek, így az alapkutatásra fordítható OTKA is. Kérdezem, hogy e tekintetben milyen tervei vannak a jövőt illetően. Köszönöm szépen.

Én visszaadom az elnöklést... *(Jelzésre:)* Bocsánat, elnézést kérek, Hiller képviselő úr!

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Én kimondottan várakozással tekintek a felé a megoldás felé, amit választottak, ezt elmondtam a kormánystruktúra vitájában. Ellenzékiként ritkán mondanak ilyesmit - azt gondolom, hozzátartozik a tisztességhez -, hogy csinálják jól! Kritikusan fogjuk figyelni és szemlélni a tevékenységüket. Vannak párhuzamosságok és vannak hasonlóságok, ezeket általában a magyar politika nem szereti, kormánytól, berendezkedéstől függetlenül. Én azonban szeretnék most egy ilyet lehetőleg hosszú távon tisztázni. A kérdésemben benne lesz a véleményem, de értelemszerűen az ön álláspontja a döntő.

Sokszor szokás vádként felhozni, hogy a magyar kutatás, kutatás-fejlesztés területén van egy örökölt párhuzamosság, ami a felsőoktatási intézmények és az Akadémia kutatóhálózata között létrejöhet. Én ezt egy álságos felvetésnek tartom, rossz levezetésnek. Én emellett az idézőjelbe tett párhuzamosság mellett szívesen kiállnék. Szerintem az Akadémia kutatóhálózata sok értékes emberrel sok értékes témában kutat. Ez nem jelenti azt, hogy károsítaná a felsőoktatási intézmények hasonló célú tevékenységét, és fordítva. Az az elképzelés, hogy az egyik ember kutasson, a másik meg oktasson, ez persze nem emberhez méltó, mert ilyet robotok tudnak csinálni, van, aki tud, van, aki nem.

De szeretném hallani egy ilyen új tárca kezdeténél, első napján az önök véleményét: egyetértene-e azzal, hogy hosszú távon is fennmaradjon Magyarországon a Magyar Tudományos Akadémia kutatóhálózata, és hogy ez a tevékenység kiegészítse a magyar felsőoktatási intézmények hasonló célú, sokszor persze eltérő eredményű munkáját? Szerintem ez fontos. Én a véleményemet elmondtam, kérem, hogy reagáljanak rá. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Most visszaadom az elnöklést Bánki elnök úrnak.

(Az ülés vezetését Bánki Erik, a Gazdasági bizottság elnöke veszi át.)

BÁNKI ERIK (Fidesz), a Gazdasági bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Nem maradt más hátra, mint Palkovics László miniszterjelölt urat megkérjem arra, hogy az elhangzott kérdésekre adjon választ.

Miniszterjelölt urat arra kérem, hogy nagyjából 15 perces időkeretben próbálja ezt megtenni. Nyilvánvaló, ha túlcúsunk, nincs épületes probléma, de a következő bizottsági meghallgatásunk 2 órakor kezdődne a Gazdasági bizottságban, erre tekintettel kell lennünk. Öné a szó.

Dr. Palkovics László válasza

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ miniszterjelölt: Köszönöm szépen. Ez kihívás lesz 15 percben, annyi kérdést kaptam, hogy nyolc papírt teleírtam, de meg fogom próbálni majd valamilyen formában; megmutatom a prezentációm maradék részét, és akkor jelentős része ennek világos lesz.

Mielőtt ebbe belekezdenék: nekünk, politikusoknak - bocsánat, hogy magamat is idesorolom - van azért felelősségünk, hogy mikor mit mondunk. Ha erre az ábrára vetünk egy pillantást, ez az ábra azt mutatja, hogy a különböző európai uniós országok exportjában hol a legmagasabb a high-tech hozzáadott érték. Ez Magyarország. Tehát, amit ebben az országban gyártunk, és ezt eladjuk külföldre, abban Magyarország megelőzte Németországot. Mit jelent ez? Németország egyébként ilyen értelemben a világ legnagyobb high-tech exporttal bíró országa, ők nem pólót és nem tudom, mit adnak el, hanem egyéb más eszközöket. Magyarország megelőzte Németországot. Ez azt jelenti, hogy ezeket az eszközöket, amit itt exportálunk, valakinek Magyarországon gyártani kellett. Akik ezt gyártották, látható módon alkalmasak ennek a technológiának a működtetésére - egyébként nem tudnánk eladni -, látható módon meg tudják érteni azt, hogy ez a technológia hogyan működik.

Félreértés ne essék, ha valaki látott már egy ilyen gyárat, mondjuk, megnézi a Bosch hatvani gyárat, az Audit, vagy megnézi a Kókai műveket Ajkán - amely egy magyar tulajdonú vállalat -, ezek mind egyformák: olyan magas szintű technológiát működtetnek, amire egyébként egy olyan munkavállaló, akit vizionálunk, hogy nem tud olvasni, írni, nem képes megtanulni dolgokat, nem lenne képes. Tehát én azt szeretném kérni mindenkitől, hogy mielőtt összeszerelő országról meg egyéb másról beszélünk, ezeket azért vegyük figyelembe, mert nekünk úgy tűnik, hogy fontos ebben az országban a véleményünk, nehogy valaki elhiggye, hogy ez így van. Tehát ez generálisan mindenre igaz, az oktatási és egyébként a technológiai ügyekre is.

Most megpróbálnék gyorsan válaszolni az egyes kérdésekre. Oktatás. Mi történt az elmúlt tíz évben? Elhangzott Székely Sándor képviselő úr részéről, hogy tönkretettük. Szerintem meg megjavítottuk. Az a helyzet, hogy ha az oktatásba beavatkozunk, annak van egy ciklusideje. Majd mindjárt mondom erre példát, hogy mit is jelent ez, és kapcsolódik a többi ügyünkhöz. Ha beavatkozunk, az rögtön nem fog eredményt produkálni, mert ennek ilyen a természete. Az egészségügy egy kicsit egyszerűbb rendszer, mert ott, ha beavatkozunk, rögtön látszik, hogy mi történik. Az oktatásban sajnos ez nem így van. Itt van egyfajta várakozás, szerintem mindenki pontosan tudja, hogy mi is történik ilyenkor. Tehát nem értünk egyet azzal, hogy ezt elrontottuk volna. Én azt gondolom, hogy egy csomó olyan ügyet oldottunk meg, amit az elmúlt 28 évben nem sikerült, vagy amit nem is kezeltünk semmilyen formában. Sok mindenről lehetne beszélni. Én az elmúlt eredményeket tudom elmondani, mert ezért a területért az előttem itt lévő Kásler professzor úr a felelős.

Hogyan fog történni a koordináció az EMMI-vel? Ugyanannak a kormánynak vagyunk a tagjai, és Kásler professzor úrral mi szoktunk beszélgetni, előtte is, mielőtt miniszter lett, meg valószínűleg sokkal többet fogunk beszélgetni utána is. S miután nekem van némi affinitásom az oktatás ügyéhez, azt gondolom, hogy tőlem az oktatás terén való együttműködésben nagyjából senkit nem kell féltetni, tehát én azt hiszem, az a felelősség, amit az elmúlt négy évben vállaltam, itt mindenképpen látszani fog.

Manninger képviselő úr kérdezett valamit, hogy hogyan vesznek részt azok az egyetemek, amik a rangsorokban vannak; ha megnézzük, javasolom mindig azt megnézni, hogy éppen milyen rangsorról beszélünk. Érdekes módon, amikor ugyanezek az egyetemek, mondjuk, a QS-rangsorban, ami egy adott szakterülethez kapcsolódó rangsor, éppen előrehaladnak, akkor senki nem kérdezi meg, hogy mit tett a politika már megint. Itt egyébként, ha egy ilyen rangsorban öt helyet valaki előre vagy hátra kerül, az nem egy borzalmas nagy dolog, ezeknek a rangsoroknak van egy természete, olyannyira, hogy az ELTE-t négy évvel ezelőtt megbíztuk azzal, van egy ilyen típusú kutatócsoportjuk, ők ezt folyamatosan figyelik, és az egyetemeknek támogatást nyújtanak abban, hogy hogyan lehet ezekben a rangsorokban részben előrébb kerülni, részben pedig, hogy hogyan lehet ezekből a rangsorokból azokat az eredményeket, amiket ott megállapítottak, akcióként definiálni. Javasolom megnézni a Semmelweis Egyetem stratégiai tervét, az egy dologra épül, a Times World University Rankingsnek a szempontjaira, ahol egyébként most jobban is szerepeltek, meg egyébként egész jól szerepeltek az elmúlt időszakban is.

Ezek az egyetemek hogyan, milyen szerepet tudnak vállalni? Mondtam, hogy nagyok sok minden van még itt, amit meg tudnék mutatni, csak egyet mutatok: hogyan vesznek részt az egyetemek a különböző régiók fejlesztési feladataiban? Az egyik példa - és ez egyébként a stratégia komoly elemét képezi - az úgynevezett science parkok. Ezek azok az intézmények, amik valami olyan hely köré épülnek, ahol egyébként van egyetem, egy jó egyetem, van egy olyan ökoszisztéma, amire lehet építeni, és utána ezt próbálják fejleszteni. Három példát hoztam itt föl, az egyik a szegedi ELI Science Park, a lézeres kutatóközpont köré épülő tudományos park, ez megkezdődött, építjük az első épületeket, megkezdődött most már a terület mentesítése, és a kormány minden forrást ehhez biztosított. Ott például azon gondolkodunk, most hogyan tudunk egy nagy német kutatóintézetet - és a tárgyalások jó irányba haladnak - az ELI környékén megjeleníteni olyan emberekkel, akik potenciálisan néhány éven belül Nobel-díjat tudnak kapni; magyar emberekről beszélünk egyébként.

De ugyanide sorolható a Pécsi Egyetem környékére építendő, szintén science park nevezetű konstrukció, ahol nincs az ELI-hez hasonló egy ügy, de van több ügy. Például a Paksi Atomerőmű, ez mint kutatóhely, hogyan tudunk ennek szolgáltatást nyújtani. És van egy nagy egyetem, amelyik pontosan ezeket a dolgokat tudja, vagy a zalaegerszegi tesztpálya, ez egy autonóm járműipari tesztpálya. A világon egy darab ilyen van, ez, nincsen másik. E köré építünk most egy kicsit másfajta, hiszen ott nincs nagy egyetem - Manninger képviselő úr ezt említette -, de van több egyetem. És elképzelhető, hogy nem a túl távoli jövőben külföldi egyetem is megjelenik és kihelyezett képzést fog folytatni Zalaegerszegen erre a tudásbázisra építve. De ugyanilyet tudunk most mutatni Miskolc esetén; ugyanilyet tudunk mutatni Debrecen esetén; ugyanilyet tudunk mutatni Győr esetén, tehát hogy az egyetem köré épített tudományos park - mint a nagyon sok van belőle, de ezek olyan terepet jelentenek, ahol ez a fajta ökoszisztéma, amit bemutattam, valóban meg tud jelenni.

Bósz Anett képviselő asszony kérdéseire - csak itt annyi papírom van, hogy próbálom menedzselni valamilyen formában -, hogy a jövő generáció oktatása nélkül ez nem lehet, abszolút egyetértünk. Ez indokolja azt, hogy a kormány az elmúlt négy évben a köznevelési rendszerben olyan mennyiségű forrást jelenített meg, ami soha nem volt. Tehát azt gondolom, az ittlévők pontosan tudják azt, hogy nagyjából 130 milliárd forintot költünk az iskolák infrastruktúrájának a felújítására, a külső-belső infrastruktúrájára; 60 milliárd forintot költünk arra az információtechnológiai programra, ahol a teljes láncot, tehát nemcsak a tanárebek eszközeit, alkalmazásait, de például az iskolához odavitt széles sávú internetet, az iskolán belüli

wifi-hálózatot, a digitális tananyagot, ami egyébként készül... Volt egy másik kérdés erre vonatkozóan is, tehát készen van az 5., 6. osztályos digitális tananyag, nem egy pdf-formátumú tankönyv, amit a gyerek le fog játszani, hanem valóban egy e-learning környezetben működő tankönyv. Ez év szeptemberétől 26 ezer 5. osztályos gyerek fogja megkapni a tankönyvet ilyen formában egy táblagépen. Tehát nem fizika tankönyvet kap, adunk azt is, mert azért az első év mindig nehéz, de meg fogja kapni ezt, és megkapja hozzá a tanár a megfelelő környezetet, illetve az osztályterem pedig azt az informatikai eszközt, amin keresztül működnek. Tehát ezek mindazok a fejlesztések, amik elindultak.

Persze, ez mit sem érne anélkül, ha nem kezdtünk volna bele a tanárképzés, illetve főleg a tanártovábbképzés továbbalakításába. Ha valaki felmegy az Oktatási Hivatal honlapjára, vagy mondjuk az Eszterházy Egyetem honlapjára, és megnézi az erre vonatkozó programokat, hogy már hány akkreditált tananyag készült el, ami a tanárok továbbképzésére vonatkozik - meg fog lepődni -, ezeket nem követtük az elmúlt időszakban. Itt hoztunk egy döntést, hogy azt a fajta sajátos működésmódot, hogy mindenki képez valamit a tanártovábbképzésben, ezt nem szeretnénk. Szeretnénk azt, ha tényleg egységes és most már magas színvonalú tanfolyamokat tudnánk tartani. Ez meg annak a feltétele, hogy a gyerekeket valóban tudjuk tanítani.

A gyerekekről. Én úgy gondolom, ha csak a szakközépiskolában lévő, mondjuk azt, hogy szociális háttérből eredő problémákat említjük, akkor az túl késő. Ez sokkal korábban kezdődik, valahol az óvoda környékén kezdődik. Két nagyon fontos intézkedés, aminek látszik az eredménye. Kunhalmi képviselő asszony említette az MTA-t és a PISA-t. Ugyanabba a hibába esett, mint az MTA-s kollégáink, hogy nem olvasták el például a PIRLS-mérés eredményét. Ez ugyanolyan mérés, mint a PISA-mérés értő olvasás mérése, csak két évvel később történt. Ott az történt, hogy azon gyerekek esetében, akik negyedik osztályban ezt a tesztet végrehajtották, a családi háttértől való függőség sokkal kisebb volt, mint az egy évvel korábban elvégzett TIMSS, vagy az egy évvel korábban elvégzett PISA-eredmények. Ennek az volt az indoka, hogy ezek a gyerekek már sokkal nagyobb arányban jártak óvodába, 87 százalékuk egyébként már óvodából került be az iskolába. Ennek az lett az eredménye, hogy míg a TIMSS-mérésben meg a PISA-mérésben azoknál a gyerekeknél, ahol ez a családi háttérindex kevés kapacitással áll rendelkezésre a tanulásra, ez alacsony volt, ők ott a nemzetközi átlag alatt szerepeltek, a PIRLS-mérésnél viszont már az átlag fölött. Ennek az egyik indoka az óvoda volt, a másik pedig az, hogy alsó tagozatban azokban a vidéki iskolákban, ahol ez az ügy tipikusan probléma, ez nem Budapesten, a belvárosi iskolákban probléma, hanem mondjuk a pölöskei általános iskolában. Ott viszont, miután átvettük az iskolát önkormányzati fenntartásból állami fenntartásba, hirtelen meglettek azok az eszközök, amik ahhoz vezettek, hogy bizony-bizony, az iskola tudott működni. Meg kell nézni, el kell olvasni. Javaslom egyébként mindenkinek elolvasni a PISA második kötetét, meg a PIRLS második kötetét is, ezek kiváló anyagok egyébként, mert ezek ott mind szerepelnek. Tehát itt elindult egy jó folyamat. Ahogy említettem, ez egy hosszú folyamat lesz.

Volner képviselő úr kérdésére, hogy a kormány gátolja az értéklánc működését, és hogy fogunk-e foglalkozni vele. Sajnos nem tudtam itt a teljes expozét megtartani, de igen, erről van szó. Tehát arról van szó, hogy azoknak a beszállítóknak, amelyek Magyarországon működnek, a képességét tovább kell fejleszteni. Egy évvel ezelőtt indítottunk beszállítói programokat. Ez azért jó példa, mert nagyon sok ilyen van, ahol a nagyvállalat maga köré gyűjti a beszállítóit. Ezt korábban integrátor programnak hívták. Ő nem kap ezért forrást, viszont rajta keresztül kerül a forrás a beszállítóikhoz, pontosan azért, hogy egyébként például az innovációhoz szükséges

képességeket kialakítsa, és egyébként utána legyen szabadalma, legyen szerződése a vállalattal, legyen mérőeszköze, meg legyen egy-kettővel több mérnöke, hiszen mérnök nélkül nehéz terméket fejleszteni.

Az esztergomi Suzuki-gyár specifikus problémái. Azt gondolom, igen, ez óhatatlanul így van. A vállalatoktól emberek elmennek, meg jönnek oda is, de ha itt kialakul egy ökoszisztéma, a vállalatok ezt azért nagyon nem bánják. Ha ez ennyire problémás lenne, akkor az elmúlt időszakban nem vettem volna részt, azt hiszem, talán nyolc vagy kilenc olyan potenciális befektető Magyarországra jövetelének a tárgyalásaiban, amelyek egyébként ebbe a nehéz munkaerőpiaci helyzetbe fognak bejönni, és ezek nem kicsi cégek, hanem nagy cégek. Néhány: a Continental úgy döntött, hogy Debrecenbe megy, a Thyssenkrupp úgy döntött, hogy Debrecenbe megy, tehát tudok ebből még néhány példát; amit nem is mondhatok, olyan is van.

A közösségihasználat-alapú sharing economy ügye. Egyetértünk, ezt én is így gondolom, sajnos a közlekedésről itt nem beszéltünk. A közlekedési rendszer elemei között, pont a korábbi bizottsági ülésen pontosan a sharing economy-funkciót is felsoroltuk. Azt gondolom, ha valaki közlekedési szolgáltatást akar, abban nagyon sok szereplő van. Benne van a vasút, benne van a közút, de benne vannak olyan ügyek, mint például a MOL Limo-flottája. Ha egyébként Magyarország gátolná a sharing economy működését, akkor mondjuk a MOL Limo-flotta nem működhetne. Én tudom, hogy mire gondolt a képviselő úr, az Uberre. Ennek viszont jogszerűen kell működnie. Ha nem jogszerűen működik, akkor baj van. Nem a sharing economyt gátolta a kormány, hanem egy olyan helyzetet kezelt, ami egyébként nem volt jogszerű, tehát erről szólt a dolog.

Az e-learningről néhány szót már szoltam. A Harvard Egyetemnek, és az összes többi egyetemnek is mindnek van egy MOOC nevű kurzusa, ez a massive open online course. Ilyen van egyébként a magyar egyetemeknek is. Ha valaki felmegy mondjuk az Óbudai Egyetem honlapjára, ezeket nyugodtan le tudja tölteni. Itt egy Kárpát-medencei MOOC tananyag-tartalmat fejlesztettünk ki pont amiatt, hogy a Kárpát-medence egyéb magyar nyelvű egyetemlein az ottani hallgatók meg tudják ezt nézni, meg tudják tanulni, tehát ne kelljen nekik utazni. Általában az e-learning pedig az egyetemeken egészen tipikussá kezd válni, ahogy említettem, például most került kifejlesztésre az általános iskolában is ugyanez a dolog.

Tóth Csaba képviselő úr, abszolút egyetértünk. Tehát én azt gondolom, hogy a kkv-k struktúrája kapcsán, ezen belül valószínűleg tényleg azokat a cégeket kell tudnunk erősíteni, amelyek erősebbek és nagyobbak. Egészen más megoldásokra van szüksége egy mikrovállalkozásnak 10 fővel, mint mondjuk egy 600 fős vállalkozásnak. Ezeket nem szabad összekeverni, mindegyik más helyet foglal el az értékláncban. Egyébként az ő együttműködésük is egy nagyon fontos dolog, de mindenképpen azt gondolom, és ez is szerepel az anyagunkban, hogy valóban a nagyobb cégek fejlesztése az, ami első prioritást élvez. Ezen túl persze kell segíteni a kis cégeknek is, csak ott más a mód. Tehát ott egy inkubációs környezetbe, egy egyetemi környezetbe való behelyezés az, ami valószínűleg jó megoldás.

Latorcai képviselő úr, mi mind a ketten mérnökök lennénk, ugyanarról az egyetemről, ráadásul, mondjuk, ez már elég régen volt. Azt hiszem, hogy értjük egymást. A FIEK-konstrukciókról kérdezett. Igen, ez valóban a Fraunhofer-intézetek mintájára alakult ki, ebből van nagyon sok. A FIEK-konstrukciókat pont azért alakítottuk ki, hogy az egyetemnek legyen egy olyan kerete, ahol egyébként egy vállalattal vállalatszerű módon tud együttműködni.

A felsőoktatási törvényben létrehoztuk annak a módját is, hogy ha egy egyetem vállalattal működik együtt, akkor egészen úgy tud működni, mint egy vállalat, konkrétan nincs központosított közbeszerzés, nincs miniszterelnöki ilyen-olyan

tiltólista, az áfát ugyanúgy vissza tudja igényelni. Ennek van egy feltétele, egy külön számlát kell vezetni, de egyébként úgy működik, mintha egy vállalat lenne. Ilyen módon akkor azt hiszem, hogy az áfás kérdésre is volt válasz.

Csárdi Antal képviselő úr. A kérdés egyébként szakmai kérdés, az energiatárolással kapcsolatos kutatások. Magyarországon valami miatt, ennek nyilván indoka van, egyre több olyan cég jelenik meg, amelyik akkumulátort gyárt. Tehát van, amelyik már letelepedett, illetve vannak olyan cégek, amelyek idejőnének. Ennek van indoka. Tizenegynéhány évvel ezelőtt kezdtünk el a Szegedi Egyetemen olyan kutatásokat, amelyek akkumulátorfejlesztésre, akkumulátorok irányítására vonatkoznak. Ennek volt az egyik következménye, hogy a Furukawa nevezetű vállalat Magyarországra hozta az akkumulátorkutatásait. Ez egy nagy japán cég, akkumulátorgyártással foglalkozik.

A Műszaki Egyetemen a Bosch, illetve a Volkswagen számára fejlesztenek akkumulátorkoncepciókat, úgyhogy én azt gondolom, ez egy nagyon jó irány. Itt én bízom abban, hogy nem maradunk meg az autóakkumulátoroknál, hanem valóban az akkumulátoroknál általában az energiatárolási lehetőséget is ki tudjuk aknázni.

A nemzetközi rangsorról már beszéltem.

A források rendelkezésre állása. Alapvetően az európai uniós forrásokon túl magyar források is léteznek az innováció finanszírozására, ezt úgy hívják, hogy Innovációs Alap, tehát amit az állam támogatásként ad oda. Ezt az alapot 2003-ban hoztuk létre, azóta különböző ingadozásokkal, de ez egy jól működő alap. Én azt gondolom, hogy ennek az alapnak a forrásszintjét meg kell majd emelnünk. Ez az egyik eleme az elkövetkező időszaknak. De amit nem szabad elfelejteni: a 2021-27-es tervezési időszakban - lehet olvasni az újságokban, hogy hogyan néz ki az európai uniós támogatási politika - egy dolog biztos hogy növekedni fog, ez pedig az innovációra szánt források összege.

Amit itt ki szeretnék emelni, hogy erre készülni kell, ez nem magától lesz, ez nem itt lesz, hanem el kell menni érte Brüsszelbe. Itt viszont feltétel az, hogy a magyar vállalatok, a magyar egyetemek tudjanak másokkal együttműködni, és ehhez a megemelt forrásmennyiséghez egyébként majd a későbbiekben hozzájutni. Itt a minisztériumnak nemcsak az a feladata, hogy Brüsszelben a lehető legjobb pozíciókat érjük el ebben az ügyben, hanem hogy felkészítsük a magyar szakmai közönséget arra, hogy miért kell nekik másokkal együttműködve ezekre a forrásokra majd pályázni.

Automatizáció vagy robotizáció, 500 ezer ember munkahelye fog megszűnni. Erre némileg kitértem a prezentációban, hogy lehetőséget is jelent meg munkahelyet is szüntet meg. Az viszont biztos, hogy a digitalizáció egy nagyon fontos dolog, ahogy említettem. A „Digitális jólét” program szerintem most Európa legkomprehenzívebb országos szintű programja, és ez jól is működik egyébként. Jól működik az előbb említett eszközök területén, de jól működik ott is, hogy Borsodban egy sorfalu iskolájában Lego-robotokkal tanulnak a gyerekek, és a Lego matematikai kiset használják, erre a Klebelsberg Központ nemrég költött, azt hiszem, 150 millió forintot, pontosan azért, hogy ezt a fajta technológiát meg tudjuk jeleníteni.

Az 1,8 százaléknál nagyon jó kérdés, köszönöm. Azt vállaltuk, hogy 2020-ig a GDP 1,8 százalékat fordítjuk kutatás-fejlesztésre. Ennek két lényegi eleme van, az egyik a vállalati kutatás-fejlesztési ráfordítások, a másik pedig az állami. Az Európai Unió a lisszaboni szerződésben úgy döntött, hogy az arányát az állami és a vállalkozási forrásnak meg kell fordítani, kétharmada származzon vállalati oldalról, egyharmada állami oldalról. 2016-ban pontosan az európai uniós forrásokban képződött lyuk miatt ez lecsökkent, de 2017-ben - már látjuk a számokat - ez tovább fog növekedni, tehát én jó esélyét látom annak, hogy az 1,8 százalékot 2020-ig el fogjuk tudni érni. Itt

vannak magyar állami, kvázi intézkedések, például az Innovációs Alap forrásainak a növelése.

Az áfakötelmekről beszéltem.

Farkas Gergely - az elvándorlást hogyan akarjuk megszüntetni? Ez egy nagyon jó kérdés. Én szándékosan raktam föl ezt a fóliát, én nem azzal szeretnék most itt érvelni, hogy a többi országban ez még nagyobb vagy még kisebb. Ennek van egy ilyen természete, Németországban is a német fiatalok 5 százaléka nem otthon dolgozik. Önmagában ez egyébként, én azt hiszem, nem olyan nagyon nagy baj. 6 százalék nyilván magasabb, mint az 5 százalék, ennek ellenére valóban azt kell elérni, hogy ők itthon maradjanak.

Hol lehet ezzel valamit kezdeni? Természetesen a munkaerőpiac eléggé attraktív kell legyen. Tudok olyan céget - nem mondom a nevét -, ahol másfél százalék a fluktuáció, mert olyanok a feltételek, de ez már egy kicsit későbbi állapot. Ettől az évtől kezdődően azok a diákok, akik a középiskolai tanulmányaik során olyan teljesítményt nyújtottak - OKTV-t nyertek, szakmai tanulmányi versenyt nyertek, diákolimpián vettek részt -, alanyi jogon jogosultak arra, hogy ha magyar egyetemre mennek, akkor az első évtől kezdődően egy ösztöndíjat kapnak, 50 ezer forintos ösztöndíjat, illetve az egyetemtől egy mentort. Ez pontosan azt lenne hivatott ellensúlyozni, hogy egy kiváló képességű diáknak ne elsősorban a Cambridge-i Egyetem legyen a cél, hanem gondolja át, hogy Magyarországon is tud ilyen módon tanulni. Ez egy komoly dolog az első évben, és utána ez valószínűleg folytatódni fog.

De ha valaki Cambridge-be akar elmenni; én elmentem Cambridge-be és beszélgettem az ott lévő 300 magyar diák képviselőjével, önérik a kétharmada haza akar jönni, ha olyan feltételeket találnak Magyarországon, amik egyébként az ő képességeiknek megfelelnek. Ők találnak, tehát az ő esetükben ez nem probléma. Hogyan lehet ezt ösztönözni? Én úgy gondolom, hogy 2013-ban lehet, hogy nem jó döntést hoztunk akkor, amikor azt mondtuk, hogy a magyar állami ösztöndíjat nem adjuk olyan hallgatónak, aki nem Magyarországon tanul. Miért ne adnánk? Ugyanazokat a feltételeket vállalja, akkor támogassuk az ő tanulmányaikat. Ugyanez igaz a diákhitelprogramokra. Nullaszázalékos kamattal hitelt kapni a cambridge-i tanulmányokhoz nagyon rendben lévő dolog, mert ez Magyarországhoz fogja őket kötni. Tehát van egy sor ilyen eszközünk, amivel ezt próbáljuk erősíteni.

A diplomások aránya. Mindig egy kérdés, hogy melyik társadalom sikeres. Sikertelen-e a német társadalom? Németországban a német korosztályos hallgatók 2,5 százaléka külföldön tanul. Magyarországon körülbelül 2 százalék tanul külföldön. Németországban a 28-34 éves korosztályban 33 százalék rendelkezik diplomával, Magyarországon 34 százalék. Sikertelen-e a német társadalom? Szerintem nem. Ez nagyon sok mindentől függ. Egy dolog biztos: ennek a technológiának a működtetéséhez szakemberekre van szükség. Hogy ez egyetemet végzett szakember vagy a szakképzésből kikerülő szakember, ez nagyon megoszlik. Svájc nem egy sikertelen társadalom, Svájcban ugyanez a kérdés ugyanígy néz ki. Tehát én óvnék attól, hogy ezeket a számokat önmagukban kezeljük. Lengyelországban 40 százalék. Sikeresebb-e a lengyel társadalom, mint a magyar vagy, mondjuk, a német társadalom? Lengyelországban az emberek 16 százaléka nem otthon dolgozik. Tehát ezekkel én óvatosan bánnék. Finnországban a finn hallgatók 2,5 százaléka szintén külföldön tanul, ez nem azt jelenti, hogy sikertelenek a finnek.

A duális hallgatók számának a növelésével abszolút egyetértünk. Itt volt egy nagyon jó kezdeti lendület. Ez egy eléggé munkás képzés mind a hallgatók, mind a vállalatok számára részben azért, mert egy elég merev struktúrát határoztunk meg - ennek indoka volt -, ami a duális képzés lényege, hogy egy elméleti szemesztert egy gyakorlati kövessen. A Duális Képzési Tanácsot arra kértük, hogy fontolják meg, hogy

milyen másfajta duális képzési formát lehet bevezetni, és akkor ezen módosítanánk, ez majd egy további növekedéshez fog vezetni, tehát ebben abszolút egyetértünk, hogy ez egy jó irány.

Gréczy Zsolt kérdése, hogy mennyit költünk az iskolákra. Az a nyilatkozat, amit én mondtam, arra vonatkozott, hogy abban a pillanatban Magyarország az európai uniós átlaghoz képest sokkal többet fordít az iskolái fejlesztésére. Tehát összeadtuk azt a forrást, amit abban az évben erre elköltöttünk, megnéztük, hogy mennyi volt az EU-ban; sokkal magasabb összeget költöttünk.

De ha már a számoknál tartunk: az MTA tisztelt tudóskollégái kiadtak egy nyilatkozatot, hogy Magyarországon növelni kellene a GDP-arányos költséget legalább az Európai Unió szintjére. Magyarországon ez 5,2 százalék, az Európai Unió átlaga 4,9 százalék. Tehát vigyázni kell azzal, hogy mikor mit mondunk. Volt annak persze egy másik eleme, hogy a különböző képzési szintekre is növelni kell, ez azt jelenti, hogy ez majd fog változni.

Szabó Szabolcs kérdése a szakképzés rossz helyzete, hogy mit gondolunk a szakképzésről; ezt Dunai Mónika is megkérdezte. Mutatnék erre néhány ábrát; ahogy látják, készültem. Tulajdonképpen mi is lenne itt a cél? Alapvetően a szakképzési rendszerünk átstrukturálódása megtörtént, létrejött a szakközépiskola, a szakgimnázium. Több fontos eleme van a továbbfejlesztésnek. Az egyik nagyon fontos elem, hogy az iskolákat sokkal versenyképesebbé kell tenni. Versenyképesebbé kell tenni olyan módon, hogy néz ki az iskola infrastruktúrája, hogy néz ki az eszközinfrastruktúrája. Ha elköveltünk hibát - és kérem, Parragh elnök urat ne kövessék meg ezért, mert amit ő akkor ott kijelentett, arra abszolút szükség volt, fel kellett hívni a figyelmet arra, hogy néz ki Magyarországon a szakképzés helyzete -, akkor egy hibát mindenképpen elköveltünk, hogy bár a duális képzés egy nagyon jó képzési forma, de a gyerekeket az iskolában tanítjuk, tehát nem fordítottunk elegendő figyelmet arra, hogy az iskolák infrastruktúráját, eszközinfrastruktúráját és az oktatás színvonalát növeljük. Na itt ez a röviden leírt program erről fog szólni, hogy hogyan fogunk tudni ezen változtatni.

Egyébként nem elorozva az érdemet az NGM-től, Varga miniszter úr ezt a programot már tavaly bejelentette, és ennek a forrását is rendelkezésre bocsátotta, tehát most már csak végre kell hajtani. Tehát, bár szeretném ennek az érdemét magaménak tudni, de ez nem az enyém, ez az ő érdeme volt. Itt is van egy sor olyan dolog, amiben majd a vállalatoknak be kell szállni, nem lehet csak a duális képzésre építeni egy szakképzést. Ha a gyerek nem tudja használni a sublert, bocsánat, a tolómérőt, akkor küldhetem én a vállalathoz, nem fog neki menni, tehát az iskolában kell megtanítani, általában az iskolában tanítjuk, és erre tud ráépülni bármilyen tanfolyam, bármilyen duális képzés. Ez ennek a lényege.

A plusz egy évben - képviselő úr mondta -, tehát hogy egy évvel megnövelni a szakképzésben a 3 évet, azt gondolom, egyetértünk, részben ez a Nemzeti alaptanterv kérdése - képviselő asszony ezt említette -, részben pedig nyilván ez finanszírozást és sok mindent jelent, de azt gondolom, hogy ebben az irányban egyetértünk. Nem szaladnék előre, a Nemzeti alaptanterv, ami egyébként kiterjed a szakképzésre is, jelen pillanatban folyik, és ebben ez az elem valószínűleg meg fog jelenni, úgyhogy sok komoly ember dolgozik rajta.

Pósán képviselő úr kérdése a Lendület programok kapcsán: igen, ezt én is így gondolom. Azért annyiban az Akadémiát itt meg kell védenem, hogy az egyetemi kutatócsoportok az egyetemeken mennek tovább, csak az állam, tehát a fenntartó finanszírozza, de valóban, az új kutatócsoportok létrehozását, újabb emberek hazavonzását mindenképpen erősíteni kell.

Egyébként ezt több más eszközzel is tudjuk támogatni. Időközben, és ez némileg kapcsolódik Hiller képviselő úr kérdéséhez is, megállapodtunk az Akadémiával, hogy a közös konstrukciókat, ilyen a Bolyai-program, ez egy postdoc ösztöndíjprogram, az Akadémia működteti. Ha valaki egyetemen tanít, mi hozzáteszünk 200 ezer forintot az ösztöndíjhoz. Ha a Lendület-kutatócsoport az egyetemen működik, az Akadémia eldöntheti, hogy az egyetemen menjen-e tovább, ez az ő szakmai értékelése, de a forrást mi adjuk hozzá. Tehát van egy sor ilyen típusú együttműködés.

Ami az akadémiai kutatóintézetek helyzetét illeti, én értem a kérdés mögött... Én is hallottam mindenfajta ilyet, hogy akkor a kormány ezt esetleg be akarná húzni az egyetemekbe. Én azt gondolom, az együttműködés az, ami a lényeges. Tehát van egy olyan intézményrendszerünk, aminek a skópja egészen más, mint az egyetemeké. Mondtam, az egyetemek kutatnak, oktatnak, meg társadalmi feladatot látnak el. Az akadémiai kutatóintézetek alapvetően alapkutatással foglalkoznak. Természetesen az ott dolgozó kollégák kettőharmada ma is valamilyen egyetemi funkciót ellát, tehát ők tanítanak egyetemen, kutatnak egyetemen, tehát igazán ez a szembeállítás itt nem feltétlenül szerencsés. A mutatóinkat illetően javulnának az egyetemek mutatói, ha ezek a kollégák teljes állásban ott dolgoznának, de erre vannak más módok. Lovász elnök úrral egyébként néhány hónapja ezen dolgozunk, hogy hogyan tudjunk találni olyan jogi megoldást, hogy ez az áldatlan helyzet ne legyen. Nem tudják jól kezelni az akadémiai intézetek azokat a kollégákat, akik egyetemen is tanítanak, mert ha itt is van 8 órás állásuk, meg ott is, akkor most hol dolgoznak? Tehát van egy sor olyan dolog, ami megoldható, de én azt gondolom, itt az együttműködésen van a hangsúly, nem valamifajta annektáláson, meg összevonáson. Ha együtt tudunk működni, akkor szerintem mind a két intézményrendszer profitál ebből. Jelen pillanatban az akadémiai kutatók jelentős része egyetemi kutató szeretne inkább lenni. Meg kell kérdezni tőlük, miért van ez így.

Azt gondolom, az időm itt most viszont bőven lejárt, úgyhogy köszönöm a lehetőséget, igyekeztem válaszolni a kérdésekre.

Határozathozatalok

ELNÖK: Köszönjük szépen, miniszterjelölt úr. Valóban élmény volt még hallgatni is a válaszokat azokra a kérdésekre, amik felmerültek. Azt gondolom, nem is lehet kérdés az, hogy az alkalmasságát a bizottságok meg tudják állapítani.

Én külön köszönöm, hogy a bizottságot megtisztelte egy ilyen komoly prezentációval és egy ilyen nagyon részletes magyarázatsorral. Azt gondolom, mindannyiunk számára kulcskérdés lesz a következő négy évben, hogy mennyire lesz sikeres az ön által vezetett minisztérium. Mi a Gazdasági bizottság részéről ehhez minden támogatást megadunk, tehát ha bármi olyan kérdés van, ami jogalkotási, a parlamentre tartozó kérdés, akkor állunk rendelkezésre bármikor, mert azt gondolom, hogy a sikeres együttműködésünk valamennyi magyar választópolgár számára eredményt hozhat.

Szeretném akkor elsőként a Gazdasági bizottságnak feltenni a kérdést: ki az, aki Palkovics László miniszterjelölt urat alkalmasnak tartja az innovációért és technológiáért felelős miniszteri poszt betöltésére. Aki ezzel egyetért, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. 10 igen szavazat. Ellenvélemény? *(Szavazás.)* 3 nem szavazat. Tartózkodás? *(Senki sem jelentkezik.)*

Tehát 10 igen szavazattal, 3 nem ellenében a bizottság megállapította a miniszterjelölt úr alkalmasságát. Gratulálok és sikeres munkát kívánok! Átadom az ülés vezetését Pósnán László elnök úrnak.

(Az ülés vezetését dr. Pósan László, a Kulturális bizottság elnöke veszi át.)

DR. PÓSÁN LÁSZLÓ, a Kulturális bizottság elnöke: Köszönöm szépen. Én is csak megköszönni tudom Palkovics Lászlónak az imponáló bemutatkozást és a hozzá kapcsolódó prezentációt. Hasonlóképpen azt tudom mondani, hogy amikor olyan jogszabályi változtatások esedékesek, amik igénylik a Kulturális bizottság munkáját, természetesen állunk rendelkezésre.

Kérdezem a Kulturális bizottság tagjait, egyet tudnak-e érteni Palkovics László alkalmasságával. Aki igen, kérem, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 8 igen szavazat. Ki az, aki nem ért egyet? *(Szavazás.)* 4 nem szavazat. Ki az, aki tartózkodott? *(Szavazás.)* 2 tartózkodás. Tehát 8 igen szavazat, 4 nem szavazat, 2 tartózkodás mellett hasonlóképpen teljes támogatásunkról biztosítjuk.

Tisztelt Miniszterjelölt Úr! További szép napot, jó munkát kívánunk! Az elkövetkezendőkre pedig jó egészséget, kitartást és sok erőt! Egyúttal akkor Bánki Erik nevében is berekesztjük a mai ülést.

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ miniszterjelölt: Köszönöm a bizalmat a bizottságok tagjainak.

(Az ülés befejezésének időpontja: 14 óra 14 perc)

Dr. Pósan László
a Kulturális bizottság
elnöke

Bánki Erik
a Gazdasági bizottság
elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Madarász Mária és Nánásiné Czapári Judit